

Giới thiệu Hoa Giải Phẫu Học

Truyện Hoa Giải Phẫu Học của tác giả Đường Thâm Thâm với những điều tra phá án cũng giống như đang giải phẫu một bông hoa, phải bình tĩnh, lý trí, cẩn thận từng bước một, không vội vàng hấp tấp, không để ngoại cảnh chi phối suy nghĩ bản thân, không cho phép sai lầm dù là nhỏ nhất.

Là hành trình chinh phục tình yêu của nữ chính, hành trình bóc trần sự thật ẩn giấu mấy chục năm, phá những vụ án tưởng chừng như không thể đằng sau những âm mưu xảo diệu của kẻ thù.

Vạch trần những hiện tượng rất khó lý giải, dùng dao mổ xẻ những bí mật ẩn sâu dưới lớp máu thịt, ngón tay một khắc cũng không run rẩy, khéo léo tách rời nhụy cái cùng nhụy đực trên đóa hoa một cách hoàn mỹ. Cùng theo dõi truyện rất hấp dẫn nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: TUYỆT VỌNG

Ngay lúc tôi vừa mở mắt, trên đỉnh đầu không còn là trần nhà màu trắng toát, mà là những xà nhà bằng gỗ, sắp xếp theo dạng đầu cung, là kiến trúc thời cổ đại! Tuy rằng có hơi đồ nát.

*Là kết cấu là kết cấu chịu lực đỡ mái thường thấy trong kiến trúc Trung Quốc ngày xưa. (Hình)

Trong lòng cực kỳ sung sướng. Lần này nhất định đã thành công rồi!

Tôi đột nhiên đứng dậy, trong đầu vang lên một tiếng “Vù”, đau quá, “Àm” thêm một tiếng, tôi lại ngã xuống.

“Muội muốn làm gì?”

Truyền đến tai là một thanh âm lạnh lẽo nhưng cực kỳ êm tai của một người đàn ông.

Tôi nén đau, từ từ quay thử cái cổ. Aizza, thì ra tôi đang nằm trên giường. Giường khá cứng, cũng chẳng được trải chăn ấm nệm êm, cần cần, chẳng giống như công chúa nằm trên miến tàu hũ.

Cuối cùng, tôi cũng nhìn thấy người đàn ông ngồi ở bên cạnh giường. Người đó cũng cúi đầu nhìn tôi.

Mẹ ơi! Tôi u mê rồi!

Này, sao lại có người đẹp đến mức này.

‘Nếu muốn thu hút, cứ diện một cây đen!’ quả là lời lẽ chí lý. Người đàn ông này mặc trang phục đen từ đầu đến chân, không nhìn ra được vóc dáng thật. Người cổ đại để tóc dài, những sợi tóc cột phía sau, bay nhẹ nhẹ trong gió, khác gì trong phim đầu. Mà người đó gương mặt cực kỳ anh tuấn, từ ngữ tôi quá nghèo nàn, thật sự là đẹp không bút nào tả xiết.

Tuyệt đại nam nhân, khí chất lạnh lùng, vẻ ngoài có chút phong trần, nhìn sơ qua còn giống người xấu. Toàn bộ suy luận này của tôi đều dựa theo quyền “Kỹ năng nhìn người FBI” mà phán đoán.

Trong nháy mắt, tôi muốn khóc. Nằm bên cạnh người đàn ông này so với bức tranh nam thần còn đẹp hơn gấp 10 lần. Có những lúc tôi hoài nghi tâm lý biến thái của mình. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vì nam thần, tôi đã vượt mọi khó khăn gian khổ, làm sao có thể nói rằng tâm lý của mình có vấn đề cơ chứ?

Nhưng mà, “Nam nữ thụ thụ bất thân”, người đàn ông này làm sao lại có thể ở cạnh bên giường tôi?

Dựa vào chỉ số IQ, tôi nhận ra hình như chuyện lớn rồi, tôi ngẫm nghĩ một chút, một trong ba điều kiện tiên quyết khi xuyên không là ... là ... chưa lập gia đình mà!

Liếc nhìn hắc y nhân bên cạnh mình, trong lòng trầm tư: Không lẽ người này chính là người đàn ông của tôi? Nếu như thật sự đúng là anh ta, đời này ... thật chẳng có gì tiếc nuối.

‘Mỹ nam’ thấy tôi đã tỉnh, anh nhú mày, đang tính đứng lên. Tôi đưa một tay kéo lấy ống tay áo của anh. Anh giật mình, nét mặt có chút hoảng hốt, nhưng sau đó lại quay về bên cạnh giường ngồi xuống.

“Người ... Người à ả?”; cô nói lầm rầm trong cổ họng, vờ như rất yếu ớt, dùng thanh âm nhỏ như muỗi cất tiếng hỏi.

Nét ngạc nhiên càng hằn rõ trên gương mặt anh tuấn, đáng vẻ kinh ngạc ấy càng làm tôi thêm mê mẩn. Anh mở miệng, giọng nói êm êm vang vọng bên tai

tôi như sấm sét giữa trời quang: “Muội không nhớ ta sao? Ta là Nhiếp Thu Viễn”

“...”

Ông trời ơi! Đúng là cầu được ước thấy mà. Chỉ mong anh ấy ở gần mình thôi, vậy mà khi tỉnh lại, ôi nam thần đã ngay bên giường ... Thật sung sướng ... sướng muốn chết mà!

Nếu như vậy, tôi và anh ấy ...

Nhưng khoảng thời gian này anh ấy chưa kết hôn mà.

“Ta ... là ai?”

Ở trường cũng đã từng diễn mấy vai học sinh ngoan hiền nên chuyện này đối với tôi không khó lắm. Tôi nghĩ trong đầu chắc lúc này vẻ mặt tôi trông rất buồn nôn, nhưng với đối phương có lẽ lại là “Có chút yếu đuối đáng yêu”, lợi dụng cơ hội tôi nắm lấy tay nam thần.

Về ngoài thì lạnh lùng vậy đấy, nhưng bàn tay anh ấm quá, hai tay tôi vờ run rẩy, tỏ vẻ sợ hãi. Quả là người mỏng manh dễ vỡ sẽ được bảo vệ, bàn tay ấm áp kia từ từ siết chặt lấy đôi tay tôi.

Niềm vui ập đến, tim đập rộn ràng! So với tưởng tượng của tôi, nam thần còn đẹp trai gấp ngàn lần, khí chất ôn nhu gấp vạn lần. Lần thứ hai tôi hứa với lòng chỉ chung tình với mình anh.

Nhiếp Thu Viễn ánh mắt dịu dàng, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ nữa, mọi chuyện qua rồi. Luru Huỳnh bây giờ vẫn còn yếu, muội cố gắng nghỉ ngơi, sẽ khỏe mau thôi!”

‘Luru Huỳnh’ sao? Xem ra đây là tên mới của tôi. Tôi biết sau khi xuyên không sẽ vận vào một người chết. Cô nương này ... tên gì ‘Luru Huỳnh’, lập lập lờ lờ, chà trách lại đoán mệnh.

*流萤 – Luru Huỳnh: còn có nghĩa là con đom đóm

“Luru Huỳnh là tên của ta sao?”

“Xem ra muội không còn nhớ bất cứ điều gì nữa.” Nam Thần thở nhẹ một hơi cũng không buông tay tôi ra, “Muội là Nhiếp Luru Huỳnh, ta là Nhiếp Thu Viễn, là ca ca của muội.”

Anh ... anh trai.

Tôi muốn trào máu họng.

Tôi chỉ đoán đúng về trước, về sau ... sao lại có kết cục thế này đây. Cuối cùng, chỉ số IQ của tôi quá thấp. Đây, điều kiện thứ nhất tôi nên cầu phải là vấn đề này chứ! Chỉ cần không phải tình huống như vậy, thà rằng anh ấy đã có hôn ước, thà rằng tôi phải tìm anh ấy cho xong.

Cho dù anh ấy đã kết hôn, thì tranh vị trí làm thiếp cũng có thể được. Nếu tìm không thấy còn có thể ở thành Trường An ngồi chờ Bây giờ là sao ... là anh em đó ... chuyện này chịu sao nổi.

Cũng từng đọc vào quyển tiểu thuyết có mấy tình tiết cầu huyết, biết rằng chuyển xuyên không lần này, tôi ắt hẳn sẽ gặp vài chuyện cầu huyết thế này bởi đó chính là vận mệnh của những người xuyên không như chúng tôi. Nhưng, có cần phải cầu huyết đến mức này không?

Trong đầu tôi ngay lúc này đây chỉ còn nhớ mỗi một câu nói:

“Nguyện thiên hạ hữu tình. Nhân, đô thị thất tán đa niên đích thân sinh huynh muội...”*

*Chỉ mong ông trời có tình. Người, đều là anh em ruột đã thất lạc nhiều năm.

Vì lẽ đó, giờ đây tôi chỉ còn cách nhìn anh đẹp trai Nhiếp Thu Viễn mà muốn khóc thét thật to.

Tôi khóc thật đó!

Nam thần dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh nhìn chăm chăm vào tôi, một lúc lâu sau, thờ dài, nâng tôi dậy ôm vào trong lòng.

Trong ngực anh, tôi ngửi thấy thoang thoang mùi xà phòng (tôi thích tưởng tượng là mùi đó), tươi mới, ấm áp. Cảm giác được ôm ấp thật đã! Tôi càng khóc lớn.

Nhiếp Thu Viễn vỗ nhẹ sau lưng tôi, dỗ dành: “Luru Huỳnh, không còn phụ thân, nhưng vẫn còn ca ca. Mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, ca ca sẽ chăm sóc cho muội cả đời!”

Thực giác của tôi là như vậy, một nam tử lạnh lùng, có thể nói những lời ngọt ngào đến tận xương. Tôi đoán tình cảnh của tôi hiện giờ là không còn cha mẹ, mà chính tôi cũng vừa chết đi sống lại.

Tôi lại nằm trong lồng ngực anh, tuôn trào nước mắt, phải cố nặn ra thật nhiều nước mắt càng tốt, giống như cha vừa mới chết ... nhưng làm sao mà tưởng tượng đây. Thôi cứ nghĩ đến việc đau lòng nhất đi, tại sao anh ấy lại là anh trai của tôi cơ chứ! Ôi số phận nghiệt ngã.

“Năm nay là năm nào, đây là đâu?” Tôi ngượng ngùng hỏi.

“Năm Vũ Đức thứ chín, nơi đây là Bát Từ Sơn!”

Đầu óc xoẹt xoẹt như máy tính, tính toán toán.

Vũ Đức năm thứ chín, Đường Thái Tông - Văn Vũ Đại Thánh Đại Quảng Hiếu hoàng đế, vậy là năm 626 sau công nguyên. Là năm diễn ra Biến sự Huyền Vũ Môn! Có điều Bát Từ Sơn, tôi chưa từng nghe qua.

*Xem chi tiết Huyền Vũ Môn chi biến tại đây

Nói là chưa nghe qua cũng không đúng, 'Núi Bát Từ, Động Ba Nguyệt' có nhắc qua trong truyện Tây Du Ký đó thôi, là chỗ ở của yêu quái. Ủa! Sao ở đây lại có.

“Bát Từ Sơn là nơi nào? Chúng ta, cuối cùng chúng ta là ai?”

Nam Thần ý nhiều lời ít: “Đây là nhà của chúng ta, chúng ta là giặc cỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vô cùng tuyệt vọng

Chúng ta là giặc cỏ?! Oh My God!!!

Tôi vốn nghĩ rằng, người cuối cùng sẽ lên làm Thừa Tướng thì xuất thân nói thể nào đi chăng nữa cũng thuộc dòng dõi nhà quan, hoặc là gia đình nho giáo, không thì gia cảnh bình thường cũng được. Chỉ còn thân phận thổ phi ở núi Bát Từ thật vượt quá xa sức tưởng tượng của tôi.

Nhưng mà không sao, hiện tại là Đại Đường vẫn còn đang trong giai đoạn lập quốc, quân thần từ trên xuống dưới không phải đều xuất thân từ Trại Ngõa Cương sao? Mới nói, triều đình chắc sẽ không kì thị giặc cỏ.

*Cuộc khởi nghĩa Ngõa Cương chống lại triều đình trong những năm thống trị cuối cùng của nhà Tùy (581-619), theo sao đó đến đời nhà Đường. Chi tiết tham khảo thêm tại đây

Bây giờ đầu óc tôi thật sự quay cuồng, đầu rất đau, không còn sức để suy nghĩ bất cứ việc gì, dần dần thờ người ra. Nhíp Thu Viễn thả lỏng tay, nhẹ nhàng đỡ tôi nằm xuống, rồi đắp chăn cho tôi.

Sự dẫu dằng này khiến tôi muốn khóc, so với mấy lời thoại cầu huyết theo kiểu: ‘Ta luôn coi muội là người thân duy nhất’ còn tốt hơn rất nhiều.

Nam thần giọng nói mềm như nhung: “Ngủ một lát đi, lát nữa ta lại đến thăm muội. Đừng nghĩ ngợi nhiều, ngày mai lại là một ngày mới.”

Tomorrow is another day! Giời ạ! Diễn ‘Loạn thế giai nhân’ à?

*Loạn thế giai nhân: phim được coi là ‘Mỹ nhân tâm kế’ thời cận đại, với sự góp mặt của Đường Yên, Trần Kiện Phong, La Tấn. Được ra mắt vào năm 2012.

Nhíp Thu Viễn nhẹ nhàng đi ra ngoài, vẫy vẫy ống tay áo rồi biến mất như làn khói. Tôi khóc không ra nước mắt.

“Bình tĩnh!” Tôi tự nhủ, “Trước hết phải tìm hiểu một chút tình huống trước mắt, bình tĩnh suy nghĩ một chút, cuối cùng mình phải làm thế nào!”

Căn cứ vào mấy bộ phim xuyên không, giờ phút này hẳn là có một nha hoàn, lúc tôi tỉnh dậy thì vui mừng hô: “Tiểu thư! Người tỉnh rồi!”

Tuy rằng vị trí của nha hoàn bị nam thần thay thế, nhưng mà vẫn cần phải có một nha hoàn!

Tôi thử hô một tiếng: “Người đâu!”

Ngoài cửa có tiếng cọt kẹt, sau đó cánh cửa hé mở, một tiểu cô nương nhút nhát lách vào, bộ dạng như sắp khóc đến nơi.

Vẫn còn có người lo lắng cho tôi, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác khoan khoái khó tả.

Tiểu cô nương ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống, vừa khóc nức nở vừa nói: “Tiểu thư! Nô tì biết sai rồi, xin tiểu thư khai ân!”

Cảm giác khoan khoái nơi đáy lòng bỗng chốc biến thành cảm xúc ‘chả hiểu gì hết’, tôi liền hỏi cô bé: “Đứng lên trước đi, ngươi đã làm sai chuyện gì?”

Chắc chắn, học cổ ngôn thật đúng là lợi hại, nói chuyện còn có thể văn nhả như thế!

Kết quả tiểu cô nương lại nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh, vẻ mặt hoảng sợ.

“Đứng lên đi.” Tôi đưa tay kéo cô bé, nhưng cô bé giống như bị phỏng nước sôi, móng bịch xuống đất, ‘xoạch xoạch xoạch’ lui về phía sau, tư thế cực kỳ buồn cười.

Nhất thời tôi quên đi bóng ma vĩ đại trong lòng, ‘phốc’ một cái cười thành tiếng.

“Van xin tiểu thư khai ân, tha cho nô tì!” Tiểu nha đầu nước mắt rơi lã chã, chỉ thiếu mấy tiếng gào thét nữa mà thôi.

“Ngươi hại ta?” Tôi bỗng nhiên ý thức được gì đó.

“Không đúng, không đúng!” Tiểu nha đầu vùng hai tay loạn xạ, “Mỗi ngày, theo thường lệ tiểu thư đều muốn trách phạt nô tì!”

Lúc này tôi mới phát hiện, trên cổ cũng như cổ tay cô bé đều là loang lổ vết thương.

Hay là...

Bỗng nhiên, một suy đoán chấn động lòng người xuất hiện trong đầu tôi.

Hay là, tính cách của ‘tôi’ rất xấu?

“Đứng lên.” Tôi cố gắng tỏ ra hòa nhã, nói: “Ngươi tên gì?”

Tiểu cô nương cực kỳ kinh ngạc nhưng lại không dám hỏi, cúi đầu ngập ngừng đáp: “Tiểu Hồng...”

Tên đúng què mùa! Trong lòng thầm nghĩ, còn thiếu một Tiểu Hoa nữa là có thể thành một đôi hoàn hảo trong sách giáo khoa rồi!

“Tiểu Hồng, hiện tại ta nói cho ngươi biết, đầu ta bị đụng trúng, nên bây giờ đầu óc có nhiều chuyện không rõ ràng. Ngươi hãy kể lại cho ta nghe hết thầy chuyện trên núi, nếu có nửa câu nói dối, hậu quả là gì, ngươi có thể đoán được.”

Sau đó, tôi mới biết được nhiều sự thật chó cắn.

Quả thật, nếu tôi sớm biết được những chuyện này thì sẽ hiểu thái độ của Nhiếp Thu Viễn vừa rồi đối với mình quả thực là ‘tận tâm giúp đỡ’. Hóa ra, nhiều năm qua, quan hệ giữa ‘tôi’ và anh ấy cực tệ. Hơn nữa, ‘tôi’ lại có thể âm thầm hãm hại anh ấy mấy lần, suýt chút nữa lấy đi tính mạng của anh.

Nhưng dù ‘tôi’ thế nào, trong thời khắc ‘tôi’ gặp nguy hiểm, anh ấy vẫn ở sát bên mà không rời đi.

Cha ‘tôi’ là ‘Son đại vương’ ở núi Bát Tử, bình thường làm việc nhân nghĩa, võ công cao cường, tiếng tăm nổi như cồn, cũng được nhiều người kính yêu. Thân thể người cha kính yêu ấy luôn rất tốt, trước đó cũng không có dấu hiệu nào bất thường. Nhưng hôm nay khi cùng thuộc hạ uống rượu bỗng nhiên lại cảm thấy tức ngực, khó thở, liền trở về phòng nghỉ ngơi. Ai ngờ đâu, đúng lúc này bệnh bộc phát nặng, không bao lâu, một trang anh hùng hào kiệt lại âm thầm ra đi trong cơn say ngủ.

Người đầu tiên phát hiện thi thể phụ thân là ‘tôi’, ‘tôi’ hoảng sợ trượt chân đập đầu vào cột nhà, sau đó biến thành như bây giờ.

Một bên nghe Tiểu Hồng kể, tôi ôm cột run rẩy. Vị ‘nguyên chủ’ này kiêu căng điều ngoa đến mức nào, thật sự tôi không có cách nào tưởng tượng nổi. Từ lời kể của Tiểu Hồng, những chuyện mà vị cô nương Lưu Huỳnh này đã làm với Nhiếp Thu Viễn, tôi xấu hổ không thể thuật lại, chỉ có thể nói, thật sự là tàn ác đến cực điểm!

Thật tức chết, một người đàn ông hoàn mỹ như vậy không chịu bảo vệ, mà lại có thể ra tay hãm hại thế mới điên chứ?

Nói tóm lại, ‘tôi’ là muội muội của nam thần, một muội muội có quan hệ cực kém. Vết nứt giữa chúng tôi chỉ sợ cả đời cũng bù lại không được.

Tôi không còn muốn khóc nữa, bởi vì tôi đã vô cùng tuyệt vọng, thậm chí còn nghĩ đến cái chết.

Hay dứt khoát từ bỏ, quay trở về lại thế giới của tôi, bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhưng mà, bao nhiêu năm nay hai chữ ‘từ bỏ’ này chưa từng xuất hiện trong từ điển của tôi. Huống chi, chưa thử đã buông tay, đó là chuyện Diệp Chân Chân tôi chưa từng làm!

Ngay lúc này đây, một đoạn phim kinh điển như tua lại trong đầu tôi, đó là Đoàn Dự phát hiện tất cả những cô gái đêm không xuể bu quanh anh đều là muội muội của mình, tại thời điểm mấu chốt, nẫu thân cao cao tại thượng Đào Bạch Phụng dùng lời nói mang hàm ý sâu xa: “Con à, con không phải

con ruột của phụ thân con, những muội muội này, con thích người nào có thể cưới người đó!”

*Nhân vật Đoàn Dự, Đào Bạch Phụng trong Thiên Long Bát Bộ

Tất nhiên là như vậy!

Tuy rằng rất bất hiểu, nhưng vì tương lai tươi sáng, tôi phải ra sức điều tra cho rõ chuyện này: ‘Tôi’ là do cha cùng người phụ nữ khác sinh ra, còn anh ấy là do mẹ cùng người người đàn ông khác sinh ra.

Nói như vậy, xác suất này....

Tôi thờ dài một tiếng, xoay người từ trên giường xuống đất. Lúc này, bộ dáng của tôi đều được phản chiếu qua tấm gương đồng trên bàn trang điểm bên cạnh giường.

Tôi ngáy người một lúc, đây coi như là chuyện đáng an ủi nhất trong ngày hôm nay.

Người trong gương, diện mạo tương đối, không xấu, tuy rằng không hề giống vị ‘ca ca’ kia của tôi.

Không giống! Trong lòng tôi lại dấy lên một chút hi vọng.

Diệp Chân Chân, không, tôi hiện tại là Nhiếp Lư Huỳnh, đã lựa chọn đi đến thế giới này, bất luận kết quả ra sao, không vui vui vẻ vẻ trải nghiệm một phen, có còn xứng với danh hiệu chưa bao giờ khuất phục, chưa bao giờ biết sợ nữa không?

Tôi đang âm thầm ca vang bài hát lấy dũng khí, còn chưa mở miệng, ngoài cửa lại vang lên tiếng cọt kẹt.

Người bước vào là cô nương đẹp tuyệt trần, mặc trên người một bộ váy trắng muốt.

Cực kỳ đẹp, từ khuôn mặt cho đến dáng người đều vô cùng hoàn mỹ, không hề kém cạnh với ‘nguyên chủ’ của tôi, chỉ có khí chất của hai người khác biệt rất lớn.

Bạch y thiếu nữ nhìn tôi đứng đó, bỗng nhiên thờ dài một hơi, nước mắt lưng tròng.

“Thật tốt quá...” thanh âm ngọt ngào của người con gái vang lên, có chút nghẹn ngào, “Lư Huỳnh, cuối cùng tí cũng tỉnh rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Kịch bản phim Hàn Quốc

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn cô ta.

Tôi cho rằng, với tính cách này của tôi, ‘đời này’ chắc cũng chẳng có nỗi bận bẻ linh tinh gì đó. Nhưng cô gái này, từ cung cách đến ngữ khí rất uyển chuyển, tôi nghĩ chuyện cô ta quan tâm tôi không thể nào giả. Nếu cô ta đã có thể đạt đến trình độ lừa gạt được con mắt chuyên nghiệp của tôi, thì chỉ có thể nói cô ta là thần tiên.

Tôi chưa bao giờ tin là có thần thánh.

Vậy, đây không phải thần tiên, gọi là Thánh Mẫu đi, ừ thì Thánh Mẫu.

Tôi dùng ánh mắt dò dẫm, có chút sợ hãi, tội nghiệp nhìn vào cô ta.

“Mị Lan cô nương...”, Tiểu Hồng đánh bạo giải thích, “Tiểu thư nhà em bị tổn thương vùng đầu, bây giờ đầu óc có chút rối loạn...”

Nước mắt trên gương mặt cô nương này tuôn trào, nhào đến nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, nước mắt nước mũi tèm lem, ướt hết áo tôi.

“Lư Huỳnh, muội là Hàn Mị Lan, tỷ không nhớ ra muội sao? ... Không sao, không sao, chỉ cần tỷ cố gắng dưỡng thương, tất cả mọi chuyện muội sẽ từ từ giải thích cho tỷ!”

Hàn Mị Lan, ôi cái tên cũng thật ‘Thánh Mẫu’ mà!

Tự xưng tôi có một linh cảm xấu. Thánh Mẫu cũng khá giống với Melanie Hamilton một nhân vật trong quyển tiểu thuyết nổi tiếng thế giới “Cuốn Theo Chiều Gió”. Cô gái ấy rất lương thiện, cực kỳ dũng cảm, tình tình khoan dung nhân hậu, nói chung đức tính tốt nào cũng có đủ. Rõ ràng Scarlett ích kỷ, vị lợi, rất căm ghét cô, lại còn mơ mộng đến ông chồng của cô. Vậy mà cô vẫn ngu ngốc và tin tưởng Scarlett cho đến khi cô nhắm mắt lìa trần.

Tôi sợ Hàn Mị Lan cũng là người như vậy, người con gái ‘người gặp người yêu hoa gặp hoa nở’ như vậy thật sự khó nắm bắt. Cuối cùng biến thành tổn công vô ích, đến phút cuối còn đến nông nổi phải làm bạn tốt của cô ta, đây thật sự không phải điều tôi mong muốn.

“Đừng sợ Lưu Huỳnh, mọi việc sẽ tốt thôi!”, Mị Lan nhẹ nhàng xoa lưng tôi, “Biểu ca lát nữa cũng qua đây thăm tỷ, chúng ta sẽ chăm sóc cho tỷ thật tốt!”

“Người mà Mị Lan cô nương đang nhắc đến chính là Lạc Đường chủ của Thân Thông Đường”, Tiểu Hồng thì thầm bên tai tôi.

“Thân Thông Đường?”, tôi mơ mơ hồ hồ cảm thấy cái tên này có chút quái quái.

“Son trại Bát Từ Sơn rất lớn, phân chia thành bốn phân đường gồm có Viên Thông Đường, Trung Thông Đường, Thân Thông Đường và Hối Thông Đường. Biểu ca của Mị Lan cô nương là Lạc Đại Xuân, Đường chủ Thân Thông Đường.”

Tôi muốn ngất! Xuyên qua thế giới này chỉ cảm thấy như rút mất gân, không có chút nào chân thực, mờ mờ ảo ảo. Rất nhiều sự việc sai lệch với lịch sử ghi lại, giống như đây chỉ là giả, chỉ là một giấc mơ.

Phía dưới núi Bát Từ là 4 phân đường, là tên của 4 công ty phát triển nhanh à? Những cái tên này có hàm ý sâu sắc gì, hay đơn giản chỉ là cố tình chọc tức tôi? Những chuyện xảy ra ngày hôm nay, tôi bị kích thích còn chưa đủ sao?

Vừa nhắc đến, Lạc Đường chủ liền gõ cửa bước vào.

Nghe đến cái tên “Lạc Đại Xuân”, trong đầu óc tôi hiện ra một kẻ thô lỗ, khá phóng túng, râu ria lún phún, kiểu người đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Ai ngờ đến kẻ bước vào lại là một người con trai trông thanh đậm như nước hồ, cầm cây quạt phe phẩy, miệng cười tủm tỉm, là dạng da trắng thư sinh.

“Ôi! Lưu Huỳnh xuống giường được rồi sao!”, tên thư sinh vẫn phe phẩy cây quạt, đem gương mặt ‘xinh đẹp’ dán sát vào trước mặt tôi, sau đó lên tiếng đánh giá, “Huỳnh biết muội tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì. Có câu nói ‘Họa hại hoạt thiên niên’.”

*Họa hại hoạt thiên niên: Gặp tai nạn, sống ngàn năm

Anh ta vừa nói, thân hình lại nhẹ nhàng búng sang hướng bên cạnh, là một tay có khinh công siêu phàm.

Nằm ngoài dự đoán của anh ta, tôi không hề xuất thủ tập kích anh ta như thường ngày, cho nên, chiêu thức khinh công vốn siêu phàm vừa rồi lại trở nên ngớ ngẩn.

Lạc Đại Xuân sững sờ vài giây, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn chằm chằm vào tôi.

Ngay lúc này, anh ta thu lại nụ cười trên môi, nghiêm mặt nói: “Muội làm sao vậy?”

“Mất trí nhớ, hoàn toàn mất hết trí nhớ!”, tôi ý nhiều lời ít đáp lại.

Một hai giây sau, anh ta lại nở nụ cười, vỗ vỗ vai tôi: “Không sao! Chuyện này đối với muội không hẳn là việc xấu. Muội có cơ hội thay hồn đổi xác, làm người một lần nữa!”

“Biểu ca nói gì vậy chứ!” Thánh Mẫu tức giận khiển trách.

Cửa lại vang lên một tiếng động nhỏ, là nam thần, anh bưng một chén thuốc đi vào, mùi thuốc đông y nồng nặc phả vào mặt. Anh ấy nhìn thấy tôi đang đứng trên mặt đất, cũng sững sờ.

Lạc Đại Xuân rất kinh ngạc, tôi đoán anh ta chưa từng nhìn thấy Nhiếp Thu Viễn với dáng vẻ này, cũng không thể tưởng tượng được chén nước thuốc này là đưa cho tôi.

Trong lòng tôi dâng lên một cảm giác ngọt ngào khó tả. Coi như là một bước ngoặt đi, sự tình không tệ đến mức không thể cứu vãn.

Thánh Mẫu cúi thấp đầu, khuôn mặt ‘hoa nhường nguyệt thẹn’ dần chuyển sang hồng, không dám nhìn thẳng vào nam thần của tôi.

Lòng tôi trầm xuống, tuy rằng Hàn Mị Lan đỏ mặt cũng không quá rõ ràng, nhưng không thể gạt được tâm hồn mất mát của tôi. Tôi có thể nhìn ra trong không khí có một đồng tim hồng bay bay hướng về phía nam thần.

Vận mệnh đứng là trên người, không cho tôi đến một cơ hội ngập ngừng, cứ thế mà ập tới, dội lên đầu vài gáo nước lạnh.

Trên tình trường, cái gì gọi là tình địch? Đặc biệt với một người con gái như Hàn Mị Lan, quả là lực uy hiếp cực kỳ mạnh.

Cô gái này, muốn tướng mạo, có tướng mạo; muốn vóc dáng, có vóc dáng; dịu dàng nhân hậu, nếu ở trong bất kỳ câu chuyện nào hẳn là được đóng vai nữ chính đi. Người đàn ông cưới một người phụ nữ như vậy thì hạnh phúc đến bạc đầu. Nếu tôi là đàn ông, tôi cũng chọn người con gái như thế.

Còn tôi, tôi cũng tự tin có thể giả được kiểu cách của cô ta. Nhưng khác ở chỗ là, cô ta là hàng thật giá thật, còn tôi chỉ có thể nguy trang được nhất thời, không giả được suốt đời.

Tôi lén lén nhìn nam thần một chút, nhìn một bên gương mặt trắng nõn lạnh lùng, đẹp như tác phẩm điêu khắc, ánh mắt hờ hững lại như muốn câu hồn đoạt phách của anh ấy, tìm tôi thỉnh thoảng đập loạn nhịp nói cho bản thân tôi, dù phải già cả đời thì cũng có làm sao đâu?

Không khí dị thường luân chuyển trong căn phòng bốn người, khiến đầu óc của tôi nhanh chóng lại dựng lên mây tình tiết.

Giống giống với các cảnh trong phim tình cảm Hàn Quốc.

Nam chính là người đàn ông cao ngạo lạnh lùng, nữ chính thông minh đáng yêu, nam phụ ôn nhu chung tình, Thánh Mẫu vai nữ phụ. Nam nữ chính yêu đương mặn nồng, nam phụ yêu si mê nữ chính, không đổi thay, ngược luyến tình thâm. Mà nữ phụ, lại yêu nam chính.

Nhưng, khắc khắc, ánh mắt ghét bỏ của nam phụ đã đưa tôi thoát khỏi cơn mộng.

Mà hiện tại ... nam nữ chính Gì rồi! Là anh em mà!

Kịch bản Hàn Quốc kiểu quái gì đây!

Sự thật tôi đã mất hết cơ hội, nam phụ ghét tôi, và chỉ có nữ phụ hết lòng yêu nam chính. Thánh Mẫu mĩ mạo như hoa chẳng mấy chốc sẽ bắt nam chính mang đi, nam thứ là anh họ đương nhiên sẽ giúp cô ta. Nói chung trong bộ phim này tôi – nữ chính chả có gì lo nào.

Nhiếp Thu Viễn 22 tuổi lấy vợ, nếu như tôi xuyên không không bị nhầm thì bây giờ anh ấy đã 21 tuổi. Chỉ còn một năm, làm sao tôi có thể có đủ thời gian tra rõ ngọn nguồn huyết thống? Chẳng lẽ 22 tuổi lấy vợ, và người ấy lại là Thánh Mẫu?

Thật khóc không ra nước mắt mà.

Nhưng chưa đến thời khắc cuối cùng, tôi sẽ không từ bỏ. Bây giờ điều tôi cần làm là phá hoại chuyện nhân duyên này của anh ấy!

Tuy chuyện này có hơi thiếu đạo đức, nhưng tôi còn lựa chọn nào khác đâu?

“Luru Huỳnh.” Không khí dị thường trong phòng bị phá vỡ bởi giọng nói dễ nghe của Nhiếp Thu Viễn, “Ta có chuyện này muốn nhờ muội!”

Hả?

Có trời mới biết tôi muốn gạt đầu như điên, nhưng tôi đâu có ngốc. Tôi nhập vai diễn, im lặng chuyển dời sự chú ý sang anh, dùng ánh mắt nghi vấn mà nhìn chăm chăm vào anh.

“Chuyện lúc trước, muội không nhớ gì hết hay sao?”

Tôi gạt đầu.

“Vậy muội đừng nói cho nhiều người biết chuyện mình mất trí nhớ!”. Vừa nói, Nhiếp Thu Viễn lại nhìn khắp tứ phía, dùng ánh mắt ngăm nhắc nhở mấy người ở đây.

Tôi hít vào một hơi lạnh.

Đầu óc tôi bắt đầu hoạt động. Mất trí nhớ, mà không thể lộ ra, như vậy chỉ có vài khả năng. Kết hợp với chuyện người cha đã chết, tôi đoán việc cha mắc bệnh qua đời cùng với việc tôi té bị thương không hề đơn giản.

Khả năng lớn nhất, tôi - người chứng kiến, đã bị giết người diệt khẩu.

Tôi lập tức hiểu được phần nào nguyên nhân không phải nha hoàn vui mừng reo lên “Tiểu thư tỉnh rồi!” mà là nam thần một tác cũng không rời giường của ta.

Dòng máu trong người tôi bắt đầu cuộn trào, không phải bởi vì nam thần, mà bởi vì bản năng nào đó trong tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bàn Tay Vàng thứ mười tám

* Bàn Tay Vàng ở đây không có nghĩa là may mắn mà chỉ bàn tay tài giỏi hiếm có, rất thành thực trong việc thực hiện một thao tác lao động hoặc kỹ thuật nhất định.

“Thu Viễn, nói như vậy tức là huynh cho rằng trại chủ bị...” Lạc Đại Xuân thần sắc ngưng trọng.

“Không sai,” Nhiếp Thu Viễn gương mặt không biến sắc nói, “Phụ thân không phải chết do bất ngờ phát bệnh mà là bị người ta sát hại.”

Trên mặt Lạc Đại Xuân có chút giận dữ: “Thu Viễn à, dù huynh chán ghét Lư Huỳnh đến mức nào thì cũng nên niệm tình huynh muội, không nên lấy muội ấy làm bia sòng chửi!”

Cho tôi xin! Bạn thư sinh mặt trắng à, bạn không cần phải nói toạc ra như vậy chứ! Bạn có biết hai chữ ‘chán ghét’ có bao nhiêu chói tai, làm người ta đau lòng như thế nào không hả?

“Ta sẽ bảo vệ muội ấy, sẽ không để muội ấy thiếu một sợi tóc.” Nam thần nói chắc như đinh đóng cột.

“Muội nguyện ý!” Nghe xong những lời này, tôi kích động túm lấy một cánh tay Nhiếp Thu Viễn. Những người trong phòng đều giật bắn người, nam thần cũng kinh hãi, thiếu chút nữa hất nguyên chén thuốc nóng vào mặt tôi.

Có thể này anh ấy mới nhận ra mình vẫn bung chén thuốc, anh đặt chén thuốc xuống bàn, đỡ tôi ngồi xuống ghế bên cạnh. Tôi yếu ớt nói: “Biết tin phụ thân mất, muội cảm thấy rất đau lòng, nhưng, trong đầu muội không thể nào nhớ ra được hình dáng của phụ thân, không thể nào nhớ nổi những tháng ngày muội được sống bên cạnh phụ thân, điều này... càng khiến muội khổ sở...” Nói đến đoạn xúc động, nước mắt tôi lại rơi, lỗ chân lông nhỏ xuống nơi bàn tay.

Tôi tình tường cảm giác được, tất cả mọi người trong phòng đều thương tâm, bao gồm cả nam thần của tôi. Ngay cả không khí cũng trở nên lắng đọng.

“Đừng sợ!”, Nhiếp Thu Viễn an ủi, “Hiện tại toàn bộ huynh đệ Bát Từ Sơn đều đã tề tựu tại Nghị sự đường, chúng ta chỉ cần nhanh chóng bắt được hung thủ là mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“Muội đã hôn mê bao lâu?”

Nhiếp Thu Viễn thật sự không nghĩ tới tôi sẽ hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy, hơi giật mình trả lời: “Gần sáu canh giờ.”

“Vậy phụ thân thì sao? Phụ thân ở đâu?”

Sắc mặt Nhiếp Thu Viễn tối sầm lại.

“Vẫn còn ở bên trong phòng ngủ. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, muội lại trong tình trạng như thế này nên vẫn chưa kịp chỉnh lý di dung cho phụ thân.”

Tôi nhân cơ hội này nắm lấy tay anh ấy, ngẩng đầu dùng đôi mắt mông lung đắm lệ nhìn anh, dùng ngữ khí cầu xin nói: “Ca ca, muội muốn gặp phụ thân lần cuối cùng.”

Yêu cầu này hiển nhiên là rất bình thường. Chỉ là anh ấy không biết được, điều cốt lõi tôi muốn là gì.

Nhìn thi thể ông chú vạm vỡ trên giường, tôi cực kỳ ‘chuyên nghiệp’ nhào đến bên giường khóc lóc âm ỉ, tràn ngập cảm tình nhìn người ‘cha’ đã không còn sức sống, trong lòng thì âm thầm nói xin lỗi, tay thì không ngừng sờ soạng khắp một tác một thước trên cơ thể người chết.

Nhóm người Nhiếp Thu Viễn đi cùng tôi và những người ở trong phòng đều không phát giác ra được điều không ổn. Cho dù bình thường ‘tôi’ tỉnh tỉnh có tệ hại đến mức nào, cho dù không có trí nhớ thì khi đứng trước di thể người thân yêu nhất, biểu hiện như tôi cũng rất là bình thường.

Một lúc lâu sau, Nhiếp Thu Viễn đến gần kéo tôi đứng dậy. Hàn Mị Lan đứng bên cạnh khóc nức nở, bả vai run run khiến cho tôi rất phiền lòng.

Trong đầu tôi vốn đã rối lăm rối, bởi trên thi thể ông chú này, tôi phát hiện một số chi tiết khó lý giải.

Con người sau khi tử vong, sau 1 đến 3 giờ từ thi bắt đầu xuất hiện hiện tượng co cứng, 12 tiếng sau đạt đến toàn thân, khoảng 6 tiếng tiếp theo thì bắt đầu giảm dần, thi thể từ từ mềm lại. Sau khi chết, cơ thể ngừng sản sinh nhiệt lượng, ước chừng mỗi một tiếng độ ấm thi thể giảm đi 1 độ. Dựa vào độ co cứng cùng độ ấm của thi thể này để phán đoán, thời gian tử vong ước chừng là 12-14 tiếng trước, khớp với thời gian tôi hôn mê theo lời của Nhiếp Thu Viễn.

* 1 canh giờ = 2 tiếng

Nhưng mà quan sát thi ban* sau lưng xác chết (tôi khóc lóc, liệu mạng lay động một cái thật mạnh, dường như đã lật úp di thể ông ấy, kéo lệch quần áo trên lưng), ông ấy hẳn là chết trước thời gian đó rồi. Hoặc là nói, thi ban trên thi thể này xuất hiện sớm hơn so với những thi thể bình thường khác.

*thi ban: da đổi màu do tế bào thành mạch máu bị vỡ trong chu trình tự phân hủy của tế bào sau khi chết.

Khuôn mặt thi thể đã được lau rửa sạch sẽ nhưng tôi vẫn phát hiện được giữa miệng và mũi ông ấy còn sót lại ít bột màu trắng.

Còn có, mùi rượu thoang thoang truyền đến.

Khuôn mặt ông ấy rất bình thản, dường như đây là một cái chết không có đau đớn. Giống như đang ngủ, sau đó, thân thể chậm rãi đình chỉ hoạt động, lâm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Nếu Nhiếp Thu Viễn đã kết luận là mưu sát, thì thẻ này lại không có ngoại thương, như vậy anh ấy đã sớm dùng ngân châm thử độc. Tôi tin, anh ấy chẳng thăm dò được gì.

Tôi không biết làm sao anh ấy có thể kết luận được ông ấy bị giết, bởi nếu chỉ dựa vào tình trạng thi thể này, không loại trừ khả năng tự sát.

Tôi phán đoán ông ấy bị giết là do căn cứ vào vết thương của ‘tôi’. ‘Tôi’ vì chứng kiến cảnh cha mình gặp nạn nên hoảng sợ tột độ, do đó đầu mới bị va vào cột nhà. Tôi quan sát vết thương trên trán, quả thật là do đập đầu vào cột mà ra, nhưng bị thương đến mức nào thì tôi vẫn chưa biết được. Khả năng là do quá trình xuyên không đã có tác dụng trị liệu nào đó đối với thân thể này của tôi, đây là số mệnh, tôi không thể nào làm gì khác.

Nhưng hai bên bắp tay tôi đều có một chỗ máu ứ đọng rất nặng, đây không phải là vết thương do đập đầu vào cột nhà gây ra. Cho dù bị va vào đi chăng nữa nó cũng không thể nào đối xứng như vậy.

Đây là có người dùng hai tay kiểm tra cơ thể của tôi, đập thật mạnh đầu tôi vào cột nhà.

Một đôi tay mạnh mẽ của người đàn ông. Nhất định là một người luyện võ, tôi nghe nói ‘tôi’ cũng luyện võ, võ công cũng không tệ, người bình thường khó có thể làm gì được tôi.

Như vậy, tôi phán đoán một chút về nguyên nhân cái chết của ông chú này, cũng là điểm tôi cảm thấy khó tin nhất. Tuy rằng không có cách nào lấy máu, gan và dạ dày để giám định chất độc, nhưng dựa vào tình trạng này tôi suy đoán rằng ông ấy có khả năng bị trúng độc Barbiturat.

Barbiturat là một loại chất gây ức chế thần kinh, là thành phần chủ yếu của thuốc ngủ. Barbiturat có tác dụng ức chế rất mạnh đối với trung khu thần kinh, đặc biệt là vỏ đại não, nếu sử dụng quá liều có thể khiến cho các xung tác thần kinh dần dần tê liệt, trung tâm hô hấp ở hành não bị ức chế trực tiếp dẫn đến giảm biên độ và tần số nhịp thở, cơ thể dần thiếu đường khí dẫn đến tử vong.

Để làm rõ ý tôi cho hai ví dụ dẫn chứng. Thí dụ như loại thuốc tiêm chết không đau, thành phần chủ yếu là hợp chất diễn sinh barbiturate, kết hợp với thuốc mê và một số thành phần khác, khi tiêm vào tĩnh mạch sẽ gây tác dụng lên vỏ đại não, nhanh chóng làm con người mất đi ý thức, sau đó nhịp tim và hô hấp đình chỉ, sẽ có một cái chết thật thanh thản.

Một ví dụ khác, ngôi sao nổi tiếng thế giới Marilyn Monroe chết vì trúng độc Barbiturat do sử dụng thuốc an thần quá liều.

Cho dù vẫn không sử dụng thuốc quá liều nhưng chất này khi kết hợp với cồn cũng có thể dẫn phát trúng độc, mà trên thi thể này tôi có thể ngửi thấy mùi rượu.

Vì vậy, nếu uống thuốc ngủ chứa barbiturate thì nhất định KHÔNG ĐƯỢC UỐNG RƯỢU!

Nhưng theo như những gì tôi học được thì barbiturate được phát hiện và tinh luyện từ năm 1903. Còn đây là Đường triều có được không? Thế giới này quả thực quá điên cuồng, đã không thể dùng suy nghĩ bình thường để suy đoán nữa.

Có lẽ, những chuyện mà chúng ta không biết được trong lịch sử còn có rất nhiều? Luyện đan không cần thận luyện ra đậu hũ, biết đâu chừng còn có thể luyện thành barbiturate thì sao?

Tất cả những thu thập cùng suy xét đều được tôi hoàn thành trong lúc còn đang diễn trò khóc lóc thảm thiết. Có lẽ các anh chị kinh ngạc muốn biết: Tại sao tôi có được những kết luận này?

Quên giới thiệu, mở đầu tôi có nói đến rất nhiều công tác chuẩn bị nhưng lại không có nhắc đến điểm này. Anh chị nhất định không chú ý đến một câu tôi đã nói trước đó.

“Tôi là Diệp Chân Chân, nữ sinh viên năm thứ ba.”

Đã là sinh viên năm ba thì ắt hẳn sẽ chọn chuyên ngành rồi chứ?

Đúng vậy, những phân tích trên đều từ chuyên ngành tôi học. Vốn tôi muốn thi vào ngành diễn xuất, bởi vì tôi cảm thấy kỹ năng diễn xuất thật sự rất thực dụng. Nhưng sau này phát hiện, trong cuộc sống thực tế, năng lực diễn xuất của tôi cũng không tồi nên tôi đã lựa chọn một chuyên ngành khác thực dụng hơn.

Tài liệu ghi lại, nam thần của tôi từng bước từng bước thăng chức trong triều chủ yếu dựa vào tài năng phá án trác tuyệt, tuyệt đối là trinh thám nổi danh đương thời.

Cũng không đếm được đây là ‘Bàn Tay Vàng’ thứ mấy mà tôi đã trù tính cho chính mình, tạm thời cho là thứ mười tám đi.

Tóm lại, vì để có thể cùng Nhiếp Thu Viễn sống vai chiến đấu, tôi lựa chọn một chuyên ngành phức tạp mà thú vị - Điều tra hình sự.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoa giải phẫu học

Năm tháng thanh xuân đẹp như bông như hoa, những năm tháng cấp sách đến trường, thời đại học là quãng thời gian tươi đẹp nhất.

Kỳ thật đây chẳng qua là chuyện trước khi tôi tỉnh lại mà thôi.

Học xong năm ba đại học, tôi bắt đầu lên kế hoạch tính toán tương lai. Những người xung quanh như thế nào không quan trọng. Có người chuẩn bị thi lên nghiên cứu sinh, có đang suy tư về một ngã rẽ lớn trong cuộc đời. Thật ra chẳng có gì phải đáng để suy nghĩ, trừ khi mọi người cũng có cùng mục đích giống như tôi là để quyến rũ trai đẹp, còn không, nếu không thể lưu lại trường làm giáo viên thì chỉ còn nước đi tranh suất đầu mề trán với bọn tội phạm mà thôi.

Trước khi học tôi chỉ nghĩ rằng những kiến thức này đối với tôi rất hữu ích, sau khi học, tôi mới cảm thấy ngành điều tra hình sự cũng rất thú vị.

Nói thẳng ra, những thứ tôi học có liên quan đến tội phạm, muốn được điều tra chân tướng một cách ngon ngành phải làm những gì, nắm được mục đích cùng thủ đoạn của tội phạm. Thật ra những điều chúng tôi học cũng không khác gì công việc của Quách Cự Hiệp – Lục Phiến Môn, chỉ khác một điều ngày nay thủ đoạn càng tiên tiến, càng khoa học và tinh vi hơn thôi. Chương trình học của chúng tôi là nặng nhất trong các khoa ở học viện, phức tạp nhất, áp dụng thực tế tốt nhất. Nếu tùy tiện nêu ví dụ, tôi có thể kể ngay các môn như: tâm lý học tội phạm, chụp ảnh hiện trường, vẽ bản đồ hiện trường, pháp y, giám định hiện trường, thẩm vấn, ... chưa kể những môn học chung.

Nói nó áp dụng thực tế mạnh nhất bởi vì hầu hết các môn học đều liên quan chặt chẽ đến hiện trường phạm tội. Có điều dù sao cũng là trường học, tuy rằng cũng từng được ra hiện trường, nhìn thi thể, nhưng thấy số lần cũng không nhiều. Chúng tôi cũng được học cách bắn súng, và cách giữ chân địch.

Sức mạnh của sự liều mạng cùng hiệu quả và lợi ích của ‘trùm’ học, hơn nữa bình thường tôi còn tự học được không ít ‘nghề’, nhiều môn học tôi khiến giáo viên rất thần phục, cho rằng mai sau tôi sẽ là một nữ cảnh sát siêu cấp vô địch.

Nếu như họ biết tôi đây liều cái mạng này vì điều gì, nhất định bọn họ mỗi người ới một ngụm máu dìm tôi chết đuối.

Hết cách rồi, một cô nương ý chí kiên cường ở độ tuổi ‘nào có vấn đề’ là như vậy, đã nhận định chuyện gì thì sẽ giống như một con chó điên gặm mãi cục xương không tha.

Mặc dù Chương trình học của mọi người đều giống nhau, nhưng mỗi người đều có hứng thú riêng của mình. Tuy nhiên trong số đó đa phần đều là hứng thú với những thứ hoặc ít hoặc nhiều có chút cô quái. Ví dụ như cô bạn ở giường dưới trong ký túc xá, không biết chạm phải dây nào mà lại đặc biệt hứng thú với độc phẩm. Đến cuối cùng tôi còn hoài nghi cô ta có lẽ sắp điều chế ra được propylamine methylbenzo (thành phần chính của ma túy đá, cây gai dầu và thuốc lắc ...) luôn quá. Tôi cũng tốt bụng nhắc cô ta nếu không biết đừng có điều chế lung tung.

Đầu chỉ có bạn học là quái gở, bí mật cổ quái nhất phải tính đến nhóm giáo sư. Giáo sư kính yêu của chúng tôi – thường được chúng tôi gọi là Lão Luru, khoảng gần 60 tuổi rồi mà tai không lảng, tay không run, bước đi nhanh nhẹn như gió. Muốn hỏi tôi vì sao gọi ông ấy là quái dị, thì phải nói đến đam mê của ông ấy.

Lúc rảnh, Lão Luru chỉ thích cầm dao giải phẫu, nhưng không phải để phẫu thuật thi thể mà là giải phẫu hoa cỏ. Mùa xuân mổ xẻ hoa đào, mùa hè thì đến hoa ô mai, mùa thu thì tùm lùm tùm la chả biết hoa gì, mùa đông thì khỏi nói, có hoa đâu mà giải với phẫu, thế là ra công viên cuống quýt đi tìm hoa. Nói tóm lại, ông giống như một nhà sinh vật học, hoa cỏ từ lớn đến bé dưới con dao giải phẫu của ông đều bị ông mổ xẻ từng cánh hoa, nhị hoa, từng lớp từng lớp, mỏng như những tờ giấy nhiều màu sắc.

Giải phẫu hoa cỏ kỳ thực là một môn sinh vật học, nhưng Lão Luru cho rằng giải phẫu hoa hay người đều phải bình tĩnh, tinh táo. Nếu tâm không đạt được mức độ tuyệt đối ‘tĩnh’, thì không cách nào phán đoán chuẩn xác để ra tay, mà khi giải phẫu dù là cái sai nhỏ nhất cũng dẫn đến thất bại. Vậy điều này so với công tác điều tra không phải giống như nhau sao?

A! Hoa giải phẫu học sao? Tôi chưa từng có tư tưởng này, nên với vấn đề này cực kỳ xem thường.

Tuy nhiên, trong lớp Lão Luru vẫn chú ý đến tôi, vì bài tập tôi làm đều rất tốt. Tự chung lại mà nói, mọi người đều yêu thích các môn học điều tra công nghệ cao ví như kỹ thuật trinh sát, kỹ thuật giám định DNA, những cái hay trong điều tra của đội CSI, tuy nhiên tôi lại không có chút hứng thú. Cái tôi quan tâm chỉ là tâm lý tội phạm, điều tra hiện trường gây án, kiểm nghiệm thi thể, phương pháp lấy lời khai, đều là những Chương trình nguyên sơ, nhưng đây cũng là nguyên nhân khiến Lão Luru khá thích tôi, bởi ông cho rằng tôi là một người thích tư duy. Nhưng trên thực tế, còn phải hỏi? Cổ đại có mấy cái máy móc công nghệ cao kia sao?

* CSI: Crime Scene Investigation hay CSI là một loạt phim truyền hình trinh thám, tâm lý tội phạm của Mỹ - Canada của đạo diễn Anthony E. Zuiker. "CSI: Crime Scene Investigation" ra mắt vào ngày 06 tháng 10 năm 2000 trên CBS

Được rồi! Đề tài này quá nghiêm túc. Chuyển đi!

Thời áo trắng tung bay, cụ thể là thời gian đại học, đề tài mọi người bàn luận chủ yếu không phải là chuyện yêu đương hay sao.

Muốn hỏi tôi đã từng yêu chưa. Hỏi thừa, đương nhiên là có. Bạn trai ‘nhìn không thấy’ của tôi luôn ở đằng sau bảo hộ tôi suốt tám năm trời, lúc tôi buồn, an ủi tôi; lúc tâm trạng xuống dốc, cổ vũ tôi; lúc tôi vui thì cùng cười với tôi. Tôi biết sẽ có một ngày, anh ấy biến thành người bằng xương bằng thịt

đứng trước mặt tôi, mười ngón tay chúng tôi đan vào nhau, sau đó anh ấy nói với tôi, anh cũng chờ đợi ngày này.

Tôi hi vọng có ngày ấy ... vậy mà hôm nay đây ... tại sao ... anh ấy lại là anh của tôi? Thất vọng tràn trề, lệ tuôn rơi.

Nhưng mà bạn trai ngổ ỷ, bạn trai lầy lòng, bạn trai nguyên com bung nước rớt đương nhiên cũng có.

Nói không phải khoe khoang, tôi cũng khá xinh. Tuy rằng không đẹp như minh tinh màn bạc, nhưng tốt xấu gì cũng có gương mặt đoan trang mỹ lệ, cũng khiến đối phương có ấn tượng tốt, thêm vào đó thân hình cũng cao ráo, trải qua muôn vàn thử thách rèn luyện nên dáng người khỏi phải nói, rất đáng yêu.

Bình thường tôi thích cột tóc đuôi ngựa, mặt mộc không trang điểm, mặc đồng phục huấn luyện do trường phát. Lúc không lên lớp, tôi diện áo sơ mi trắng với váy jean. Nghe nói đây là phong cách giả thời thượng đang lưu hành trong vườn trường, nhưng mà tôi không có cố ý làm vậy đâu, chỉ là tôi lười cắt tóc cùng mua quần áo mà thôi à.

Mặc đẹp trang điểm đẹp cho ai ngắm?

Nhưng trên thực tế, mấy nam sinh đó hơi sợ tôi. Bởi vì tôi không sợ gì cả mà luôn lao về phía trước với sự liều mạng điên cuồng. Lần đầu tiên quan sát thi thể giải phẫu chỉ một mình tôi là có khí thế bùng bùng lại còn cười ha hả, sau đó không ỏi mưa gì mà còn có thể lập tức đến căn tin ăn bánh bao nhân thịt.

Trong lòng tôi sớm đã có ý trung nhân, vì lẽ đó tôi không cần thiết ở trước mặt người tỏ ra ‘ta đây tính cách tốt’. Không sai, vốn dĩ, nguyên bản tôi là một nữ hán tử một trăm phần trăm.

Nhưng dù như vậy, cũng từng có người đến nói với tôi: “Trên người cô có một loại hương vị cổ điển!”

Cũng không biết anh ta thật tâm hay là chỉ là cách anh ta ‘cua gái’, dù sao tôi cũng chả muốn cũng chả cần phải hiểu. Lúc đó, khi nghe anh ta nói xong câu này, tôi khá kinh ngạc, không lẽ anh ta là tiên tri, lại nhìn thấy được đáng về của tôi sau khi xuyên không?

Người nói những lời này là Trương Dương, là giảng viên phụ đạo được mời từ bên ngoài về trường tôi.

Công tâm mà nói, Trương Dương cũng khá điển trai. Lúc giáo viên chủ nhiệm giới thiệu anh ta với lớp, nữ sinh cả lớp đều sục sôi (rõ ràng trong lớp chả có bao nhiêu nữ sinh, ấy thế mà lại ầm ĩ được như cái chợ trời)

Ở bên ngoài, giảng viên phụ đạo ấy là một anh cảnh sát thực thụ, là một cảnh sát hình sự, xông pha vào con đường nước sôi lửa bỏng. Anh ta cũng không lớn hơn chúng tôi mấy tuổi nhưng đã là đội phó của đội cảnh sát điều tra hình sự. Mấy vụ ‘thần án’ qua tay anh phá cũng được sinh viên chúng tôi lấy ra làm mẫu học tập.

Nếu không phải thành phố đang hướng đến bộ mặt thành phố mới thì chắc người như Trương Dương chẳng bao giờ chịu đến trường của tôi để làm giảng viên phụ đạo.

Nhưng khi đến làm việc anh rất nghiêm túc, chủ yếu là dạy học thực tiễn hiện trường cùng thực chiến. Tính cho đến thời điểm này, anh ấy dạy chúng tôi được một năm rưỡi. Từ ngày đầu tiên học thực hành với anh, tôi có thể cảm nhận được anh là người mạnh mẽ, đầu óc mạch lạc, tư duy rất nhạy bén, mọi kỹ thuật đều rất xuất chúng. Vì vậy tôi cực kỳ thích học tiết của anh ta vì nó rất thực dụng.

Trương Dương cao 1m87, bình thường mặc cảnh phục, có đôi khi mặc quần áo huấn luyện viên, cũng có thời điểm mặc áo thun ôm, phô bày vóc dáng thật chuẩn men. Tóc anh không dài không ngắn, nước da rám nắng, khi tháo xuống cặp kính râm ‘khủng bố’ gọng vàng xuống sẽ lộ ra một đôi mắt cực kỳ sắc bén.

Khí chất của người cảnh sát, mọi người đều biết đúng không?

Một anh trinh sát nổi danh cường đại dù sao trên người cũng có chút ‘biến thái’ khác người, có khả năng là sự cố chấp hoặc cái gì đó đại loại thế. Không biết trên người tôi có loại khí thế ‘biến thái’ nào khiến anh ấy xúc động không nữa, theo thời gian trôi qua, anh ấy lại đối xử với tôi có chút không giống với những sinh viên khác.

Đó là một buổi trưa nắng nóng, Thầy Trương ngồi nghỉ bên gốc đại thụ trên con đường mà tôi nhất định sẽ đi qua, chờ một đứa mặc chiếc áo thun trắng rộng thùng thình in hình một con thỏ ngu ngốc.

Anh ấy nở nụ cười, đưa cho tôi cái bánh bao thịt.

Tôi đâu có ngu, đương nhiên hiểu ý của anh ấy, nếu không, anh ấy cũng không ngó ngàng đến mức già bộ vô tình theo tôi tán gẫu cái đề tài độc thân. Tôi cảm thấy lúc này đây thầy Trương như những chàng thanh niên bình thường khác, lúc anh không phải đang thi hành nhiệm vụ thì sẽ không mang bản mặt tinh bơ không hề biến sắc của đội phó đội cảnh sát hình sự.

Trong lòng tôi đã có nam thần, những người khác làm sao có thể cạnh tranh nổi đây?

Thật ra, vào ngày tôi định thực hiện kế hoạch xuyên không, tôi có gặp Trương Dương. Anh nói với tôi: “Ngày hôm nay tôi phải ra hiện trường, đợi tôi làm xong công việc, tôi sẽ quay về tìm em. Ngày hôm nay em nhất định phải chờ tôi, tôi có việc quan trọng muốn nói với em!”

Tôi lờm lỏm một cái, bởi tôi cho rằng tình tiết này là một điểm xấu. Trước một việc nguy hiểm, xin vui lòng đừng nói mấy câu này được không? Đây chẳng phải được coi là cái điểm hay sao, thường thường có người nói “Ngày mai tôi về hưu”, “Vợ tôi sắp sinh con”, “Hoàn tất nhiệm vụ lần này tôi lập tức trở về kết hôn”, thông thường người nói mấy câu như vậy là cách cái chết không còn xa.

Tuy rằng tôi đã nói đồng ý chờ Trương Dương, nhưng ngày đó chuyển tuyến không của tôi không thể không thực hiện, vì vậy tôi trong lòng tôi thầm nói với Trương Dương: “Thật không phải, nhưng tôi phải đi rồi. Mặc dù ở bên kia 80 năm, ở đây chỉ có mười phút!”

Vì vậy, Thầy Trương, ngàn lần vạn lần anh phải còn sống, muốn nói gì, chờ đến 80 năm sau khi tôi trở lại rồi hãy nói!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tuyệt bích nữ nhân đẹp nhất khi làm bình hoa

Nhiếp Thu Viễn không cho tôi vào phòng nghị sự, lại không thể để tôi một mình, vì vậy ‘Thánh Mẫu’ Hàn Mị Lan và Tiểu Hồng ở lại cùng tôi, bảo hộ an toàn cho tôi.

Có vậy tôi mới biết nha, đừng nhìn bộ dạng nhu nhược yếu ớt của Hàn Mị Lan, võ công cô ta lợi hại lắm luôn đó. Cái gì mà ‘Ngọc nữ kiếm pháp’ hay ‘Ngọc nữ tâm kinh’ của Hàn gia nhà cô ta cực kỳ cực kỳ lợi hại. Cô ta lại là người nghiêm túc chăm chỉ, cho nên học võ cũng rất chỉ là tốt.

Ở bên hông căn phòng, cách một tấm màn, chúng tôi nghe lén mọi người trong phòng nghị sự trao đổi.

Nghe xong đã rất lâu, thêm vào đó thỉnh thoảng hỏi hai cô kia vài câu, tôi mới hiểu gần hết quan hệ giữa bọn họ.

Nói ra cũng không có gì gọi là phức tạp. ‘Cha’ tôi năm nay bốn mươi tám tuổi, ‘mẹ’ qua đời rất rất lâu rồi. Những năm gần đây, ‘cha’ cũng không nhàn rồi mà cưới thêm cho ‘tôi’ ba bà đi, nhưng mà vị trí ‘phu nhân chính thất’ vẫn luôn bỏ trống. Xem ra, tình cảm giữa ‘cha mẹ’ tôi thật sự sâu đậm.

Nếu mấy bà vợ bé đều được cưới hồi sau này, chúng tôi lại đã lớn như thế này rồi, xem ra có lẽ tôi và Nhiếp Thu Viễn là cùng một ‘mẹ’ sinh ra. Tình cảm của ‘cha mẹ’ lại làm lòng tôi trầm xuống, cảm giác giấc mộng lại tụt xuống một nấc. Aizzzz!

Di hai là Thiên Nhật Hồng, là người giỏi giang lại mạnh mẽ, gần đây công việc trong trại đều do bà ấy quản lý. Tiểu Hồng bảo tôi đừng tiếp cận bà ấy, bởi vì trại chủ tin tưởng bà ấy nhất, quan hệ với bà ấy tốt nhất, cho nên, quan hệ giữa ‘tôi’ và bà ấy không hòa thuận cho lắm.

Nghĩ xem, quan hệ giữa ‘tôi’ và vị anh trai tuần tú vô song còn không hòa thuận, vậy với người khác khỏi phải bàn tới.

Di ba là Lý Bảo Nhi, phải hình dung thế nào đây? Không chọn được một từ nào để hình dung, tóm lại, là một người khiến người ta cảm giác chẳng có chút tồn tại nào cả.

Di tư là Thất Lý Hương, phải nói là ‘Thiên kiều bá mị’!

*Thiên kiều bá mị: xinh đẹp, quyến rũ.

Lúc này, ba người đó đều đang ngồi trong phòng nghị sự, khi nhìn vào đôi mắt của Thất Lý tôi đều thấy khó chịu. Ánh mắt bà ta phải nói là liên tục phóng điện, những người đàn ông đều bị ‘điện giật’ cho ngay đơ.

Tôi có một loại dự cảm rất cầu huyết.

Tiếp theo phải kể đến bốn phân đường ‘chuyển phát nhanh’, dưới phân đường còn có kỳ, mấy cái tên đường chủ, kỳ chủ gì đó tôi đều lười nhớ, ngoại trừ Lạc Đại Xuân. Nhìn Nhiếp Thu Viễn kiên nhẫn hỏi hết người này đến người khác, tôi qua ở đâu, làm gì, ai có thể chứng minh; còn Lạc Đại Xuân, hai tròng mắt tinh minh cứ đảo liên tục, có vẻ như đang cố nhét hết thông tin vào đầu đây mà, tôi thấy sốt ruột lắm luôn rồi.

Mẹ nó! Đến nguyên nhân cái chết các người còn chưa làm rõ còn ở đó tra cái chuyện có mặt ở hiện trường hay không làm quái gì!

Thật ra tôi đã biết hung thủ là ai.

Vấn đề đầu tiên hỏi được từ Tiểu Hồng đã đủ giải thích rõ chân tướng.

“Mấy ngày nay, cơ thể trại chủ cũng không được tốt cho lắm, ban đêm thường mất ngủ. Vì vậy, Đường chủ Viên Khuê của Viên Thông Đường đã dâng tặng một loại linh dược, sau khi uống liền ngủ rất sâu. Hai ngày nay, trại chủ trải qua tỉnh dưỡng nên thân thể chuyển biến tốt, đêm qua Viên Đường chủ chuẩn bị tiệc rượu, mời trại chủ ngắm trăng. Ai biết sau khi trại chủ trở về, bệnh cũ tái phát rồi qua đời!”

Người tặng thuốc ngủ rồi lại mở tiệc rượu, nếu phán đoán của tôi là không sai, gã Viên Khuê này chắc chắn chính là hung thủ.

Nhưng mà vấn đề hiện tại là tôi không có CHÚNG CÚ! Hơn nữa, tôi cũng không thể nói cho Nhiếp Thu Viễn biết phán đoán của tôi. Thứ nhất, cho dù tôi nói, anh ấy cũng chẳng thể nào hiểu được Barbiturat là cái gì. Thứ hai, nếu anh ấy biết được mặt này của tôi, sau này làm gì có cửa cho tôi lượn lờ trước mặt anh ấy nữa chứ!!!

Người đàn ông yêu nhất loại phụ nữ thế nào? Đương nhiên chính là loại ‘Nữ nhân bình hoa’!!!!

Trước khi đến đây, tôi tự xác định thật rõ. Tôi, nhất định phải là cô nương ôn nhu, thiện lương, xinh đẹp động lòng người, nhu nhu nhược nhược, thiện giải nhân ý, dù phải giả thì cũng phải giả cho giống. Người con gái như vậy mới có lực sát thương lớn nhất đối với đám con trai bình thường.

*Thiện giải nhân ý: thấu hiểu lòng người

Mà cấp bậc của Nhiếp Thu Viễn thì lại cao hơn hẳn những người đàn ông bình thường khác. Do đó, tôi còn phải thông minh sâu sắc, ‘lơ đãng’ vài câu có thể mang lại một sự giúp đỡ to lớn cho sự nghiệp của anh, nhận được ánh mắt tán thưởng từ anh.

Như vậy mới đủ hương đủ vị, mới đủ đặc biệt, mới đủ khả năng nắm chặt lấy trái tim anh ấy.

Cho nên, toàn bộ ‘Bàn Tay Vàng’ của tôi đều phải giấu đi. Giống như mỹ nhân mặc sườn xám, những chỗ cần che thì bao bọc thật kín đáo nhưng lại phô ra đường cong, lơ đãng để lộ cảnh xuân mới có thể chọc đến sợi dây ái muội nơi đáy lòng của mấy tên đàn ông.

Tôi sẽ không ngốc tới mức dương dương tự đắc chạy đến chỗ Nhiếp Thu Viễn thỉnh công, nếu làm vậy chắc chắn anh ấy sẽ coi tôi là quái vật mất.

Lúc này, Đường chủ Trung Thông Đường thở dài, nói: “Hiền chất, tâm tình của cháu tất cả chúng ta đều lý giải. Nhưng hiện tại lại không có biện pháp chứng minh đại ca bị người âm toán. Đại ca còn có bệnh cũ, lần trước cũng suýt chút nữa...”

Giọng nói thanh nhã dễ nghe của Nhiếp Thu Viễn vang lên: “Nhị thúc, tiểu chất hoài nghi tất nhiên là có nguyên do, mong rằng thúc phụ...”

Lời của anh còn chưa nói hết đã bị một chuỗi tiếng chân dồn dập cắt ngang.

“Thiếu chủ, gác đêm A Quý nói, có khả năng hần đã nhìn thấy hung thủ!”

Trong đại sảnh nhất thời hỗn loạn, tôi cũng dựng lỗ tai lên nghe. Sự việc này phải được tiến hành theo kiểu ‘thần không biết quỷ không hay’ chứ, căn bản không cần thiết phải xuất thân động thủ mà? Hay là tôi đã tính lầm chỗ nào đó rồi?

Tên A Quý kia nom nóp lo sợ trình bày: “Thuộc hạ ... Đêm qua thuộc hạ nhìn thấy U Dạ Công Tử đến trại chúng ta!”

U Dạ Công Tử?

Đây-Là-Ai-Vậy-Chứ!

Hàn Mị Lan nhỏ giọng giải thích cho tôi hay, U Dạ Công Tử hiện tại là một trong bốn đạo tặc nổi danh nhất cả nước. Bốn đạo tặc này người người võ công cao cường, mỗi người đều có tuyệt kỹ riêng, lại thường cướp của người giàu chia cho người nghèo nên đều được dân chúng tặng cho danh hiệu “Hiệp đạo”. Tục danh của ‘tứ đại hiệp đạo’ lần lượt là: Lãnh Huyết, Vô Tình, Truy Mệnh, U Dạ Công Tử.

Suýt chút nữa tôi đã nôn ra máu. Ngoại trừ U Dạ Công Tử, tên ba người khác thật sự rất quen thuộc, ắt hẳn là ‘tứ đại danh bổ’ cũng xuyên không đến đây rồi.

U Dạ Công Tử là người lợi hại nhất trong tứ đại hiệp đạo, nhân xưng ‘Cầm Y Quái Đạo’. Ý nghĩa cũng như tên gọi, thời điểm hần xuất hiện luôn là một thân quần áo hoa lệ, một chút cũng không bận tâm đến ‘đạo đức nghề nghiệp’ của đạo tặc là phải xuất quỷ nhập thần, che giấu tai mắt người khác. Hần thích trộm những loại đá quý có một không hai, tính tình lại phá lệ khó ưa, trước khi trộm còn gửi một phong thư báo trước, sau đó đắc ý đào dật lấy trộm đồ trong tình cảnh nhà người ta canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, đây hoàn toàn là khiêu chiến tôn nghiêm nhà người ta mà!

Không biết đây là búng máu thứ mấy tôi đã phun trong ngày hôm nay. À à ... cái này cũng là người quen nha, chẳng phải giống với quái đạo Kidd trong truyện Conan à!

Tôi dùng sức nhéo mình một cái, xác định mình không phải đang nằm mơ.

“Mặc dù là U Dạ Công Tử đã tới đây, nhưng người này cũng chỉ trộm cắp, không giết người.” Nhiếp Thu Viễn nói.

Mọi người bắt đầu mồm năm miệng mười bàn tán.

“Nhưng chúng ta chưa từng thu được thư báo trước của U Dạ Công Tử mà!”

“Chứ làm sao khi U Dạ Công Tử xuất hiện, trại chủ liền qua đời?”

.....

Không biết vì sao, tôi cảm giác được trong lòng Nhiếp Thu Viễn đang che chở cho U Dạ Công Tử. Một khi đã vậy, tự nhiên tôi cũng sẽ đồng lòng với anh!

Tôi bỗng nhiên nghiêng ngả lão đảo vọt vào phòng nghị sự, nhào vào lòng Nhiếp Thu Viễn (nhân cơ hội này ăn đậu hủ của soái ca một phen). Nhiếp Thu Viễn thực kinh ngạc nhưng vẫn mở ra hai tay ôm lấy tôi. Người chung quanh cảm đều rớt xuống đất, bởi vì bọn họ đều biết đến quan hệ của hai chúng tôi kém đến mức nào. Tôi dùng sức chui vào lòng anh ấy, hơi thở ấm áp ấy làm người ta say mê. Vào thời điểm này tôi lại đi chiếm tiện nghi của anh, nghĩ đến tôi cũng thực uể oải.

“Ca ca, không phải là U Dạ Công Tử...” Giống như diễn viên Oscar, nước mắt tôi rơi ngay sau câu nói ấy, sau đó, tôi đưa mắt quét nhìn bốn phía, trên mặt bất ngờ tỏ vẻ hoảng sợ, yêu kiều “A” một tiếng rồi “ngất” trong lòng nam thần.

Người thông minh như anh lập tức lĩnh hội hàm ý của tôi. Anh dùng kỹ thuật diễn xuất chẳng thua gì tôi mà lay tôi dậy, không ngừng “sốt ruột” gọi: “Luru Huỳnh, Luru Huỳnh, muội tỉnh lại đi!”

Nhiếp Thu Viễn ôm lấy tôi, vội vã nói: “Thương nghị trước hết dừng ở đây đã! Luru Huỳnh nhất định đã nhìn thấy hung thủ, chờ muội ấy tỉnh, hết thấy đều sẽ minh bạch!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thật khoa trương và giả tạo

Bây giờ tôi đang nằm trên một chiếc giường con, chờ hung thủ đến giết người diệt khẩu.

Trong lòng tôi quả thực rất bồn chồn. Tuy rằng vừa xuyên không đã gặp phải vụ án ngoài dự tính, nhưng một đồng chuyện phát sinh này cũng khiến tâm tình tôi có chút suy sụp.

Vừa rồi cùng nam thần bốn mắt nhìn nhau, tôi cảm giác trong ánh mắt của anh ta có chút gì đó khác lạ. Nếu trong tình huống khác chắc sẽ làm tôi vui đến chết ngất. Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ bọn tôi lại là anh em, nếu tình huống này có ý nghĩa gì đó thì phải là quan hệ như ‘ác mộng’ giữa hai người chúng tôi khả năng có thể cải thiện được.

Nhóm người Nhiếp Thu Viễn đâu phải ngốc nghếch, cứ thế làm cái bẫy giấu đầu lòi đuôi. Sau khi anh ấy dàn xếp cho tôi nằm nghỉ thì một tác cũng không rời, thỉnh thoảng còn căn dặn mọi người xung quanh hiện tại sức khỏe tiểu thư rất yếu, phải chăm sóc cẩn thận, không được bỏ mặc người một giây một phút. Trời tối dần, thời khắc này, được gọi là ‘Cơ duyên xảo hợp’, bên cạnh tôi bỗng nhiên dư ra một ‘khoảng trống’ không có người bảo hộ.

Nhiếp Thu Viễn quả thực là một người khôn khéo, thật khiến tự sâu trong tâm khảm tôi càng yêu thích anh ấy!

Chỉ là, chờ mong điều gì đây?

Cũng chính lúc này, phải là lúc tên hung thủ chớp thời cơ mà ‘lên sàn diễn’!

Vì lẽ đó, hấn liền xuất hiện!

Người tới mặc toàn thân màu đen, dùng khăn bịt mặt nên từ đầu đến chân chỉ lộ ra con mắt, nhìn dáng người cùng ánh mắt thôi đã đoán được là Viên Khuê. Haizza, thật nhảm chán.

Tuy nhiên vẫn có chút kích thích vì võ công của hấn rất cao cường, động tác nhanh đến mức tôi nhìn cũng không rõ ràng lắm. Đây mới thực sự được gọi là võ công, đao thật kiếm thật chứ không phải mấy cái trò thi đấu võ thuật khoa tay múa chân.

Tôi chưa kịp hồi phục tinh thần thì một cây chủy thủ sáng loáng đâm thẳng về hướng yết hầu của tôi.

Hấn nhanh đến mức tôi chưa kịp thốt lên kinh ngạc. Nếu không có Nhiếp Thu Viễn, tôi biết mình chết là cái chắc. Ngay sau đó tôi nghe được một tiếng quát, rồi đến tiếng binh khí va chạm. Tôi trở người bò dậy, nhanh chóng lui vào góc tường. Trước mắt diễn ra như mấy màn tung người như trong phim kiếm hiệp TVB.

Công phu của họ rất cao, cụ thể cao ra sao tôi không diễn tả được, chỉ biết rằng bọn họ đánh rất đẹp mắt. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Nhiếp Thu Viễn giao chiến cùng người khác, anh trong trang phục đen, áo ống tung bay, động tác tiêu sái đến lạ thường, không giống như đối đầu sinh tử mà trông giống mấy kỹ xảo trong phim hơn, hiệu quả thị giác rất cao.

Theo sau là vài tiếng hô, quát, Lạc Đại Xuân cùng Hàn Mị Lan cũng xông ra, gia nhập cuộc chiến, hình thành trận pháp ba đánh một vô liêm sỉ.

Viên Khuê hình như đầu không lại Nhiếp Thu Viễn, bởi trong khi Nhiếp Thu Viễn vẫn bình chân như vại thì hấn đã bắt đầu thở hỗn hà hỗn hển. Bây giờ lại một đầu ba, hấn lại càng không có khả năng thắng, vì vậy chỉ một lát sau, đồng loạt ba thanh kiếm gác trên cổ hấn.

Kéo khăn che mặt xuống, đã lộ ra gương mặt của Đường chủ Viên Thông Đường - Viên Khuê. Nhóm người Nhiếp Thu Viễn đồng loạt lộ ra vẻ mặt kinh

ngạc không thể tin: “Làm sao ... tại sao lại là ngươi?”

Tại sao không thể là hần? Tôi thờ dài!

“Tại sao?”, Lại Đại Xuân kinh ngạc thốt lên. Đều là Đường chủ các phân đường ‘chuyển phát nhanh’ nên có lẽ quan hệ giữa hai người này rất tốt

Còn có thể vì sao sao? Trong lòng tôi gào thét, động cơ giết người tám phần đều vì tiền, vì báo thù và vì tình, chỉ ba loại thôi!

“Ha ha ha ha ha!” Viên Khuê rất có tài diễn mấy vai hài nhen. Hần ngửa mặt lên trời cười ha ha, “Nhân vì tài tử, điều vì thực vọng.”

*Nhân vì tài tử, điều vì thực vọng: Người chết vì tiền, chim chết vì ăn

Tôi cảm thấy hần đang nói dối. Bởi nếu xét ngọn ngành tình hình, sau khi trại chủ qua đời, phân theo vai về thì quyền quản lý tài sản trong trại cũng chưa đến lượt hần. Báo thù? Có người nói hần đã ở đây rất nhiều năm, muốn ra tay thì đã hành động từ lâu rồi mới đúng. Như vậy, là giết người vì tình?

Tôi chợt nhớ tới ánh mắt câu dẫn của Thất Lý Hương.

Haizza, bao nhiêu tính mạng của tuyệt thế anh hùng đều là chôn vùi dưới váy mỹ nhân đây thôi! Tại sao nhiều đàn ông lại phải khổ sở vì tình, rồi bỏ qua tất cả mọi sự chứ?

Quên chuyện này đi, ở phương diện này tôi ngu ngốc cũng đâu có kém là bao!

Tôi tê tâm liệt phế gào khóc, trong miệng kêu loạn “Phụ thân, phụ thân!”, xông lên lôi lôi kéo kéo Viên Khuê. Tôi cào mặt hần, xé quần xé áo hần, hướng về nơi có thứ đồ đang cất giấu mà cào cấu, mãi cho đến khi miếng ngọc bội từ trong ngực hần “Coong” rơi xuống mặt đất.

Thật ra tôi cũng không chắc chắn đây có vật định ước hay không, và hần có luôn mang theo trên người hay không. Nhưng nếu là vở kịch đầy đủ tình huống cầu huyết chác hần sẽ có, hơn nữa hần cũng sống chết mang theo bên người. Xem chừng phỏng đoán của tôi lúc này đã chính xác rồi, vận may đến quá đã, chỉ tiếc nơi này không có bán sổ xố.

Ngọc bội rơi xuống đất, ba người kia lại kinh hãi đến biến sắc. Giữa miếng ngọc còn có khắc một chữ ‘Bảo’.

“Ngọc bội đó, là của tam nương...”

Không phải của Thất Lý Hương mà là người không có cảm giác tồn tại Lý Bảo Nhi?

Về phần ngọc bội của tam nương, vấn đề tại sao lại dẫn đến mấy cái tiết chết giẫm này thì bây giờ tôi cũng chẳng cần suy nghĩ. Dù sao đây rõ ràng là có gian tình thôi!

“Người đâu! Mau cho mời tam nương!”, giọng Nhiếp Thu Viễn vẫn trầm ổn êm tai, nhưng trong đó mơ hồ mang thêm chút tức giận.

Viên Khuê quay mặt sang chỗ khác, ai hỏi gì mặc kệ, không chịu mở miệng trả lời.

Một lúc lâu sau, bên ngoài có người sợ hãi xông vào, kêu to: “Không xong! Không xong rồi! Tam phu nhân, người, người, người thất cổ!”

Viên Khuê chấn động, trợn trắng mắt, cả người bất động như tượng đá một lúc lâu sau thân thể mới mềm nhũn, vẻ mặt đầy bi thương và tuyệt vọng. Xem ra, tình cảm của hần là thật tâm!

“Là vì báo thù ... Nàng báo thù ...”, hần rồi rầm xoắn xuýt được mỗi mấy từ này.

Chuyện về sau thế nào tôi không biết, bởi Lạc Đại Xuân đã giải hần đi. Trên đời này yêu hận tình thù vốn dĩ là như vậy, thất tình lục dục chỉ một chút bất cẩn cũng dẫn đến bi kịch. Tôi cũng không muốn biết chuyện trước đây của họ là như thế nào, ông chú kia lại cũng chẳng phải cha ruột. Thế nhưng, người cha này, tuy tôi chưa từng thấy mặt ông, nhưng tôi đã giúp ông báo thù rồi đúng không?

Vì vậy, ông cũng phù hộ cho tôi đi!

Đặt tôi nằm lại giường, bọn họ chuẩn bị rời đi. Tôi đưa tay nắm chặt lấy ống tay áo Nhiếp Thu Viễn.

Anh ấy giật mình rồi dừng bước, sau đó ra hiệu cho những người khác đi trước, còn chính anh ấy thì ngồi kiên nhẫn bên cạnh tôi.

“Ca ca, muội rất sợ ...”, tôi bắt đầu diễn tuồng.

Anh ấy không làm gì, cũng không thêm đề ý đến tôi.

Hay mình diễn quá lố? Tôi tự nhủ.

Đề phá vỡ cục diện bế tắc, ánh mắt tôi trở nên bi thương, vô cùng yếu đuối mở miệng hỏi: “Ca ca làm sao biết phụ thân bị mưu sát ...”

“Từ vết thương trên người của muội!”, Nhiếp Thu Viễn nói.

“Hả?! ...”, câu này của tôi không phải diễn, là phản ứng theo bản năng thôi, “Huynh, huynh nhìn ... muội ...”

Thật ra nhìn cánh tay thôi cũng chẳng là gì, thế nhưng gương mặt anh tuấn trắng nõn của Nhiếp Thu Viễn hình như đỏ lên một chút. Dù chỉ phớt hồng và nhanh chóng biến mất nhưng không lọt qua khỏi mắt của tôi.

Tôi không thể hiểu được!

“Ngươi! Cuối cùng ngươi là ai?”, trong lúc thần trí tôi đang rối ròi vì anh ấy, anh lại chăm chú nhìn vào mắt tôi, nghiêm cẩn mà sắc bén hỏi.

“A ...”

Tôi thậm chí lúc này đây tốt nhất là nên ngất đi.

Vì vậy, tôi chẳng nói chẳng rằng mà lẩn ra nằm ngay đơ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đại Soái Ca U Dạ Công Tử

Một đêm không hoàn toàn yên tĩnh.

Vốn vì muốn tránh câu hỏi sắc bén của Nhiếp Thu Viễn mà tôi làm bộ ngất đi. Sau đó tôi cũng chẳng biết anh đã rời đi khi nào, bởi vì tôi diễn giả thành thật, ngủ lúc nào không hay.

Muốn làm nữ chiến sĩ xinh đẹp trong tương lai mà tôi lại ngủ sâu như vậy quả thật chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Nói gì thì nói trong lúc ngủ tôi vẫn cảm giác có gì đó khác thường, giống như bên giường luôn có một ai đó. Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi nghĩ, hay là ‘anh trai’ tôi ở bên cạnh canh giữ tôi suốt đêm?

Chậm rãi mở mắt, tôi nhìn thấy một bóng dáng màu xanh đen ngồi ở bên giường.

Màu xanh ấy, tôi đoán ở cổ đại này hẳn là rất thời thượng. Hồi còn ở trường học về màu sắc, chúng tôi đều gọi màu xanh này là midnight blue – màu xanh của đêm, xanh và đen xen lẫn với nhau tạo nên một sự dục hoặc thần bí khó tả.

Hắn chẳng những mặc màu xanh đen thời thượng, kiểu dáng và hoa văn thêu cũng đều thời thượng, hoa lệ vô cùng. Tôi nhìn thấy là một bóng lưng, một mái tóc đen bóng được buộc lên cao, giống với kiếm khách trong truyện tranh ấy.

Mà kiếm của hắn thì để bên cạnh gối đầu của tôi.

Có thể vì phát hiện tôi tỉnh nên hắn quay đầu lại.

Tôi muốn hét lên, nhưng miệng chưa kịp mở đã bị vị khách ‘không mời mà đến’ này chặn lại.

Tôi vặn vẹo thân mình, người ấy đưa một ngón trỏ thon dài xinh đẹp đặt lên môi, miệng nhếch lên một đường cong hoàn mỹ, rồi ‘suyt’ một tiếng.

Dáng vẻ đó, thần bí mà dục hoặc. Nhất thời tôi nhìn đến ngây ngốc, đần người ra tại chỗ.

Người ngồi bên giường tôi là một anh chàng trẻ tuổi, đeo một cái mặt nạ hoa lệ, che đi nửa trên khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh giống như trong ca kịch. Đường cong cằm tuyệt mỹ, môi luôn mỉm cười cực kỳ mê người.

Nếu tháo mặt nạ xuống, hẳn tuyệt đối tuyệt đối là cực phẩm đại soái ca!

Áo gấm đi đêm, là tư tưởng, hay là phong cách đây? Con người hoa mỹ trong đêm tối này bỗng dưng khiến tôi nhớ đến một cái tên.

“Huynh là U Dạ Công Tử?”

Khóe miệng người nọ mấp máy, miệng không hề mở ra nhưng lại vang lên một giọng nói trầm thấp khiêu gợi: “Là ta. Ta muốn đến nói lời cảm tạ cô nương.”

Đây là phúc ngữ thuật?

*phúc ngữ thuật: nói tiếng bụng

“Hôm nay cô nương đã nghĩ cách giúp ta thoát tội, ta thực sự rất cảm kích.” Người nọ vẫn ngậm miệng mà nói chuyện, tay phải vung nhẹ một cái, giữa những ngón tay trắng nõn bỗng nhiên xuất hiện một bông hoa hồng đỏ tươi, hần nhẹ nhàng đặt bông hoa lên mớ tóc hỗn độn xõa trên gối đầu của tôi.

Màn biểu diễn sến súa này nhất thời khiến tôi nghi ngờ, có phải hần cũng xuyên không đến đây hay không?!

“Cô nương tên là gì?” Thì ra phúc ngữ cũng có thể êm tai đến vậy.

“Nhiếp Lư Huỳnh.”

“Không phải tên này, ta muốn hỏi tên thật của cô.” U Dạ Công Tử nói.

Tôi lấp bắp kinh hãi, không khỏi giương mắt nhìn về phía hần. Nhưng ánh mắt đằng sau mặt nạ của hần nghiêm túc đến dị thường, dường như có thể nhìn thấu tôi hết thấy.

“Diệp Chân Chân.” Tôi nói.

“Quả nhiên là như vậy.” Soái ca mặc hoa phục kỳ quái đã nói một câu không đầu không đuôi.

*_*_*_*

Ha...!!! Tôi thật sự chịu không nổi.

Chào mọi người, tôi là Vi khuẩn tác giả. Xấu hổ quá, thật sự tôi chịu không nổi nữa, cho hai người kia lấn sang một bên đi, tôi muốn chen vào nói hai câu! Nếu không người học máu sẽ không phải là bạn học Diệp Chân Chân đâu, Vi khuẩn tác giả nhất định sẽ học máu mà chết trước.

Kịch bản cầu huyết đến mấy cũng không thể đến mức này được chứ!!!

U Dạ Công Tử có mắt thánh hay sao mà những chuyện xảy ra trong trại ngày hôm nay anh ta đều biết hết cả vậy, hơn nữa, đồng dạng nói ra như vậy àm không sợ bị bại lộ thân phận sao?

Không đưa thư báo trước, cứ lượn tới lượn lui ở trong trại (hơn nữa đến trình độ không bị ai phát hiện) không phải chứng minh anh là người trong trại hay sao?

“Muội tên là gì?” Loại vấn đề này, không phải là vì lúc này Chân Chân giả chết mà không có được đáp án nên giờ chạy đến hỏi thôi?

Xin nhờ, có cần ngủ gật như vậy không hả? Ai cũng có thể nhìn ra, U Dạ Công Tử chính là Nhiếp Thu Viễn có được không?

Hơn nữa, vì cho đẹp nên mặt nạ chỉ đeo có một nửa, ánh mắt và miệng đều lộ hết ra ngoài rồi còn gì, là ai cũng có thể nhận ra cả thôi, nhưng mà người trong thiên hạ này đều nhận không ra?!!!!!!!!!! Diệp Chân Chân, luôn tự xưng xuất thân hệ hình sự trinh thám, đối với nhận diện khuôn mặt có độ nhạy cực cao mà lại không thể nhận ra???

Kiểm lại tùy tiện đặt ở bên gối đầu? Kiểm của hai người đều giống nhau... Chừng đó chi tiết rành rành ra như thế mà bạn Chân Chân đều ngoảnh mặt làm ngơ?

Mẹ, ai ném dếp đó?!

Diệp Chân Chân: Cho tôi xin, đây đều là do cô viết có được không? Là tự cô thiết kế ra đó, giờ lại dám chê tôi đần độn?! Lão nương biết võ đấy, cô còn muốn sống không đây??

Vi khuẩn Tác giả: Hà? Là do tôi viết sao? Ách... Đúng vậy! Được rồi, hai người cứ tiếp tục đi thôi.

*_*_*_*

“Thực cô độc phải không? Sợ hãi sao?” Anh chàng hoa phục thần bí này tỏ vẻ nhìn thấu tất cả. Hình như hần đã cảm nhận được chân tướng kinh hoàng: Cơ thể cùng linh hồn tôi vốn không phải là một.

Trong phút chốc, tôi xúc động đến phát khóc.

Loại đàn ông như ‘Hoa Hồ Diệp’ này khiến tôi thấy chán ghét, cảm thấy bọn họ không đáng tin cậy.

Nhưng mà U Dạ Công Tử lại khác, trên người hần không biết tại sao lại mang theo hơi thở rất ấm áp, khiến tôi bất tri bất giác bị hấp vào – đó là sự thấu hiểu.

Khoảnh khắc ấy, tôi cho rằng cho dù có kẻ hết với anh, dùng thân phận của Diệp Chân Chân để đổi mặt với anh, cũng không hần đã là việc xấu.

Dù sao hai chúng tôi cũng là người xa lạ.

Con người thời hiện đại bị bao bọc bởi rừng rậm bê tông cốt thép, bị khói bụi lẫn khuất trong không khí ép tới không thở nổi, họ luôn có dự vọng muốn chạy trốn. Phương thức ‘chạy trốn’ của một số người chính là đến quán bar, lên mạng chém gió, thậm chí đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ, cùng những người xa lạ tâm sự, lưu luyến cùng bọc bạch cảm xúc. Đến ngày hôm sau, đường ai nấy đi.

Khi tỉnh cùng nhau vui vẻ, sau khi say thì giải tán. Bởi vì đều là người lạ, cho nên hiểu nhau.

Đương nhiên, tôi cũng không phải muốn phát sinh ‘tình một đêm’ gì đó cùng hắn, tôi tuyệt đối không hề có ý đó nha!!!!

Nhưng ngay lập tức U Dạ Công Tử đã đánh nát một nửa ảo tưởng lãng mạn của tôi về một ‘người bạn xa lạ’ ấy. Mỗi hắn cong lên, nở nụ cười thật mê người: “Không cần sợ, từ nay về sau ta sẽ ở bên cạnh bảo vệ muội.”

“Hả? Vì sao????” Tôi cực kỳ khó hiểu. Vốn chuyện cũng chẳng phải vì hắn đâu, sớm hay muộn thì Nhiếp Thu Viễn cũng sẽ điều tra ra thôi. Hắn đâu cần vì một việc nhỏ như vậy mà chạy đến ‘hiến thân’ chứ!!!!

“Bởi vì muội rất thú vị.” U Dạ Công Tử cười nhẹ hai tiếng, “Dù sao thì cũng thuận tiện mà.”

Thuận tiện sao, không biết đến cùng hắn muốn làm gì đây.

Cầm y đạo tặc cầm lấy một bàn tay tôi rồi nhét vào một thứ gì đó. Tôi cầm lên quan sát thì thấy là một thanh chủy thủ có vỏ, không dài không ngắn. Chuôi hay vỏ chủy thủ đều chạm khắc tinh xảo, khảm đủ thứ đá quý, cực kỳ phối hợp với hình tượng Hoa Hồ Điệp.

*chủy thủ: dao găm, đoản kiếm.

“Cầm đi, dùng để bảo hộ chính mình. Nhưng khi nào muội muốn ta xuất hiện thì chỉ cần hướng lên trời đọc tên ta ba lần, ta sẽ đến tìm muội. Nhất định phải đọc ra tiếng nha!”

Lời thoại trong phim hoạt hình này khiến tôi không nhận được mà “phốc” một tiếng bật cười, cười đến lăn lộn trên giường, khí phách thực nữ gì gì đó đều đã bị quăng đến tận chín tầng mây.

Hắn nhìn tôi, ngây người một lát rồi cũng nhận không được mà nở nụ cười. Hai chúng tôi cười rất lớn, ấy vậy mà chung quanh chẳng có ai nghe thấy.

Nhiếp Thu Viễn khẳng định đã ngủ say như chết.

“Ta không cần.” Tôi trả thanh chủy thủ lại cho hắn, thế này tôi mới phát hiện mình vẫn nằm lăn trên giường, tôi lồm cồm bò dậy, “Tôi không thích mang theo dao.”

“Vì sao?” Soái ca mặc áo xanh đen lên tiếng hỏi.

“Huyênh chưa nghe nói qua sao? ... Dao thượng tam xích hữu thần minh.” Một lát sau tôi mới trả lời vấn đề của hắn. Khi nói đến đề tài này, tâm tình của tôi bỗng trở nên ủ rũ, buồn thiu.

* Dao thượng tam xích hữu thần minh: trên dao ba thước có thần linh. Thật ra thì không có câu nói này đâu, Chân Chân đạo văn đây, câu ‘Đầu đinh tam xích hữu thần minh’ của vị quan Diệp Tồn Nhân thời nhà Thanh. Ý của Chân Chân là dao cũng có linh tính, ‘chơi dao có ngày đứt tay’, hại mình hại người.

Lazy: Chân Chân à, cô có cần khoe khoang vốn từ nghèo nàn của mình như vậy không?? Mấy người trước cô cứ dùng ‘không biết phải lấy từ gì để hình dung’ rồi bắt chúng tôi phải tưởng tượng người này người nọ, sao đến bạn Dạ của tôi thì cô dùng đúng hai từ ‘xinh đẹp’ và ‘hoa mỹ’ để tả vậy, sao tôi cứ thấy cô miêu tả cứ như Tây Thi, Chiêu Thuyền chứ có phải tả soái ca đâu :v tôi công nhận, Dạ của tôi đẹp thua một người, bằng một người và trên vạn người, nhưng mà cô cũng nên tả anh ấy manly một chút chứ!!!!

P.s: Haha cuối cùng thì U Dạ Công Tử cũng lên sân diễn *tung bông*. Các bạn đừng ngạc nhiên bạn Dạ chuyển xưng hô sang “muội” tình rui như vậy, đến thanh chủy thủ vô cùng ý nghĩa, là di vật dòng họ nhà ảnh truyền lại mà ảnh còn tặng cho bạn Chân Chân ngay sau mấy câu nói thì đủ thấy độ ‘nhận người thân’ của ảnh đến mức nào rồi :v

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Dao thượng tam xích hữu thần minh [1]

Dao thượng tam xích hữu thần minh. Tôi luôn luôn tin tưởng những lời này.

Những lời này, là Trương Dương nói với tôi.

Sở dĩ tôi tin tưởng những lời này, là vì tôi đã tận mắt chứng kiến một sinh mệnh tốt đẹp tan biến trong nháy mắt. Tuy rằng rất rõ ràng, nếu tôi đã lựa chọn bước đi trên con đường này thì sẽ không ít lần gặp phải những chuyện như vậy. Nhưng mà, sự việc lúc đó mỗi lần nhớ lại cũng đều khiến tôi thật sự rất đau đớn, không thể dùng từ ngữ nào có thể hình dung được.

Thật ra đó là chuyện xảy ra cách đây không lâu. Sau khi Trương Dương đến khoa tôi làm giảng viên, bọn tôi tự nhiên cũng quen biết với người cộng tác với anh là Trần ca.

Lúc đó, đến tên anh ấy tôi cũng không biết, dù sao Trương Dương cũng gọi anh ấy là “Tiểu Trần” nên bọn tôi học theo gọi là “Trần ca”. Trần ca cũng mới tốt nghiệp trường cảnh sát được mấy năm, không có nội hàm hay điềm tĩnh như Trương Dương, anh ấy như một đứa trẻ to xác có cặp mắt to, yêu cười như ánh mặt trời xán lạn.

Tuy rằng rất ít khi được gặp Trần ca, nhưng ấn tượng của bọn tôi đối với anh ấy tốt hơn một chút so với Trương Dương. Lúc Trương Dương lên lớp, chẳng những rất nghiêm túc mà thường xuyên gay gắt, mắng chửi người cũng không nể tình. Những buổi học thực tiễn mô phỏng theo Chương trình học, ngẫu nhiên Trần ca cũng tham gia, lúc bọn tôi bị Trương Dương mắng đến phun máu chó thì anh ấy nhảy ra giảng hòa. Anh ấy vừa chen vào đã bị Trương Dương tiện miệng mắng luôn.

“Câu cứ hiền lành giống đàn bà vậy à! Cái bộ dạng không biết phấn đấu của bọn này, nếu sau này chống lại tội phạm thì người khóc là ai đây?” Trương Dương một bên mắng một bên dùng ngón tay chỉ thẳng vào mũi tôi.

Mẹ, chỉ tôi làm cái gì chứ! Anh mới không biết phấn đấu! Là anh mới giống đàn bà! Mỗi khi như vậy, bên ngoài thì tôi ráng nhẫn nhịn, trong lòng thì không ngừng nằng nặc. Tôi cũng chẳng quan tâm có bị Trương Dương mắng hay không, tôi chỉ để ý mấy thứ anh ta dạy có thực dụng hay không mà thôi. Nhưng mà mỗi khi nhìn anh ta nằng Trần ca, không biết sao tôi lại thấy Trần ca thật đáng thương.

“Đừng để ý!” Sau giờ học Trần ca còn lên lút đến vỗ vai tôi, lo lắng tâm hồn bé nhỏ yếu ớt của tôi chịu không nổi kích thích, “Anh ấy là người như vậy, em đừng để ý đến làm gì cho mệt!”

Anh ấy chắc không thể tưởng tượng được, trái tim tôi còn to hơn cả cái bồn rửa mặt, chút chuyện vặt vãnh đã sớm chảy xuống lỗ cống.

“Trương Dương anh ấy...” lần đầu tiên Trần ca không gọi ‘Trương đội’, ‘Trước kia anh ấy cũng không như vậy đâu. Còn anh, là cộng sự mới của anh ấy, năng lực cũng có hạn. Làm việc đã hai năm nhưng độ ăn ý cũng chưa cao, vẫn kém xa so với người cộng sự trước đây của anh ấy.’

Đòi cộng sự sao? Vậy thì, người cộng sự cũ đi đâu?

Hình như tôi đã ngộ ra được điều gì đó.

“Hai người họ trước đây rất nổi tiếng. Những vụ án lớn mà các em biết đa số là do hai người họ liên thủ điều tra và giải quyết. Lúc đó gặp phải chuyện không may, bởi vì chuyện quá đột ngột nên không ai nói rõ ràng được đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra. Tóm lại, hình như trong khoảnh khắc sinh tử, người kia đã nhường cơ hội sống sót lại cho Trương Dương. Từ đó về sau, tính cách của Trương Dương đã thay đổi rất nhiều, đặc biệt chán ghét những người không chú tâm khi tham gia huấn luyện.”

Tôi thở dài: “Dù có chán ghét chính mình cũng không thể ‘giận chó đánh mèo’ mà trút lên người khác chứ!”

Trần ca kinh ngạc tròn tròn mắt: “Chỉ một câu nói như vậy mà em có thể đoán ra được anh ấy chán ghét chính mình sao? Anh cảm thấy khó có ai nhận ra được điều này ngoại trừ những người cùng làm việc với anh ấy mỗi ngày như anh chứ! Khó trách anh ấy thường xuyên nhắc đến em, còn khen em nữa.”

Đó đều là trực giác của tôi. Nếu một cặp bài trùng gặp phải chuyện như vậy, người còn sống nhất định sẽ không ngừng khiển trách chính mình, hận chính mình không đủ mạnh thôi.

“Đừng nhìn bộ dạng anh ấy như bây giờ, lúc đó cả một thời gian dài anh ấy luôn trong tình trạng tinh thần sa sút, cảm ảnh chụp của người kia ngồi thờ ra một chỗ, không ăn không ngủ suốt bao nhiêu ngày. Bây giờ mỗi năm cứ đến tiết Thanh minh đi tảo mộ, lúc có một mình anh ấy sẽ khóc.” Bỗng nhiên Trần ca nở nụ cười, giống như anh ấy thật sự rất yêu quý Trương Dương, “Một ngày nào đó, anh sẽ thay thế vị trí đó, ha ha ha, cô bạn nhỏ, em cứ chờ xem!”

Phì phì phì! Anh chỉ lớn hơn tôi có vài tuổi mà dám kêu tôi là ‘Cô bạn nhỏ’!!!

Nhưng mà tâm nguyện này của Trần ca cuối cùng cũng không thể thực hiện được. Bởi vì sau đó không lâu, anh ấy đã trở thành người cộng sự thứ hai mà Trương Dương mất đi.

Đáng sợ nhất là, hôm ấy tôi cũng có mặt.

Sự việc phát sinh rất nhanh, toàn bộ quá trình cũng rất đơn giản, đơn giản đến mức chẳng ai có thể nghĩ rằng sẽ có một mạng người mất đi trong khoảnh khắc ấy. Một thiếu niên 18 tuổi, say rượu, đập phá xe bên đường, đánh một người phụ nữ, cảnh sát đi ngang qua liền tiến lên ngăn trở, bảo hộ cho người phụ nữ đó, bỗng nhiên tên thanh niên lấy ra một con dao, từ phía sau đâm thẳng vào khớp xương bả vai – lồng ngực trái, chính giữa trái tim.

Con dao đâm vào trái tim Trần ca cực kỳ thông dụng. Sau này chúng tôi có xem qua vật chứng, cũng nhìn qua ảnh chụp, đó là một con dao gọt trái cây, dài 12cm, lưỡi đơn, có thể gấp lại, chẳng mấy khác biệt với con dao hoa quả trong phòng khách nhà tôi.

Mà người bị dao đâm trúng cũng không giống như trong phim truyền hình, có cả tá thời gian để căn dặn hậu sự, rồi không ngừng nói “À, tôi còn một câu muốn nói...” Sắc mặt anh ấy tái nhợt đi trông thấy, nháy mắt đã không còn sức để nói chuyện, đôi mắt to linh động bỗng chốc liền trở nên vô hồn.

Ngày hôm đó, Trương Dương cần phải đến một hiện trường không hiểu tại sao đất tôi theo làm trợ thủ.

Ngày hôm đó, phác thảo hiện trường là do tôi vẽ, tôi nhớ đó là lần tôi vẽ đẹp nhất, người có mặt ở đó cũng khen tôi, đến Trương Dương cũng nở nụ cười. Trên đường về, mặt trời mùa hè chói chang giữa trời khiến người khác không khỏi buồn bực. Chúng tôi đều mặc đồ kín mít, mồ hôi ướt đầm cả lưng.

Trần ca đi ở phía trước, Trương Dương huýt sáo đi ở đằng sau. Tôi quay đầu nhìn lại, anh ấy vẫn đeo cặp kính râm khủng bố, khóe miệng cong cong, hình như là đang cười. Rồi anh ấy dừng lại ở phía trước một quán nước giải khát, dùng một tay cầm ba cây kem.

Tôi quay ngược trở lại, nhận lấy một cây kem, hai chúng tôi đứng ở trước quán giải khát, xé bỏ bao bì rồi bỏ vào thùng rác ngay đó. Trần ca đi cách đó khá xa, hồn nhiên tiến về phía trước, sau khi cách chúng tôi khoảng 50 mét. Sau khi xé bao kem, tôi còn nghĩ hôm nay trời nóng như cái lò nướng thế này cầm cây kem mà chạy 50m thì Trần ca cũng chỉ còn húp nước mà thôi!

Đứng ngẩn ngơ ở đây một lát, phía trước có tiếng xô xao. Chúng tôi nhìn thấy có đánh nhau ngay lập tức quăng cây kem trên tay, chạy thẳng về phía trước. Vì vậy, lúc Trần ca ngã xuống, hai người chúng tôi đã chạy đến chỗ cách đó hơn 10 mét.

Trương Dương sững sốt ba giây, bởi vì anh ấy nhìn thấy được vị trí dao đâm. Sau đó đột nhiên anh ấy nổi cơn điên, đâm một quyền vào mặt tên nhóc hành hung, sau đó đá một cước vào bụng nó.

Trương Dương đã từng đoạt giải quán quân Tân thủ cả nước, tôi nhìn vị trí anh ấy đá vào người kia liền thấy không ổn. Một cước này đá thẳng vào dạ dày, là bộ phận yếu hại trên cơ thể, không cẩn thận còn có thể mất mạng. Tôi đột nhiên rõ ràng, trạng thái tâm lý hiện tại của Trương Dương đã hoàn toàn thoát ly hình thức tư duy của một người cảnh sát, cho nên tôi liền xông lên ôm chặt anh ấy từ phía sau.

* Tân thủ (sanshou) là môn võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc.

Đầu óc anh ấy rõ ràng có chút loạn, một hồi bản năng ‘bắt giữ’ của một người cảnh sát lại giáng xuống đầu tôi, cũng may là tôi có luyện qua Vịnh Xuân Quyền nên không hề lo sợ bị tóm. Vậy nên tôi cũng hoàn thủ theo bản năng, hai chúng tôi quyền đâm cước đá chùng nửa phút thì anh ấy mới dần tỉnh táo lại. Vẫn là tôi lớn tiếng khiển trách một câu: “Anh làm cái gì vậy hả? Mau gọi xe cứu thương!”

Khi đó tôi vẫn chưa biết được thương thế Trần ca ra sao. Trần ca vốn dĩ đã không thể kiên trì đợi đến lúc xe cứu thương đến.

Trương Dương bị bài trừ ra khỏi đội điều tra vụ án, nói đúng hơn, vụ án này được giao cho một đội khác. Người trong đội anh, ai cũng không thể cam đoan lúc thụ lý vụ án sẽ lẫn lộn tình cảm cá nhân vào hay không.

Nhưng hai chúng tôi là nhân chứng mục kích, do đó chúng tôi phải viết bằng tường trình.

Tôi không biết Trương Dương cảm thấy thế nào khi phải ra làm nhân chứng, lúc tôi đang cho lời khai, kể được một chút tôi liền khóc.

Đến giờ khắc đó, tôi mới suy nghĩ cẩn thận chuyện gì đã xảy ra, mới tin chuyện đã phát sinh đều là sự thật.

Tôi phát hiện, mãi đến ngày hôm đó, lần đầu tiên tôi mới biết được tên thật của anh ấy, thì ra tên của anh là Trần Triết.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Dao thương tam xích hữu thần minh

Thật lâu sau đó Trương Dương không đến trường. Khi anh ấy trở lại thì đã có thể bình tĩnh gọi tôi ra ngoài, kể cho tôi nghe chuyện anh ấy đã nghĩ được cách xem lời khai của hung thủ giết người.

Hiện tại trông anh ấy kiên cường hơn rất nhiều so với lần đầu tiên mất đi cộng sự. Có lẽ cái nghề này sẽ dần dần tôi luyện con người, một công việc luôn đồng hành với nguy hiểm và chết chóc, đi đôi với những mất mát không thể cứu vãn.

Hung thủ giết chết Trần Triết vẫn chưa tròn 18 tuổi. Cho dù tôi hận hấn, nhưng vì hấn vẫn chưa đủ tuổi thành niên nên tôi cũng không thể nêu tên hấn ra. Tạm thời tôi sẽ gọi hấn là A.

Ngày hôm đó, A dẫn theo bạn gái đến cùng ăn cơm với người anh họ, lúc ăn cơm bọn họ trò chuyện với nhau rất vui vẻ, nói đã rồi uống quá chén.

A uống đến 6 chai rượu trắng, 6 chai đã vượt xa từ lượng của A nên thần trí hấn không mấy thanh tỉnh.

Hắn mơ hồ cảm thấy bạn gái và ông anh họ đặc biệt thân thiết, có vẻ nói chuyện với nhau rất nhiều. Sau khi ăn xong, A lão đảo đứng không vững. Người anh họ nói, ‘cậu mau về nhà đi, nhà anh và bạn gái cậu cùng một hướng nên anh sẽ thay cậu đưa cô ấy về nhà.’

Về đến nhà, càng nghĩ càng thấy không thích hợp, càng nghĩ càng cảm thấy ông anh họ ‘bất cóc’ bạn gái hắn. Hiện tại bọn họ đang làm gì? Có phải đang làm chuyện lén lút sau lưng hắn?

Càng nghĩ hắn càng tức! A lập tức đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài. Hắn muốn đi tìm anh họ tính sổ, còn có ả gái điểm kia nữa.

Chân đã bước ra khỏi cửa, hắn suy nghĩ một chút rồi đi lộn ngược vào trong, lấy con dao gọt hoa quả trên bàn bỏ vào túi quần.

Chỉ là hắn không nghĩ đến, hành động này đã thay đổi vận mệnh hắn.

Bản thân A cũng chẳng phải là đứa con ngoan ngoãn gì, nhưng bình thường hắn không mang theo dao. Chính là lúc này đây, ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại mang theo dao. Hắn không rõ, dao cũng có linh tính.

“Đao thượng tam xích hữu thần minh.” Lúc Trương Dương nói những lời này, ngữ khí của anh có chút ảm đạm, “Linh khí của dao có tính tình rất cổ quái, em sẽ không thể nào biết được nó đang nghĩ cái gì.”

Rõ ràng không muốn thương tổn đối phương, nhưng nếu trên người có một con dao, đôi khi chuyện sẽ không do mình quyết định nữa. Ma xui quỷ khiến rút con dao ra, chỉ một nhát dao có thể cướp đi tính mạng của người khác.

Linh khí tồn tại trên con dao đã khiến người ta phải kính sợ.

Nếu một người tâm không tịnh, ý chí không đủ kiên định, không đủ mạnh mẽ thì đến một mức độ nào đó khó có thể điều khiển được linh khí ấy đứng về phía mình. Nếu vậy, nó có khả năng sẽ hủy diệt cả đời người.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng A buồn chán, phiền muộn đến cực điểm nên đã dùng chân đá vào một chiếc ô tô đỗ bên đường. Chủ xe là một phụ nữ trung niên, bà ta xuống xe tranh luận với hắn, kết quả A giờ nắm đấm đánh thẳng vào bà.

Trần Triết đang cố tách hai người ra, kéo người phụ nữ đến phía sau mình, chính ngay lúc đó, anh ấy bất ngờ bị đâm một nhát mà không kịp phòng thủ. Chỉ một nhát dao, nhát dao đoạt mệnh.

A cũng không thể nào nhớ được mình làm sao lại lấy dao ra, cũng không nhớ được đã đâm vào chỗ nào.

Từ ngày đó, tôi rất chán ghét dao. Sau này, lúc tôi đọc nội dung tương quan đến các vụ án khác đã vô tình chú ý đến một điểm, thật sự có rất nhiều người, ma xui quỷ khiến mà mang theo một con dao, trong nháy mắt đã hủy hoại vận mệnh của chính mình cùng đối phương.

Dao, là hung khí. Đối với hung khí, nếu không có lòng kính sợ thì thật đáng trách. Dao có linh khí, kính nhi viễn chi thì tốt hơn.

*kính nhi viễn chi: biết sợ mà tránh xa

Ngày đó tôi mời Trương Dương uống rượu. Tôi cảm thấy bên ngoài thì anh ấy khá bình tĩnh, nhưng trong lòng thì nặng trĩu. Hai chúng tôi đã giao kèo không say không về, kết quả tôi chỉ một ly đã gục.

Thì ra tư lượng của tôi lại kém như vậy! Chuyện này khiến tôi thật không cam lòng.

Vì vậy khi ấy, Trương Dương có say hay không tôi cũng không biết, tôi ngủ rất lâu mới tỉnh. Tóm lại, chuyện này về sau đã trở thành trò cười của anh ấy, vào thời điểm anh ấy không tỏ vẻ lãnh khốc.

Đương nhiên, những chuyện ở trên đều là tôi nhớ lại mà không kể cho U Dạ Công Tử nghe. Phòng chừng tôi hỏi tường trong cỡ 10 phút, 10 phút đó tôi cũng không mở miệng nói chuyện. Nhưng U Dạ Công Tử chỉ nhìn tôi ngẩn người, cũng hiểu ý mà không lên tiếng, trầm mặc ngồi bên cạnh làm bạn với tôi.

Tôi thở dài một hơi, nói: “Ta chán ghét đao nên không muốn mang theo nó.”

U Dạ Công Tử lại thật sự là một người thần kì, trong 10 phút yên lặng đó, hắn lại có thể nhìn thấu tâm tư của tôi, dường như đã hiểu được nỗi khổ sở trong lòng tôi.

Hắn vẫn kiên quyết đưa thanh chủy thủ cho tôi.

“Muội không cần ngạc nhiên vậy. Đây là loạn thế, mạng người không đáng giá, luật pháp cùng lắm cũng chỉ là cái thùng rỗng. Vì vậy, kính sợ gì gì đó thì cứ vứt sang một bên, muội vẫn nên van cầu ‘đao thượng thần minh’, để nó bảo vệ cái mạng nhỏ của muội!”

Trong lòng tôi hoảng sợ. Nơi đây, không phải thế giới của tôi!

Ngay lúc này đây tôi mới cảm giác có chút chân thực về thế giới này. Vốn dĩ không phải đang diễn mà tôi thật sự đã rời khỏi thế giới quen thuộc của mình, đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ, phải bắt đầu lại cuộc sống mới ở nơi đây!

Mà tôi, vẫn còn dùng những quy tắc, đạo lý quen thuộc để áp dụng vào thế giới này!

Trong cuộc sống của tôi có quốc gia, có chính phủ, có pháp luật, có cảnh sát, quyền bảo hộ đối với sinh mệnh là trên hết, chỗ nào có tội phạm thì chỗ đó có chế tài.

Cho nên trong lòng tôi mới cố kỵ, không muốn chút ‘ác ý’ trong tiềm thức nhảy ra ngoài, vì ‘đạo thượng thần minh’ mà gây nên họa hải hận cả đời.

Nhưng hiện tại trong thế giới này, chuyện liên quan đến sinh mệnh một con người lại giống như chuyện vật vãn. Sống sót mới là ưu tiên hàng đầu!

Tôi cầm lấy thanh chủy thủ của U Dạ Công Tử, rút ra khỏi vỏ, lưỡi đao giống như dòng nước mùa thu, quả nhiên là một thanh vũ khí cực kỳ sắc bén. Tôi ước lượng trọng lượng thanh chủy thủ, không khỏi thở dài: “Khám nhiều thứ đá quý vô dụng vào làm gì chứ, quá nặng đi!”

Sắc mặt U Dạ Công Tử trầm xuống, dù sao hắn mang mặt nạ nên tôi cũng không nhìn rõ cho lắm: “Thanh đao đẹp như vậy, bình thường nữ hài tử đều thích như vậy mà!”

Bỗng nhiên hắn kề sát vào mặt tôi, ra sức mà nhìn, giống như muốn nhìn xuyên thấu bên ngoài để hiểu rõ bản chất bên trong. Cuối cùng, hắn dùng ngón tay gõ vào đầu tôi: “Bên trong là vị nào vậy, kỳ thật là một nam nhân đúng không?”

Tôi rất muốn phun máu vào mặt hắn, nhưng ngẫm lại thì hắn cũng chỉ là người lạ, không đáng để tôi lãng phí máu của mình. Do đó, tôi trả lời một cách không kiên nhẫn: “Tùy tiện, huynh muốn nghĩ gì thì nghĩ, là nam hay nữ thì có gì quan trọng đâu?”

“Ừ.” U Dạ Công Tử khôi phục khuôn mặt tươi cười, “Nói cũng đúng. Chỉ là ta cảm thấy rất thú vị, cũng rất huyền diệu.”

Thật sự là một gã sâu sắc! Trong lòng tôi thầm nghĩ.

“Chân Chân!” Cái gã tự cho mình là thân thuộc này lại gọi tên tôi như thân thiết lắm vậy, “Có giữ được ‘đạo thượng thần minh’ hay không đều là do tâm của chính muội. Nếu tâm hồn muội thiện lương thì đừng nói đến thần linh, yêu quỷ cũng không thể nào thao túng được muội. Cho nên, muội không cần phải sợ.”

Người này bỗng nhiên nói ra mấy lời triết lý này khiến tôi nhất thời khó có thể tiếp nhận, đừng nói chi đến lĩnh hội ý tứ của hắn. Nhưng lúc này hắn đã đứng dậy, thật cẩn thận vuốt phẳng những nếp nhăn trên quần áo, sau đó lại nở nụ cười.

“Muội nghỉ ngơi đi, ta đi trước. Ta cảm thấy sau này chúng ta sẽ thường gặp mặt.”

Đã gọi là đứng đầu tứ đại hiệp đạo nổi tiếng giang hồ, khinh công đương nhiên sẽ không tồi. Lời nói còn chưa dứt, bóng người màu xanh đã loáng một cái biến mất, giống như có kỹ năng đặc biệt vậy. Lúc ấy mắt tôi còn chưa kịp chớp mà vẫn nhìn không ra hắn đã là như thế nào.

Chắc chắn, công phu của tổ tiên đến thời hiện đại thật đúng là thất truyền cả rồi. Thế giới này quả thật có nhiều điều khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Đương nhiên tôi cũng không tưởng tượng nổi câu nói ‘thường gặp mặt’ mà U Dạ Công Tử nói là ‘thường’ đến mức độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lễ tang vui vẻ

Tôi qua được một ngày, hai ngày, chớp mắt đã hết một tuần. Nè, một tuần là bảy ngày. Mấy người ở đây không có khái niệm ngày nghỉ cuối tuần.

Vì vậy, bọn họ mỗi ngày đều khá bận rộn. Trại chủ đột ngột qua đời, đương nhiên đám ‘Quần Long Vô Thủ’ trong trại cũng có chút hỗn loạn.

*Quần long vô thủ: rỗng mắt đầu

Xem ra người ‘cha’ này của tôi là một nhân vật không phải tầm thường, không phải là kẻ được người khác cho đi tàu bay giấy, mà thật sự tự một mình ông đứng ra điều hành mọi chuyện; nếu không phải vậy sự việc đâu có lu xu bu như bây giờ. Tuy nhiên, hỗn loạn chỉ tồn tại trong một hai ngày, Nhiếp Thu Viễn đã chế ngự mọi chuyện trong trại.

Có người nói anh ấy không có ý muốn nắm quyền trại chủ, trước đây cũng không mưu tính làm công việc tương tự. Nhưng bây giờ cần một người làm chủ, mà bản lĩnh của anh mạnh nhất, đánh nhau cũng lợi hại nhất, vì vậy tạm thời giải quyết sự vụ trong trại.

Không làm trại chủ cũng chẳng sao, bởi Nhiếp Thu Viễn được số mệnh an bài làm trụ cột quốc gia, không phải là giặc cỏ cơ mà. Tuy thế giới này dưới con mắt của tôi là một đám ma quỷ chạy lộn tung phèo, có điều tôi vẫn tin tưởng bản lĩnh của nam thần, sức mạnh của fan cuồng là vô hạn!

Mấy ngày nay Nhiếp Thu Viễn đã giải quyết mọi chuyện trong trại được rõ ràng, ngăn nắp. Tuy tôi không biết anh ấy đang xử lý chuyện gì nhưng mỗi ngày nhìn một thân ảnh người đàn ông áo đen bó sát cùng mái tóc dài bay bay bện rộn đi đi lại lại, trong lòng tôi tràn ngập ngưỡng mộ.

Tôi cảm thấy anh ấy rất đẹp, mỗi động tác đều rất tiêu sái. Có lúc, tôi từ đằng xa ngắm anh ấy, loại cảm giác ấy, giống như một nữ sinh ngây ngốc ngồi ở sân trường nhìn nam sinh mình thích chơi bóng rổ. Nam sinh ấy rất nghiêm túc và thận trọng, cực kỳ chăm chú. Khi anh ấy cởi chiếc áo ba lỗ thấm đầy mồ hôi, trên người anh ta lại tỏa ra hương thơm thoang thoảng, đó là hương vị của tuổi thanh xuân cuồng nhiệt, khiến nhịp tim của các fan nữ tăng dần 4 - 8 - 16 - 32.

Trong sân trường tôi xưa đến giờ không nhìn tới mấy tên nam sinh ấy, bây giờ coi như đã được bù đắp.

Trong thời gian này ngoại trừ tham gia lễ tang, tôi chẳng có việc gì để làm, tôi là người bệnh. Vết thương của tôi quả thực rất nghiêm trọng, nhưng thần kỳ ở điểm, tôi hồi phục khá nhanh, thậm chí còn không có cảm giác đau đớn.

Chúng tôi mặc dù là giặc cỏ, việc tang lễ so với đám đông quân chúng thường đơn giản hơn một chút, không rườm rà quy củ, nhưng những quy trình cơ bản vẫn phải tuân theo. Tắm rửa, trang điểm cho người chết, mặc áo liệm, thắp hương, đốt giấy tiền vàng bạc, báo tang, đình cử ba ngày, con trai con gái để tang, ở trước linh đường khóc lóc kêu gào.

Khóc lóc kêu gào chỉ có phụ nữ chúng tôi. Nhiếp Thu Viễn là đàn ông giang hồ, trong lòng dù có đau khổ cách mấy cũng đâu dễ dàng rơi lệ. Tôi khóc rất thương tâm, nước mắt rơi là chảy. Tôi đã từng nhìn vào gương luyện tập võ này khá nhiều lần, thân thể này, gương mặt xinh đẹp này khiến tôi cực kỳ hài lòng, vừa cất tiếng khóc, nước mắt đã như mưa. Đến khi khóc đến không còn sức lực, Nhiếp Thu Viễn đã bước đến đỡ tôi.

Trên mặt anh ấy không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, giống như thâm tàng bất lộ.

Trong thời gian này U Dạ Công Tử cũng có đến thăm tôi một lần (Lời tác giả: Thật sự là nhớ chịu không nổi). Trong lúc tôi đang mơ mơ màng màng sắp ngủ, hần như ánh trăng chiếu đến, lặng yên không chút tiếng động xuất hiện ở trước đầu giường của tôi.

“Này, người kia có phải cha muội đâu?”, hần bắt đầu khiêu chiến, lời nói mang theo hàm ý chọc ghẹo, “Mà lại có thể khóc được thành như vậy, diễn kịch thôi mà làm y như thật đó?”

“Mắc mớ gì đến huynh!”, tôi thô lỗ trả lời. Người này rõ ràng suốt đêm chỉ rình rập trong trại, chẳng lẽ ở nơi đây có bảo bối hần đang mơ ước? Có điều chi cần hần không ăn trộm đồ của Nhiếp Thu Viễn là được, còn mấy cái khác chẳng liên quan đến tôi.

“Rớt cục muối đến đây làm gì?”, hần vừa hỏi vừa gõ gõ đầu của tôi, tôi dùng tay gạt mạnh tay của hần. Tôi cảm giác đây là động tác quen thuộc của hần, nhưng tôi thì không chịu đựng được.

“Đến tìm người yêu!”, tôi nói thẳng. Không hiểu sao tôi cho rằng có người chia sẻ tâm sự cũng tốt. Người này tuy rằng có hơi thần kinh nhưng trực giác nói cho tôi biết hần không gây nguy hiểm gì.

“Ồ?”, trên gương mặt của anh nở nụ cười giãn xảo, “Là ai a?”

“Tất nhiên không phải là huynh”, tôi đáp lời. Đề tài này lại khiến tôi nghĩ đến cái quan hệ huynh muội chó chết kia, vì vậy tôi tràm chân kín đầu, không thèm đề ý đến hần.

Cũng có thể, U Dạ Công Tử thật sự là phúc tinh của tôi. Ngay khi hần nhắc đến đề tài này tôi đã gặp được chuyện ‘đại hi sự’. Việc vui mừng quá lớn đủ khiến tôi cả đời không cần ăn uống cũng được.

Ngày hôm sau là ngày đưa tang cha của tôi.

Tôi mặc trên người một chiếc váy trắng, tóc tai rũ rượi, gào thét “cha, cha” trước linh đường.

Tôi không có ký ức, ai là cha tôi cũng không nhớ ra được. Tôi khóc đến mức cực kỳ bi thương, ngoại trừ người trong bóng tối là U Dạ Công Tử kia ra, thì không ai không cảm thấy không thích hợp. Xem ra người ‘cha’ này quả thực rất thương tôi, nghĩ đến đây, tôi có chút thương tâm.

Sau khi phúng, người chết được mang sang nhà lớn, cũng chính là lúc nhập quan, tiếp theo bắt đầu tang lễ. Người chủ trì lễ tang là người trong trại, hần thân thân bí bí đứng trước mặt tôi, đưa một chiếc khăn tay cho tôi rồi hạ giọng nói: “Diệp tiểu thư! Xin nén bi thương!”

Tôi gạt bản mình, cặp mắt sững sờ như không thể nào tin được nhìn vào hần. Hần, làm sao biết ta họ Diệp!

Tôi ti mi đánh giá hần, tướng mạo bình thường, trên mặt có vẻ đau khổ, tôi liệu mạng lối lại trí nhớ từ cái thời sinh viên đại học, quan hệ xã hội của tôi cũng không phức tạp, quen biết không nhiều. Đối với người này tôi không có ấn tượng.

Nghĩ lại, trong đầu tôi chim chóc bay loạn xạ, sau khi xuyên không, nào bị thiếu bớt mấy nếp nhăn rồi sao? Nếu biết tôi, vậy kiếp trước phải là người quen, hần nhất định cũng xuyên không đến đây, vì vậy, nhất định hiện tại hần cũng mượn thể xác người khác, Làm sao ta có thể nhận ra được tướng mạo của hần đây.

Người này, rốt cục là ai?

Tuy nhiên cái này đầu làm khó được chỉ số thông minh của tôi, tôi nhỏ giọng, nheo mắt, quay sang nhìn người đàn ông nói một câu như ám hiệu: “2014, Đại học công an XX, năm thứ 3 ...”

Người đàn ông không có hưng phấn đáp trả ám hiệu của tôi như dự tính, ngược lại, hắn cứ nhìn chăm chăm tôi như nhìn người ngoài hành tinh vậy, phải một lát sau, vẻ mặt hắn mới biến thành khiếp sợ”

“Diệp đại tiểu thư, người nhất định phải bảo trọng thân thể, thiết không gì bằng bi thương! Trại chủ dưới gối không có con trai, tiểu thư là huyết mạch duy nhất của trại chủ, vạn mong lấy quý thể làm trọng.”

Vốn dĩ hắn cho rằng ta quá thương tâm dẫn đến bệnh tâm thần.

Khoan khoan, chờ một chút! Lời của hắn có ý gì?!

“Không có con trai Vậy thì, Nhiếp Thu Viễn là con ai?”

Tôi quả thực không còn tin vào lỗ tai của mình, thậm chí chưa kịp vui mừng. Sững sốt trong chốc lát, tôi xoay người ra sau hỏi Tiểu Hồng: “Ta, rốt cục tên là gì?”

“Tiểu thư, tục danh của người là Diệp Lư Huỳnh a!”

“Diệp ... Không phải là Nhiếp Lư Huỳnh sao?”

“Nhiếp là họ của thiếu chủ ạ. Thiếu chủ là nghĩa tử của trại chủ, không cần đổi họ, xem ra mọi chuyện tiểu thư đã quên hết rồi!”, Tiểu Hồng vừa nói, vừa chỉ tay vào bài vị trên linh đường. “Người nhìn xem, tục danh của trại chủ không phải viết rõ rõ ràng ràng sao!”

Tôi lúc này mới nhớ ra, mấy ngày nay, tôi cũng không chú ý đến chuyện tôi và ‘người cha’ này cuối cùng tên là gì.

Trên bài vị ghi rõ “Bát Tử Sơn Hắc Phong Trại Thánh Võ Đại Trại Chủ Diệp Thanh”. Tôi thật sự bất hiểu!

Người cha già kính yêu, đây gọi là hiền linh sao!

Nhiếp Lư Huỳnh Hóa ra Nhiếp Thu Viễn nói ngong à!

*叶- Yè – Diệp ... 聂-Niè – Nhiếp

Cảm giác vui sướng, mừng đến phát điên dần dần lan toả nơi đáy lòng tôi mà không cách nào kiềm chế. Oh my god, cuộc đời hạnh phúc chỉ cần nhiều đây là đủ. Cứ nghĩ xem, một thứ gì đó vốn cần cả đời để theo đuổi, vậy mà chỉ sau một đêm tỉnh dậy lại phát hiện giải quyết nó lại dễ dàng như ăn bánh mà thôi, cảm giác nhặt được một cục tiền từ trên trời rơi xuống này quả thực là 'quá sung sướng'.

Nhưng dù sao tôi cũng có tố chất sẵn có. Tôi vẫn chuyên nghiệp vì 'người cha' này trình diễn tiếp màn phúng điệu đầy bi thương, tuy rằng bài ca phúng điệu ấy trong lòng tôi đã tăng nhanh vài nhịp, xuất hiện loại hiệu quả hùng tráng như các bài nhạc diễn tấu trong đám tang mấy ông tướng tai to mặt lớn vậy.

Này người cha già kính yêu, cảm ơn ông đã không để ‘nam thân’ mà tôi ngày đêm mong ngóng được kết hôn trở thành anh em. Lạy thánh Alla, A di đà Phật! Từ đây về sau, ông chính là cha đẻ của tôi! Ông nhất định sẽ lên Thiên Đường.

Tôi lén nhìn sang Nhiếp Thu Viễn, anh ấy tức cảnh sinh tình, vẻ mặt cũng tràn đầy đau thương. Người đàn ông có tình có nghĩa thế này, làm sao không khiến người khác ái mộ đây. Hơn nữa hiện tại tôi có tư cách yêu anh ấy! Tôi muốn trước mặt anh ấy biểu hiện một chút, bằng trí tuệ và gương mặt xinh đẹp này của tôi, một ngày nào đó tôi có thể bắt được anh ấy!

Tôi trầm nghĩ, Nhiếp Thu Viễn hình như cũng không phát giác ra chuyện gì, anh ấy thậm chí chưa từng nhìn tôi lấy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: TRUNG TÂM HẬU CẦN BÁT TỬ SƠN

Tang lễ qua đi, tôi ở ngay trong trại tĩnh dưỡng. Bình thường đều do Tiểu Hồng chăm sóc tôi, lo cho tôi đủ cơm ngày ba bữa. Mấy ngày nay cô nhóc cũng phát hiện rõ ràng tôi có thay đổi, trước và sau như hai người khác nhau, cho đến tận bây giờ tôi cũng chưa từng đánh cô nhóc, nên cô nhóc dần dần cũng thả lỏng hơn.

Vốn đây là hai người khác nhau được chưa?

Nhiếp Thu Viễn ít khi đến thăm tôi, đúng hơn là Hàn Mị Lan thường xuyên đến hơn, nấu cơm tôi ăn, tán gẫu với tôi. Tôi cũng cảm thấy cô ta thật phiền phức, bởi cô ta không chỉ có sắc đẹp mà tay nghề nấu nướng lại so với tôi thời còn đi học tốt hơn gấp bội. Sau này tôi lấy gì mà so với cô ta đây, món Tây sao? Nhưng cổ đại làm gì có lò nướng?

Thật sự là giành đường của người khác khiến người khác không còn đường mà đi!!!!

Có điều tôi vẫn nhẫn nại ứng phó với cô ta. Từ nay về sau tôi phải cố gắng trở thành thực nữ người gặp người thương, cho nên ở trước mặt những người xung quanh nam thần nhất quyết không thể để lộ đuôi.

Thời gian còn dài, vừa hay lại có khoảng thời gian yên tĩnh, khiến tôi có thể bình tĩnh lại, cẩn thận vẽ nên kế hoạch cho tương lai.

Đầu tiên, tôi sẽ tiếp cận anh ấy, hiểu rõ sở thích của anh ấy, sau đó từ từ có thể xâm nhập vào lãnh địa của anh, trong lúc lơ đãng biểu diễn vài màn sở trường cho anh ấy xem.

Vì vậy, tôi ra sức tiếp cận Lạc Đại Xuân – người có quan hệ rất tốt với anh ấy.

Tôi muốn tạo mối quan hệ tốt với Lạc Đại Xuân để thông qua anh ta nắm bắt nhất cử nhất động của Nhiếp Thu Viễn. Tuy nhiên anh ta cũng là tên ‘nam thứ’ hư hư thực thực, đừng có mà say đắm tôi trong quá trình này mà nhé!!.. Mà có lẽ yêu tôi rồi thì tôi cũng hết cách, ai bảo tôi lại đáng yêu đến thế, vậy thì không thể làm gì khác hơn ngoài xin lỗi. Mỗi một bộ phim cầu huyết, vai nữ chính luôn được một đám đàn ông ưu tú vây quanh, tranh giành người yêu, tranh thủ tình cảm.

Nhưng cái tên nam thứ hư hư thực thực này cũng không dễ đối phó đâu nha, mà hắn cũng chả có chút hưng thú nào với tôi. Tôi không khỏi có chút oán hận nguyên chủ của thân thể này. Bộ dạng xinh đẹp như thế này, tính cách phải xấu đến mức nào mới khiến tất cả những người trên đời này (ngoại trừ cha ruột) đều cách xa ngàn dặm thế này?!!!

Lạc Đại Xuân cũng là người coi trọng cách ăn mặc, thường ngày đều phe phẩy quạt giấy, nói được ba câu lại ngâm lên một đoạn thơ đầy bi thương, làm bộ thi sinh nho nhã, tôi càng muốn ới hơn khi mà dân giang hồ lại phong cho anh ta cái danh hiệu ‘Sát thủ tài trí phong lưu’. Trong mắt tôi, anh ta chính là một tên công tử quần là áo lượt miệng lưỡi chanh chua.

Tuy nhiên có một việc khiến tôi cực kỳ chú ý. Theo thời gian, tôi cảm giác khuôn mặt Lạc Đại Xuân càng nhìn càng thấy quen mắt.

Công bằng mà nói, tướng mạo anh không xấu, đi đến đâu cũng có đám nữ nhân gào thét chói tai. Hơn nữa anh ta rất thích cười, dáng dấp cũng khá trưởng thành, nếu chỉ dựa vào tướng mạo cũng có thể nói anh ta thuộc hạng nhân vật vạn người mới chọn được một. Bỗng nhiên có một ngày tôi cẩn thận suy nghĩ tìm ra nguyên nhân khiến tôi cảm thấy anh ta quen mắt thì không khỏi kinh hãi, đổ mồ hôi lạnh.

Tám năm qua, người tôi yêu thầm là Nhiếp Thu Viễn. Sau khi tôi đọc về cuộc đời của anh, tôi đã đặt anh ở chỗ sâu nhất trong tim tôi. Thời gian trôi qua đã khiến tôi quên mất một điều, ngày hôm đó tôi trúng phải ‘tiếng sét ái tình’ là lúc nhìn thấy một bức tranh vẽ anh. Nhưng đến khi thật sự đối diện với Nhiếp Thu Viễn, tôi không thể nhận ra, bởi vì bản thân anh ấy còn đẹp gấp mười lần so với bức chân dung ấy. Anh chính là tuyệt sắc nhân gian, vẻ đẹp ấy không ai có thể vẽ nên được.

Tuy nhiên bức họa kia, bây giờ càng nhìn càng thấy giống Lạc Đại Xuân!

Chuyện gì đây? Sau này sẽ phát sinh những chuyện gì? Chẳng lẽ là cơ duyên xảo hợp, thân phận của bọn họ sau này sẽ được trao đổi? Như vậy, Nhiếp Thu Viễn, người tôi yêu tám năm trời cuối cùng là ai?!!

Lần đầu tiên tâm trí tôi trở nên mù mịt.

Thời gian tôi đến đây còn rất ngắn, nhưng mà, khoảnh khắc tôi vừa mở mắt ra nhìn đến thế giới này, ánh mắt đã bị hấp dẫn bởi người ngồi bên cạnh giường tôi. Lúc anh ấy đến gần tôi, tim tôi đập nhanh hơn hẳn, khi tôi ở cùng những người khác lại không có cảm giác này.

Thôi thì chuyện tương lai, sau này mới nói đi.

“Ồi Lưu Huỳnh! Va hông đầu rồi sao, làm sao đôi tính rồi?”, Lạc Đại Xuân nói móc tôi bằng một loại ngữ khí không biết phải diễn tả thế nào. Hình như anh ta muốn trêu chọc tôi, nhưng lại cảm giác nếu như châm chọc một người phụ nữ mất đi hoàn toàn ký ức thì thật là vô liêm sỉ.

Tôi dè dàng đáp lời: “Lạc đại ca, chuyện lúc trước, muội thật sự nhớ không ra. Nếu như trước đây có chỗ nào đắc tội đại ca, mong đại ca nói thẳng, sau này Lưu Huỳnh sẽ thay đổi.”

“Được rồi! Được rồi!”, Lạc Đại Xuân khoát tay, “Cũng không có gì ghê gớm, vốn dĩ bản chất của muội không xấu, chỉ là tính khí quá kém. Bộ dạng hiện tại tốt lắm rồi, muội tuyệt đối đừng khôi phục ký ức, phỏng chừng sau này còn có khả năng già đi được!”

Tôi giả bộ ‘Xin nghe giáo huấn’. Có vẻ anh ta vẫn chưa thích nghi được bộ dạng này của tôi, hình như sờn hết cả da gà lên rồi kia.

Tuy rằng Lạc Đại Xuân nói năng khó nghe, nhưng tính cách của hắn so với Nhiếp Thu Viễn gần gũi hơn rất nhiều. Thấy tôi cô quạnh, hoảng sợ, anh ta cứ quanh quẩn bên cạnh suốt, mở ‘đài phát thanh’ liên tục, cùng tôi tán gẫu đủ mọi đề tài trên trời dưới đất.

Tám... tám một hồi cũng đến chuyện phát triển sau này của Bát Tử Sơn.

Đây cũng chính là vấn đề quan tâm hàng đầu của ‘cư dân’ ở Bát Từ Sơn. Bây giờ không có trại chủ như rồng mắt đầu, việc cấp bách là chọn ra trại chủ mới, rồi vạch ra phương hướng phát triển của Bát Từ Sơn.

Lạc Đại Xuân nói, người trong sơn trại nhất trí đề cử Nhiếp Thu Viễn làm trại chủ, dù sao mọi người trong trại đều phục anh ấy, nhưng anh ấy vẫn không chịu. Dù sao cũng chỉ là con nuôi của trại chủ, tóm lại nên tránh lời ra tiếng vào. Những người trong trại khá đoàn kết, càng là không có ai cấu kết để giành vị trí trại chủ. Cuối cùng, trọng trách rơi xuống trên đầu bà vợ hai Thiên Nhật Hồng.

Tôi nghe xong cũng cảm thấy yên tâm. Anh ấy không làm trại chủ là tốt nhất, tôi không muốn mình hao tâm tổn trí chiến đấu một thời gian dài như vậy chỉ để giành vị trí làm trại chủ phụ nhân, là một gia đình bình thường vẫn là tốt hơn.

Vậy bây giờ điều làm bọn người đó bận tâm nhiều nhất chính là phương hướng phát triển của trại.

Thời điểm khi trại chủ cũ vẫn đương nhiệm, Hắc Phong trại hoạt động tương đối mạnh mẽ, cũng có vài mối làm ăn vào nhà người ta cướp bóc. Bây giờ lời nói của Nhiếp Thu Viễn cũng có chút quyền lực, nên muốn cải cách lại, không muốn đi theo lối làm ăn cũ. Anh muốn hướng chuyện làm ăn theo hướng chính trực hơn.

“Thân Thông Đường của ta thì nên làm gì đây?”, xem ra mấy ngày nay Lạc Đại Xuân đã suy nghĩ tỉ mỉ, “Đã lựa chọn được mấy cách làm ăn nhưng vẫn chưa có mối nào hợp ý.”

“Các huynh có thể đưa chuyển phát nhanh đó?”, tôi nghe được hai chữ ‘Thân Thông’ liền không nhịn được thốt lên.

“Chuyển phát nhanh?”, Lạc Đại Xuân tròn mắt kinh ngạc, “Cái đó là cái gì?”

Nhưng tôi thật không ngờ là cái tên quần áo là lượt này lại là người thông minh nhạy bén, chỉ từ ý nghĩa ba chữ này lại có thể lĩnh hội được hàm ý của tôi, thậm chí còn có thể chuyển thể sang nghĩa cổ đại!!

“Ý của muội là chuyên đi áp tiêu sao?”

Tôi ngẫm nghĩ một chút, hình như cũng tương tự như vậy. Dù sao đây cũng là cổ đại, thờ cuộc không mấy, công việc ‘áp tiêu’ này cũng giống như ‘chuyển phát hàng hóa’ bằng vũ trang thôi.

“Diệp Lưu Huỳnh, muội đập vỡ đầu nên đầu óc được đả thông rồi sao!”, Rõ ràng anh ta rất hưng phấn nhưng lời nói vẫn cứ khó nghe như vậy: “Chủ ý này không tồi đâu!”

Một đám giặc cỏ, võ nghệ cao cường, thân thể khỏe mạnh, quyền cước xuất sắc, quả thực là nền tảng lý tưởng để mở tiêu cục. Nếu danh tiếng có thể lan xa, tương lai sau này có thể đường hoàng mà có cơm ăn.

Còn vấn đề nan giải ở chỗ ai dám đưa đồ cho bọn giặc cỏ áp tải thì chưa đến phiên đề người con gái nhu nhược yếu đuối như tôi suy nghĩ, đó là chuyện của người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: ĐÔI MẮT SÁNG TRONG MỘC CÔNG TỬ

Không nghĩ đến bọn họ đúng là lấy sự nghiệp chuyển phát nhanh chóng chóng thiết lập nên.

Tôi vô trách nhiệm đem vấn đề thu hút khách hàng ném cho Nhiếp Thu Viễn, anh ấy làm CEO đương nhiên lại quảng vấn đề nan giải ấy cho bốn Đường chủ làm đại diện.

Cách của anh ấy là, để bốn đường chủ tự sáng tạo cách thức, tự cạnh tranh với nhau. Mọi người đều là dân giang hồ, trong lòng đương nhiên có sẵn ý chí không chịu khuất phục, đột nhiên cũng trở nên sáng tạo vô hạn.

Cuối cùng, Thân Thông Đường dưới sự dẫn dắt của Lạc Đại Xuân chọn phương thức thu phí theo đảm bảo định mức hàng hóa, trở thành phân bộ ‘chuyển phát’ hàng đầu của Trung tâm hậu cần Bát Từ Sơn.

Cũng đúng, loại tiêu cục có bối cảnh hắc đạo thế này, hàng hóa đều được đảm bảo chất lượng số lượng thì ai còn dám khất nợ phí chuyển phát đây?

Trong khoảng thời gian này, Nhiếp Thu Viễn cũng đến thăm tôi hai lần, lo lắng hỏi sáng tạo này của tôi từ đâu mà có. Tôi nhọc nhằn nhồi nhét bao nhiêu là tri thức, đa số đều là kỹ năng sinh tồn. Bây giờ hỏi tôi về kinh tế học? Chuyện này khiến tôi thật ảo não.

Tôi đâu còn cách nào khác đem kiến thức ít ỏi, nửa vơi về ngành hậu cần để nói cho anh ấy nghe. Những kiến thức căn bản này đều là mấy kinh nghiệm trực quan tôi rút ra được khi mua sắm.

Vậy mà chỉ chút kiến thức tã tui ấy lại khiến anh ấy nhìn tôi đã thêm vài phần thương thức. Aizza, khi nào thì anh chuyển từ làm giặt cỏ sang làm trình thám đây? Như vậy nhất định anh chẳng sớm thì muộn sẽ mê mệt tôi thôi!

Khi chuyện làm ăn của Bát Tử Sơn đi vào quỹ đạo cũng đã qua một tháng, tôi cũng đã khỏe hơn, cũng từ từ quen thuộc hoàn cảnh hơn. Vì vậy, tôi bắt đầu lên lút sử dụng ‘bàn tay vàng’ của mình.

Đó cũng là do ở lâu, tự mình trải nghiệm mới biết việc sinh hoạt ở cổ đại thật sự không tiện!!!

Đều là mấy vấn đề hết sức thực tế. Ví như sau khi đi nhà cầu xong, dùng gì chùi đít thì căn cứ vào các nơi đó có gì mà ‘tuyển dụng’ như nước, vải, lá cây, lõi ngô, cục đất, thanh trúc, có gì xài nấy! Đáng sợ nhất là trong đầu tôi liên tưởng ngay đến nam thần cũng phải xài mấy thứ này thì thật vỡ mộng.

Cũng may tôi đã sớm chuẩn bị. Việc sản xuất giấy vệ sinh theo đúng công nghệ hiện đại là phải xài đến cơ khí bằng không giấy sẽ bị nhăn, cũng khó bảo toàn được độ mềm mại. Nhưng chỉ có loại người chấp nhất như tôi đây mới dám ép buộc bạn học đáng thương nào đó ngành công nghiệp nhẹ ở đại học Lâm nghiệp giúp tôi nghiên cứu phương pháp chế tác giấy vệ sinh thủ công.

Cho dù chất lượng không được tốt cho lắm, chỉ cần mềm là được thôi!

Tôi lặng lẽ bán công nghệ độc quyền này cho Lạc Đại Xuân. Cái gọi là bán chính là thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Anh ta nhìn tôi bằng một đôi mắt khác xưa, phảng phất như nhìn một đồng vàng. Từ đây, Thân Thông Đường đã dẫn trước công trạng, không chỉ đưa chuyển phát mà còn bán giấy vệ sinh.

Những thứ khác thì tôi độc hường. Ví dụ với tư liệu đã chuẩn bị trước, tôi thành công làm bộ đồ lót bằng thủ công cho phái nữ, khiến ngực thêm chút đầy đặn. Diệp Lư Huỳnh vóc dáng khá tuyệt, nhưng thêm vào cái trang bị thần thánh kia thì như hồ mộc thêm cánh. Chứ mặc mấy quần áo phụ nữ thời cổ đại chẳng có chút xù nào đường cong, chính tôi còn thấy mất hồn.

Tôi quả thật là một người tí mị, phòng ngừa chu đáo, chỗ nào cũng có thể có com ăn!

Đáng tiếc một người có năng lực như tôi vẫn là khó thoát được vận mệnh cầu huyết.

Ngày hôm nay, Thân Thông Đường nhận được vụ làm ăn lớn, vận chuyển hàng hóa khá quý, rất quan trọng. Vì vậy, Lạc Đại Xuân cùng Nhiếp Thu Viễn đích thân đi áp tiêu. Nhiếp Thu Viễn không hiểu trúng phải gió gì mà lại nói: “Vết thương của Lư Huỳnh cũng đã đỡ nhiều, đưa muội ấy đi theo giải sầu!”

Cho em xin, bởi vì lần áp tiêu này nguy hiểm nên mới rủ anh đi cùng, giờ trong tình huống này anh lại muốn đưa em theo giải sầu sao hả? Hay là đưa em đi làm bia ngắm?!

Nhưng nam thần đã mở miệng ước hẹn, làm sao tôi có thể từ chối. Chỉ cần được ở bên anh ấy làm gì cũng được! Trên gương mặt của tôi lộ ra biểu cảm hồn nhiên mà mừng rỡ, vui vẻ nhận lời.

Kết quả xe ngựa của chúng tôi không bị cướp, mà đụng phải người.

Bộ phim nào chẳng có mấy đoạn tai nạn xe cộ chen vào, hơn nữa, va chạm nhất định sẽ liên quan đến mạng người. Trong lòng tôi hơi hơi hộp, cảm thấy đây là số kiếp khó tránh

Kết quả, người chúng tôi đụng phải là một đại soái ca.

Đại soái ca ngã sấp úp mặt xuống đất nên hơi chật vật, lúc bò dậy, từ trán đến chóp mũi xuống cằm đều bị trầy xước như bị bút lông vẽ nguệch ngoạc trên mặt. Cho dù là như vậy, gương mặt ấy vẫn soái ngậy người, da dẻ trắng nõn, cặp mắt như biết nói, khí chất có mấy phần giống như Nhiếp Thu Viễn.

Soái ca này lớn hơn Nhiếp Thu Viễn tầm tám tuổi, trông chín chắn, trên người có tỏa ra khí chất ẩn nhẫn cùng nội hàm. Nhiếp Thu Viễn cũng là người nội hàm, nhưng riêng vị công tử này thì tôi đoán không ra, không biết ‘liền’ trong đó cuối cùng là cái gì.

Lạc Đại Xuân phóng xuống, nâng hân dậy: “Công tử không sao chứ? Xưng hô với công tử thế nào, nhà ở đâu? Chúng tôi đưa công tử về.”

Soái ca tính khí tốt vô cùng, hoàn toàn không trách chúng tôi. Hắn dùng ống tay áo phủi bụi nơi mặt vết thương, đáp: “Không sao, vừa nãy là do tôi phân thân, không chú ý. Tiểu đệ họ Mộc, tên Mộc Tử Long.”

Người ở Bát Tử Sơn, mặc dù là giặt nhưng được dạy dỗ khá tốt. Lạc Đại Xuân đỡ Mộc công tử dậy, không chút do dự mà nói: “Tử Long huynh đệ, đi, ta dẫn người đi đến lang trung.”

Tử Long kinh ngạc, gương mặt nở nụ cười nhã nhặn, đáp: “Một đại nam nhân, chỉ ngã một cú thôi, làm chi phải đến uốn éo kiểu cách như vậy đâu!”

Lạc Đại Xuân bỗng nhiên thấy hân rất hợp ý, dù sao mục đích áp tiêu lần này cũng là thành phố này, cho nên anh ta rủ Mộc công tử đến quán rượu uống vài chén sau khi hoàn tất công việc.

Trong suốt quá trình này, Nhiếp Thu Viễn không nói nửa lời nhưng anh ấy cũng không phản đối. Anh ấy cùng Lạc Đại Xuân luôn luôn là tâm ý tương thông, trao đổi bằng ánh mắt.

Nhưng khi tôi nghe đến cái tên Mộc công tử, trong lòng không hiểu sao hơi có chút dao động.

Là tôi xem phim truyền hình hơi nhiều, tâm tư thường suy nghĩ theo chiều hướng trùng hợp ngẫu nhiên, huyền diệu nhất, cũng không biết đối với trình thám, cuối cùng đây là chuyện tốt hay xấu. Nói tóm lại, người hiện đại thường hay có mấy nick trên mạng, ví dụ họ Lý sẽ mở ra nick là Mộc Tử X, Mộc Tử XX, Mộc Tử XXX. Thôi Đường, họ Lý là họ của hoàng tộc. Còn Long thì sao?

Tôi cho rằng, tên của người ta chắc hẳn là ‘Lý Long’, chứ không phải là chữ tách ra là ‘Mộc’ và ‘Tử Long’. Lạc Đại Xuân, anh không nên tha theo nửa dưới của họ nhà người ta chứ, kỳ cục lắm nha.

*Ý đoạn này là:

Anh ta giới thiệu tên mình là 木子龙: Mộc Tử Long

Theo như Diệp Chân Chân suy đoán, có lẽ tên thật anh ta là 李龙: Lý Long, anh ta tách họ Lý = 李 – bao gồm chữ 木- Mộc bên trên và chữ 子-Tử bên dưới, ghép với 龙: Long, tạo thành nick name ra gang hồ là: Mộc Tử Long.

Tuyệt đối không thể đắc tội với người này, không biết chừng còn thuộc dòng dõi hoàng thất! Aizza, trí tưởng tượng của tôi thật là phong phú.

Tôi bấm bấm tính toán, bây giờ là ngày mười mấy tháng 6 năm 626, Lý Uyên cầm quyền, chẳng mấy chốc sẽ là Lý Thế Dân. Sự biến Huyền Vũ Môn là ngày mùng 4 tháng 6, vậy đám hoàng tộc còn đang bận giết nhau và bị giết ở thành Trường An, nào có thời gian lưu lạc trong huyện nhỏ này!

Một đám đàn ông ăn uống ầm ầm, chỉ chốc lát đã kẻ vai sát cánh. Nhiếp Thu Viễn là người hướng nội đầu có mớ chuyện này, tôi dĩ nhiên cũng chẳng quan tâm. Nhưng Mộc công tử kia quả đúng là người bình dị gần gũi. Ngay khi gặp hắn, tôi cảm giác trên người hắn có mang theo một đoàn khí áp thấp, có vẻ như tâm tình không được tốt lắm. Mà hiện tại, hắn cũng dần dần thấy vui vẻ hơn.

“Tử Long đại ca”, Lạc Đại Xuân khá thích hắn, bắt đầu xưng huynh gọi đệ, “Nếu không chê vậy hãy đến Bát Tử Sơn của đệ qua mấy ngày, huynh đệ chậm rãi trò chuyện, có được hay không?”

Ngay lập tức, kể từ ngày này trở đi, Bát Tử Sơn có thêm một anh chàng soái ca thành thực với đôi mắt sáng - Mộc công tử.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: BÁT TRI XUÂN [1]

Cứ hễ có cơ hội nào có thể tiếp cận Mộc công tử mà không quá đường đột thì tôi đều bắt lấy bằng mọi giá. Ví như quan sát xem hắn có thiếu thứ gì không, mang quần áo đi giặt này nọ ... rồi truyền đạt lại cho bọn người Nhiếp Thu Viễn.

Trên thực tế, đó chỉ là mong muốn của tôi mà thôi, Nhiếp Thu Viễn căn bản không cho tôi cơ hội để chuyển lời.

Nhưng mà tôi cũng có được vài cơ hội tiếp xúc với Mộc công tử.

Tôi nghĩ ra cách dẫn dụ hắn trong lúc nói chuyện.

Cụ cố vấn CIA - Mĩ từng viết một quyển sách mang tên ‘Suy nghĩ như gián điệp’, truyền đạt lại một số phương pháp tiếp cận mục tiêu của các Đặc Vụ Liên Bang. Mấu chốt ở chỗ, anh chị nhất định phải tìm cho ra cái ‘móc câu’, có thể liên kết bản thân mình với mục tiêu. ‘Móc câu’ này có thể là người mà hai bên đều quen biết, có thể là sự kiện nào đó, nhưng ‘móc câu’ này nhất định phải xâm nhập thẳng vào nội tâm mục tiêu, khiến cho hắn cảm giác việc anh chị tiếp cận hắn là lẽ dĩ nhiên.

*Suy nghĩ như gián điệp – Work like a spy: là quyển sách của cụ cố vấn CIA J. C. Carleson

Đối với nhân viên tình báo mà nói, mục tiêu có lẽ rất dễ phát hiện, nhưng móc câu thì lại rất khó tìm. Tôi đã từng đọc qua một hồ sơ vụ án:

Một nữ gián điệp đã được chỉ định mục tiêu từ mấy tháng trước, nhưng người này lại không có cách nào để tiếp cận. Hắn sống biệt lập với xã hội, không ra ngoài hoạt động, không xã giao lui tới, cũng không tiếp cận người lạ. Nữ gián điệp hao công tốn sức mãi mới thu được một tin tức rất quan trọng ‘Con trai của mục tiêu đang làm thủ tục xin đi du học Mĩ’.

Vì vậy, cô ta nắm lấy tin tức này mà hành động, mượn danh nghĩa của một nguồn ngân sách tư nhân để hẹn gặp đối tượng, hứa hẹn sẽ cấp học bổng cho du học sinh, khiến cho mục tiêu hứng thú. ‘Lần đầu thì lạ, hai lần là quen’, dần dần, mục đích của cô ta cũng thực hiện thành công.

Hơn nữa, tôi cũng học tập qua kỹ xảo thâm vấn. Khi anh chị muốn chuyển gì từ miệng của ai đó, dựa vào các phương thức theo kiểu ‘bức cung’ hiệu quả chưa hẳn đã cao, không thể thiếu các biện pháp dẫn dụ mục tiêu.

Các biện pháp dẫn dụ này chính là thông qua các cuộc thăm hỏi ôn hòa, gần gũi, như vậy đối phương sẽ không thể cảnh giác, có khả năng sẽ vô ý để lộ một số tin tức mà khi đặt câu hỏi trực tiếp không tài nào có thể moi được từ miệng bọn họ. Trong tình huống đối phương vô tư không chút đề phòng, chúng ta cứ thu lượm dần các mẫu tin tức, sau đó gộp nhặt lại, sẽ tìm ra được chân tướng sự việc.

Thế nên, khi nói chuyện với người lạ trong đầu anh/chị hẳn sẽ căng như dây đàn. Bởi vì dưới sự dẫn dụ khéo léo, rất nhiều tin tức tưởng chừng như chẳng có liên quan gì, nhưng khi đem phân tích tổng thể thì nội dung thu được sẽ vượt xa mong muốn của bản thân. Đến chuyện chính mình bị hồ có lẽ anh chị cũng chẳng biết đâu.

Nhưng khi chính thức bước vào ‘cuộc chiến’, tôi mới phát hiện trình độ của bản thân chỉ thuộc loại ‘tán hươu tán vượn’ mà thôi.

“Thương thế của Mộc công tử đã khá hơn rồi chứ?” Lúc này đây gương mặt tôi như liễu yếu nương theo gió, rung động lòng người (tôi đã luyện rất nhiều lần qua gương), nhẹ nhàng đặt mấy bộ quần áo đã giặt xuống. “Gần đây trong nhà huynh muội tiểu nữ xảy ra biến cố, Lư Huỳnh cũng bị bệnh một hồi, nay mới biết được thân thể trọng yếu biết bao nhiêu.”

Mục đích chính của tôi chủ yếu là muốn dò là xem mình có may mắn ôm đuôi quyền quý hay không. Tôi quyết định bắt đầu từ cảm giác ban đầu khi mới gặp Mộc công tử, có vẻ như tâm trạng lúc ấy của hắn rất tệ.

Hình như Mộc công tử là người điềm đạm và thận trọng, nói mấy câu đơn giản: “Đa tạ cô nương lo lắng. Vốn cũng không có gì nghiêm trọng nên đã sớm khỏi.”

“Lư Huỳnh đã từng trải qua nỗi đau mất đi người thân, ít nhiều vì có huynh trưởng ở bên mới không phát điên. Nếu có chỗ nào không chu toàn thì mong công tử thứ lỗi. Trong nhà công tử có huynh đệ chứ?” Tôi trò chuyện ‘cực kỳ tùy ý’.

Tôi cho rằng nếu người này thuộc dòng dõi hoàng tộc, vậy khi nhắc tới người thân, những người anh em đã mất thì trên mặt ít nhiều cũng phải có chút thay đổi. Dù sao ‘Huyền Vũ Môn chi biến’ mới xảy ra cách đây không lâu, tình hình hoàng tộc Đại Đường ắt hẳn là rất nặng nề vì bị chìm trong cuộc chiến anh em chém giết lẫn nhau rất tàn khốc.

Nhưng Mộc công tử lại chẳng có chút phản ứng nào, chỉ thản nhiên đáp: “Huynh đệ hiển nhiên là có”, sau đó lại tỉnh bơ chuyển đề tài.

Không biết sao, tôi cảm thấy khả năng khống chế cục diện của hắn hoàn hảo hơn tôi rất nhiều, đôi mắt nhu hòa luôn mang ý cười ấy dường như xé rách da thịt tôi, nhìn thấu linh hồn bên trong tôi. Mộc công tử mang đến cho người ta cảm giác như đang lằm vào tình trạng khủng bố, khi không tài nào có thể nhìn thấu hắn đang nghĩ gì.

“Lư Huỳnh cô nương,” Mộc công tử nhẹ nhàng nói: “Hôm nay trời hơi nóng, lúc tại hạ rời khỏi nhà có mang theo một loại trà rất ngon, không bằng thỉnh lệnh huynh đến đây, chúng ta cùng nhau thưởng thức trà ngon.”

Nếu Mộc công tử là hoàng tộc Lý thị thì hẳn hẳn là người Lũng Tây, nhưng mà trà hắn lấy ra từ túi hành lý lại là sản phẩm nham trà của Phúc Kiến.

Xưa nay Lạc Đại Xuân là người phong tao, bộ ẩm pha trà cũng có mấy bộ, lần này theo ý của Mộc công tử, hắn mang đến bộ ẩm cổ bằng đá mài thô sơ. Mộc công tử thủ pháp thành thạo, nấu nước rửa trà, ngâm trà ...

Hay hẳn mở hiệu trà? Trong lòng tôi có chút thất vọng, cảm thấy tình tiết vở kịch phát triển không đủ thú vị. Bình thường trong phim nữ nhân vật xuyên không ít nhiều đều có quan hệ với hoàng thất, nhưng nếu Mộc công tử là hoàng tộc thì tính khí liệu có tốt vậy không? Có mới là lạ! Xem ra bệnh nghề nghiệp của tôi nên kiểm lại một chút, chứ cứ nghi thần nghi quỷ thế này thì có ngày thần kinh suy nhược.

Mộc công tử lần lượt đưa chén trà cho mọi người. Hắn chỉ gọi Nhấp Thu Viễn và Lạc Đại Xuân, còn tôi vì đang ở trong phòng hắn nên hắn cũng không tiện đuổi tôi đi. Hắn không gọi Hàn Mị Lan, việc này khiến tôi thật vui vẻ!

Tôi tận lực thật ‘tao nhà’ uống một ngụm, loại trà này tỏa ra thoang thoang hương hoa, uống vào thì hơi ngọt ngọt. Đến ngụm thứ hai, hương vị đậm đặc hơn một chút, cảm giác thật sáng khoái. Tóm lại là rất dễ uống!

Tôi không am hiểu về trà, cho nên chỉ có thể cảm thấy có dễ uống hay không. Lạc Đại Xuân thì nhẹ nhàng than một tiếng, nói: “Mùi vị thật sự là rất khác biệt! Uống vào ngụm thứ nhất thì cảm giác giống hương hoa lan, tươi mát ngọt dịu; nhấp ngụm thứ hai lại như long nhãn, thơm tinh khiết lại đậm đà. Thật sự là trà ngon, như chứa đựng tinh hoa thời gian ở bên trong!”

Mộc công tử vỗ tay tán thưởng: “Lạc Đường chủ quả là người biết thưởng thức! Trà này có tên là ‘Bất Tri Xuân’, là thượng phẩm trong số các loại nham trà, sản lượng cực kỳ ít, người biết đến cũng không nhiều. Hôm nay gặp được tri ki là vận khí của loại trà này.”

“Cái tên ‘Bất Tri Xuân’ này từ đâu mà có? Mong Từ Long đại ca chỉ giáo.” Lạc Đại Xuân nói một cách khách sáo. Có thể thấy hắn thật sự rất hứng thú với loại trà này.

“Trà này sao?”, Mộc công tử nhẹ nhàng nhấp một ngụm, có chút đàm chiêu nói: “... rất lâu mới nảy mầm. Các loại trà búp Minh Tiên, sớm đạt danh lợi song thu. Mà nó thì sao? Lúc này mầm đã qua tiết Thanh Minh Cốc Vũ, dường như đã quên đi sự tồn tại của mùa xuân. Nhưng cũng bởi vì chút ‘vụng về’ ấy khiến hương vị của nó có phần đặc biệt hơn những trà khác.”

* Trà búp Minh Tiên: loại trà ngon hái trước tiết Thanh minh

* Thanh minh: khoảng ngày 4-5 tháng tư

* Cốc vũ: một trong 24 tiết trong một năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng tư

“Trà này rất thích hợp thưởng thức vào lúc nhàn rỗi tâm bình khí hòa, sau mười ngưng dư hương vẫn nồng.” Nói xong, Mộc công tử vẫn không ngừng động tác pha trà trên tay. Ngón tay hần trắng nõn thon dài, nhưng khớp xương lại thô, là một đôi tay có lực, không giống loại thiếu gia tay chân vô năng.

Lạc Đại Xuân đã bị loại trà này cuốn hút, tắc lưỡi nói: “Khó trách đại ca lại muốn sử dụng bộ trà cụ thô kệch này, chỉ riêng phần ‘Bát Tranh Xuân’ nghe có vẻ tầm thường ấy lại khiến lòng người lay động.”

“Bát Tranh sao?” Mộc công tử hơi rù mí mắt, một bên khuôn mặt đẹp trai điềm tĩnh giờ lại rất giống với Nhiếp Thu Viễn yên tĩnh ngồi bên cạnh: “Tranh hay không tranh thì không rõ ràng lắm, nhưng chắc chắn mười phần là nó cực kỳ kiên nhẫn. Xuân của nó có lẽ khác với người khác, không cần hòa theo bất cứ ai, lại không quên tâm nguyện ban đầu, ‘Bát tri xuân’ sao? Xuân ở trong tâm”

Tôi vốn chẳng phải thanh niên văn nghệ văn gừng gì, nên khi nghe bọn họ thảo luận mấy cái đề tài này, tôi cảm thấy càng ngày càng mất kiên nhẫn. Tôi phát hiện ánh mắt Mộc công tử thường lơ đãng liếc nhìn Nhiếp Thu Viễn, mà Nhiếp Thu Viễn vẫn yên tĩnh ngồi, một câu cũng không nói, trên mặt mang chút ý cười lễ nghĩa, chậm rãi thưởng thức chén trà trong tay.

Mái tóc đen dài của Nhiếp Thu Viễn rũ xuống ôm lấy đường cong bả vai, kết hợp với bộ quần áo màu đen, thêm chút yên tĩnh và kiệm lời đã vẽ nên hình tượng một người nam nhân thâm trầm mà mạnh mẽ. Nhìn bộ dáng này của anh, trong lòng tôi sẽ không nhận được mà tưởng tượng, trong lòng anh, chén trà trên tay sẽ có hương vị như thế nào? Có phải cũng giống với cảm nhận của tôi chăng?

Nhìn anh sẽ khiến người ta cảm thấy chính mình thật tầm thường.

Thời gian nghỉ trưa vui vẻ yên ổn cũng chẳng kéo dài được bao lâu. Uống ‘Bát Tri Xuân’ còn chưa đến chén thứ tư thì bỗng nhiên có người chạy muốn tụt quần vọt vào, cửa còn chưa kịp gõ mà hoảng hốt hết lớn:

“Thiếu chủ! Không tốt! Giết người!”

GIẾT! NGƯỜI!!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: BÁT TRI XUÂN [2]

Lúc này Nhiếp Thu Viễn là người đầu tiên đứng dậy, nói: “Không cần gấp, từ từ mà nói. Là chuyện gì đã xảy ra?”

Người đến nói năng lộn xộn: “Là Quán Phó đường chủ, Quán Phó đường chủ... Ngài ấy, ngài ấy bị giết!”

Tôi chẳng biết phải nói gì nữa. Đây là vụ án mạng thứ hai trong khoảng thời gian ngắn ngủn từ lúc tôi đến Đại Đường, tần suất này khiến tôi nhớ đến bộ phim hoạt hình ‘Conan’ yêu thích của tôi. Bạn nhỏ Conan đi đến nơi nào thì nơi đó sẽ xuất hiện người chết, chết đủ kiểu đủ loại, lúc đó tôi còn nghĩ, với tốc độ như vậy thì người dân Tokyo sẽ sớm chết sạch sành sanh. Đừng nói vận mệnh của tôi cũng sẽ như vậy nha!!!!

Trong lòng tôi lại có chút sốt ruột. Bởi vì tôi là gái chưa chồng nên không có cơ hội đến xem hiện trường. Nếu không tận mắt nhìn đến hiện trường, thời này lại không có máy ảnh, làm sao tôi có thể giúp nam thần đây?

Không nghĩ tới Nhiếp Thu Viễn liếc nhìn tôi một cái, sau đó anh ấy cực kỳ quyết đoán nói: “Hiện tại vẫn chưa rõ tình thế ra sao, cũng không biết hung thủ còn ở lại trong trại hay không. Lưu Huỳnh, muội đi theo ta, trăm ngàn không được rời ta nửa bước!”

Anh trai ơi, anh quả thật là nam thần của em! Anh thật hiểu lòng em! Tuy rằng trong lòng anh không có khả năng sẽ nghĩ như vậy... (Vi khuôn tác giả: Thật vậy sao???)

Cả đám người chúng tôi nhanh chóng đến hiện trường. Cư dân (Thành viên) Bát Tử Sơn không hề là người giang hồ ‘đầu đao thủ huyết’, rõ ràng rất có ý thức bảo vệ hiện trường, không chút hư hại nào.

Người chết là Phó đường chủ của Trung Thông Đường – Quán Thịnh, hiện trường chính là phòng ngủ của hắn. Xác thực mà nói, là trên giường trong phòng ngủ.

Đôi môi anh đào của tôi khẽ hé mở, vẻ mặt hoảng sợ trốn đằng sau Nhiếp Thu Viễn, từ sau lưng anh nhô đầu ra quan sát tình huống hiện trường, còn nhân cơ hội túm lấy vạt áo anh. Tôi cách anh khá gần, chỗ ngón tay tiếp xúc với vạt áo truyền đến độ ấm trên thân thể anh, mũi thì ngửi thấy mùi xà phòng tươi mát thoang thoảng tỏa ra từ người anh.

“Từ bao giờ lại trở nên đàn bà vậy! Chẳng giống muội chút nào!” Lạc Đại Xuân liếc mắt nhìn tôi, hèn mọn nói: “Ôi, ta quên mất, muội làm người lại từ

đầu!”

Tôi đã quen cách đối xử của anh ta cho nên cũng chẳng thèm để ý đến, vẫn giữ nguyên xi bộ dạng nhu nhược khiến đảm rung động lòng người. Đáng tiếc Nhiếp Thu Viễn che ở đằng trước tôi nên không thể nào nhìn thấy được.

Mặc dù tôi chẳng có tí cảm giác gì mấy chuyện này, nhưng tôi cho rằng mình nên tỏ ra sợ hãi đôi chút, bởi vì hiện trường này, trong mắt người thường thì có chút khủng bố. Hàn Mị Lan nghe tin mới chạy tới, vừa bước vào cửa cô ta đã yêu kiều “A” lên một tiếng, thu hút ánh mắt mọi người.

Nhưng mà có thể nhìn ra, cô ta đúng là sợ thật. Bộ dạng ‘chìm nhỏ cần núp vào người’ của cô ta lúc này lại khiến trong lòng tôi có chút khinh miệt.

Quản Thịnh Phó đường chủ nằm thẳng đờ trên giường hần, mặc quần áo bình thường nhưng hơi xộc xệch. Hần nằm thành hình chữ đại, trên cổ buộc một sợi dây thừng thô to, đầu kia thì buộc vào cây cột treo màn, nút thắt ngay phía trên tủ gỗ nhỏ ở đầu giường, kéo đầu người cách mặt giường một đoạn ngắn.

*Hình chữ đại - 大: nằm dang hai tay hai chân.

Theo lý thuyết, hung thủ cột dây thừng vào đồ dùng trong nhà để treo cổ là phi thực tế, mấy người tập võ khỏe mạnh thì chỉ cần quần quai một chút là đồ đạc có thể ngã đổ, vậy sẽ dễ dàng thoát nạn. Nhưng đồ dùng ở Bát Tử Sơn thì hơi khác một chút, tất cả đều tương đối thô ráp công kênh nên rất khó lay động, Quản Phó đường chủ thật là xui xẻo.

Nghe nói Quản Phó đường chủ võ công cũng rất cao, như vậy hung thủ hẳn là khí lực rất lớn, võ công ít nhất không thấp hơn ông ấy. Hơn nữa, tôi có đề ý đến một chi tiết, hiện trường giết người là phòng ngủ, dường như không hề có dấu vết đánh nhau, nói như vậy, hung thủ là người quen?

Lạc Đại Xuân lĩnh hoạt xem xét xung quanh, dùng khăn tay màu trắng (rõ ràng đã có ý thức như vậy sao) nghiêm cẩn kiểm tra vật phẩm ở hiện trường. Không bao lâu sau, biểu hiện trên khuôn mặt anh ta trở nên rất phức tạp, anh ta chậm rãi đứng dậy, nhẹ bước tới vài bước, biểu cảm lại có vài phần buồn bã. Ngay lúc tôi còn đang kinh ngạc, cây quạt trong tay Lạc Đại Xuân vung ra nhanh như chớp, hướng vào đại huyệt Thiên Trung trên ngực Mộc công tử.

Tôi khẳng định võ công của Lạc Đại Xuân rất rất cao, bởi vì tôi căn bản chẳng thể nào nhìn rõ được động tác, nếu hắn muốn điểm huyệt tôi thì nhất định tôi sẽ dính chương. Võ công thật sự là vũ khí lợi hại của người cổ đại! Nhưng mà Mộc công tử thì không có võ dụng như tôi, thân hình cao ngất của hắn nhẹ nhàng dịch sang bên cạnh, không những dùng tư thái tuyệt đẹp tránh khỏi chiêu công kích của Lạc Đại Xuân mà còn phản thủ khóa chặt cổ tay anh ta.

Hai người ‘tôi đánh anh, anh đánh tôi’, trong lúc đó còn có phối âm “Hắc” “Ha” mấy tiếng, sau đó, hai người thật khoa trương giao nhau một chương, “phịch” một tiếng đều lui về sau ba bước.

Thì ra đầu pháp được viết trong tiểu thuyết võ hiệp đều là thật nha!

Mộc công tử nhướng mày. Tay trái Lạc Đại Xuân cầm một thứ gì đó có tua, anh ta giơ thứ đó lên cao, nói: “Cái này rơi ở dưới gối Quản Phó đường chủ, Tử Long huynh, ta nhớ đây là ngọc bội đeo bên hông của huynh, đúng không?”

Mộc công tử cũng rất kinh ngạc: “Thứ này đúng là của ta. Đêm qua sau khi mấy huynh đệ chúng ta uống rượu thì phát hiện nó biến mất, lúc đó ta cũng không mấy để tâm. Đây là chuyện gì xảy ra?”

Lạc Đại Xuân buồn bã nói: “Mấy ngày nay tiểu đệ cùng Tử Long đại ca nói chuyện rất hợp ý, không nghĩ đến chuyện lại ra thế này. Thì ra đại ca võ nghệ cao cường, quả là bất hiện sơn bất lộ thủy. Với võ công thế này, làm sao có thể bị xe ngựa chúng ta đụng ngã?”

Trong lòng tôi đã có một ấn tượng mới về chỉ số thông minh của Lạc Đại Xuân. Anh ta làm như vậy chứng tỏ anh ta ít nhất cũng đã nhìn ra hung thủ là người có sức mạnh và là người học võ. Hơn nữa, sau khi phát hiện vật phẩm tại hiện trường, anh ta không những không đánh rần động cỏ mà hành động khi người ta không đề phòng, đánh úp bất ngờ buộc Mộc công tử bộc lộ võ công của mình.

“Nói như vậy, đệ hoài nghi ta là hung thủ sao?” Về mặt Mộc công tử trở nên lạnh như băng, “Đích xác vì sao ngọc bội của ta ở đây thì ta cũng không biết. Nhưng hôm đó bị xe ngựa đụng ngã thật sự bởi vì ta đang mải mê suy nghĩ một số chuyện nên bị phân tâm. Mặc kệ đệ có tin hay không, ta không phải là hung thủ.”

Lạc Đại Xuân định nói gì đó nhưng bị Nhiếp Thu Viễn tiến lên một bước dùng tay ngăn cản. Nhiếp Thu Viễn nói: “Đại Xuân, bình tĩnh một chút, đừng nóng, ngọc bội ở trong này không thể khẳng định chủ nhân là hung thủ. Khả năng có thể xảy ra có rất nhiều.”

Đôi mắt tuyệt đẹp của anh ấy lảng lảng nhìn chăm chú vào hiện trường thăm khốc, trên người anh tản mát hơi thở ôn hòa trầm ổn như lá mùa thu khẽ khàng rơi rụng trên đất, khiến cho mọi người xung quanh đang luống cuống, sợ hãi, bất an cũng không tự chủ mà an tĩnh lại. Tôi cảm thấy rất kinh ngạc, tôi chưa từng gặp qua loại khí tràng này, dùng bình tĩnh để dẹp yên đại loạn.

Tự nhiên tôi cũng bị chinh phục, dù tôi đã sớm bị anh chinh phục nhưng chưa từng có cảm giác rung động như lần này.

Bởi vì rõ ràng tôi cảm giác được, nhất định anh đã phát hiện ra nhiều điểm khả nghi. Có một thứ là không phân biệt xưa nay, đó chính là sự kiên nhẫn, tay không run bóc trần từng tầng từng tầng sương mù để tìm ra chân tướng giấu ở chỗ sâu trong đó.

Hoa giải phẫu học.

“Ông ấy ước chừng bị giết vào canh ba đêm qua.” Nhiếp Thu Viễn nói: “Đi thăm dò xem vào đêm qua những người nào có hành tung kỳ lạ. Đặc biệt chú ý đến những người nào có tiếp xúc với Mộc công tử trong tiệc rượu tối qua, chú ý đến mấy kẻ lạ mặt.”

Đúng vậy, nếu do người trên núi làm thì đã sớm động thủ. Khả năng không phải là không có, nhưng tỉ lệ là rất nhỏ.

“Nhiếp Đại ca,” Hàn Mị Lan yếu ớt chen vào một câu, “Nếu là người lạ thì gay to rồi. Mấy ngày trước là tròn một tháng chôn cất trại chủ, Nhị nương có mời một gánh hát lên núi biểu diễn bài hát trại chủ thích nhất. Gánh hát đó có đến mấy chục người!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: BÁT TRI XUÂN [3]

“Hạ thi thể Quản Phó đường chủ xuống, không cần sửa sang lại, không cần thay quần áo, đóng loại quan tài tốt nhất rồi chuyển ông ấy đến sùron đường.” Nhiếp Thu Viễn bình tĩnh chỉ huy.

Tuy rằng tôi không thể hiểu được dụng ý của anh ấy khi làm như vậy.

Tôi chỉ biết là, anh ấy làm như vậy đã chữa cho tôi một cơ hội.

Sùron đường, là khu nhà nằm liền kề ở phía tây bên cạnh phòng nghị sự, là chỗ ít người qua lại, thật thích hợp để làm chuyện bí mật. Tôi tính tới nay sẽ lên đến xem xét thi thể Quản Thịnh, xem thử có phát hiện ra được thêm điều gì không.

Tôi chỉ là một cô gái yếu ớt, tuy rằng có học chút võ công ‘mèo cào’, nhưng hiện tại xem ra, so với người cổ đại thì mấy chiêu đó có cũng như không. Vì thế một người đi sẽ có nguy hiểm.

Tôi khẳng định không thể đi tìm Nhiếp Thu Viễn, có chết cũng không thể để anh ấy nhìn thấy bộ mặt này của tôi. Người bên cạnh anh cũng không được, cho nên Lạc Đại Xuân và Hàn Mị Lan đều bị tôi bài trừ.

Cuối cùng tôi chỉ có thể chọn một người.

Tôi cảm thấy mình cực kỳ đần độn nhưng vẫn tìm thời cơ không có người chú ý mà ngu ngốc không ai bằng hò hét với không khí: “U! Dạ! Công! Tử!”

Hắn cũng đâu phải thần đèn, làm sao có thể dùng cách này! Tôi lại cảm thấy sốt ruột cho chỉ số thông minh của chính mình.

Nhưng điều khiến tôi muốn ngắt đi là, nửa đêm canh ba, U Dạ Công Tử thật sự như quý xuất hiện ở bên giường tôi. Chuyện này nói sau đi.

Bây giờ lại tiếp tục kể về chuyện ban ngày. Nội dung bên trên mọi người nên cho vào ‘dấu ngoặc đơn’ đi.

Bận bịu việc đến việc đi ở hiện trường khoảng 2 canh giờ. Hiện tại tình hình trước mắt là như thế này.

Tin Quản Thịnh bị giết được khống chế trong phạm vi nhỏ. Nhiệm vụ tra xét người hiềm nghi được giao cho Hàn Mị Lan. Tôi nhìn Nhiếp Thu Viễn dùng ánh mắt đầy tín nhiệm để nhìn cô ta, còn cô ta thì đỏ mặt, có chủ bất ngờ cùng hưng phấn khi tiếp nhiệm vụ này, trong lòng tôi sục sôi như uống vào một lọ axit clohydric.

Nhưng điểm này lại chứng tỏ nam thần biết người khéo dùng. Bởi chưa dùng hết 2 canh giờ, Hàn Mị Lan thông qua mọi biện pháp, thuận tiện tán gẫu, thu được một lượng lớn tin tức lại không làm đánh rần động cỏ.

Tuy tôi thực sự không can tâm, nhưng lại không thể không thừa nhận năng lực của cô ta. Khí tràng quanh thân cô ta đặc biệt dễ dàng khiến cho người ta thả lỏng cảnh giác. Kỳ thật cô ta cũng chẳng cần dùng đến đầu óc hay chút thủ đoạn nào mà vẫn có thể khơi gợi thông tin từ người khác, nắm mũi người ta hình như đã là bản năng của cô ta.

Càng thật giận là, có rất nhiều việc cô ta làm rất nghiêm túc.

Loại con gái như thế này, nhìn qua chẳng phải càng giống nữ chính trong tiểu thuyết hơn sao? Như vậy, tôi từ ngàn năm xa xôi xuyên không đến đây để làm vật hi sinh thôi sao? Điều này làm sao có thể chứ????

Nhưng mà tôi chưa kịp nghĩ gì nhiều thì đã không chút tiền đồ chìm vào tình tiết vụ án. Không hiểu sao một khi tôi chuyên tâm vào chuyện gì đó, cái bộ dạng đóng giả thực nữ đã biến đâu mất tăm. Làm thực nữ thì ra cũng giống như luyện khí công, cần phải tu luyện.

Hàn Mị Lan tra ra người hiềm nghi chính là người hát chính trong gánh hát, là một nữ thành thực tên Thẩm Hồng Diên. Gánh hát này tựa hồ đàn hát cao nhã có tiếng, mà Thẩm Hồng Diên thì tên đứng đầu bảng, hát rất hay, mà đàn tỳ bà cũng giỏi nên cũng có vài phần danh khí.

* tên đứng đầu bảng: khi diễn kịch thời xưa, tên diễn viên được viết lên tấm bảng treo ở phía trước.

Nói cũng thực khéo, bởi vì sáng hôm nay có một màn cúng bái hành lễ, Nhị nương bỗng nhiên nghĩ ra cách mới sáng tạo hơn là mời bọn họ đến diễn một bài hát gì đó, dù sao cũng là sở thích lúc còn tại thế của người cha bất hạnh của ‘tôi’. Nhưng vì gánh hát chưa từng diễn qua bài này nên suốt đêm qua phải dàn dựng tập duyệt để tránh có sai sót.

Vì để không ảnh hưởng đến giấc ngủ của người trong trại, bọn họ lâm thời được bố trí đến chỗ ở lưng chừng núi, cả gánh hát đều có mặt trừ Thẩm Hồng Diên. Cô ta cảm thấy không khỏe, kỹ thuật lại cao nên không cần thiết phải tập luyện nhiều vì vậy bầu gánh để cô ta lại nghỉ ngơi ở phòng mình.

Và người tên Thẩm Hồng Diên này trong bữa tiệc rượu tối qua lại đến mời chúng ta ba chén rượu, nói cách khác, cô ta có tiếp cận Mộc công tử, mà Mộc công tử còn khen cô ta xinh đẹp. Điều này chẳng phải tăng thêm vài phần khả nghi?

Thẩm Hồng Diên mặc cái áo đơn tay lửng bằng lụa mỏng màu tím nhạt, váy nhiều lớp xếp li bó ngang ngực, trên vai choàng thêm một dải lụa thêu hoa thêu chim, mình điểm hoa mỹ đến cực điểm. Tôi nhìn mà nước miếng sắp chảy đến nơi, quần áo này còn đẹp hơn nhiều so với [Đại Minh Cung T], chỉ tiếc vẫn còn chưa đủ lộ liễu, gợi cảm. Ngẫm lại cũng có chút tiếc nuối, đến đây cả một tháng trời mà tôi vẫn chưa có cơ hội trang điểm ăn mặc như thế này lần nào. Cứ ăn diện theo kiểu nhà đầu giang hồ thế này làm sao có thể khiến cho nam thần động tâm đây?

Nhưng Thẩm Hồng Diên là một ca kỹ, ăn mặc diêm dúa là oai nhưng không hiểu sao mặt mày lại lộ ra một loại khí chất sơ đạm. Mặc dù mặt ả ta luôn mỉm cười, có vẻ dễ xem cũng không có gì bất thường, nhưng mà loại khí chất nói không nên lời đó lại có chút không hợp với thân phận đào kép của ả ta.

Cho dù khí chất có quái dị đi chăng nữa cũng không thể nào chứng minh ả ta là nghi phạm. Chẳng qua là ả có thời gian gây án mà thôi. Nhưng mà mấy người ở đây nhìn kẻ bị tình nghi ‘nhu nhược’ trước mắt đều không khỏi lắc đầu thờ ơ.

Ả đào kép này, ngay cả cốt cách đều thập phần tinh tế, nhìn thế nào cũng không phải là người tập võ, càng không thể nào có sức mạnh được. Nhìn thân trạng Quân Thịnh bị thắt cổ treo lên thì chắc chắn ả không thể nào làm được. Cho dù việc này dính dáng đến ả thì cũng phải có đồng lõa.

“Không biết chư vị đại nhân gọi Hồng Diên đến có chuyện gì?” ả ngẩng đầu lên trầm tĩnh hỏi.

Ả ta mặc quần áo rực rỡ chói mắt nhưng dung nhan thì thanh lệ, dung nhan thanh lệ nhưng ánh mắt lại có chút yêu mị. ả ta lớn hơn tôi vài tuổi, sức hấp dẫn cùng ý vị ‘đàn bà’ thành thực là thứ mà tiểu nữ sinh chúng tôi không cách nào học được.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy ghen tị. Nhưng Nhiếp Thu Viễn lại dường như không có chút hứng thú nào với ả, chỉ thản nhiên nói: “Tội trại xảy ra chút chuyện, không thể không ủy khuất cô nương mất chút thời gian đợi trong phòng này, chờ tìm hiểu được chân tướng sự việc tự nhiên sẽ bồi tội với cô nương.” Ngữ điệu của anh tuy có chút đậm bạc, nhưng thanh âm thì không gợn mà uy, chân thật đáng tin.

Lúc này cửa bỗng nhiên “cạch” một tiếng mở ra, là Lạc Đại Xuân dẫn theo hai người tiến vào.

Hai người này, một người là Trương Đại Lang – một Phó đường chủ khác của Trung Thông Đường, còn một người áo xanh râu dài, thần thần đạo đạo, đúng là trạm trung chuyển tin tức nổi danh ở Bát Tử Sơn, tài tướng Mạc Vọng Ngữ dưới trướng Lạc Đại Xuân, được xưng là “Mật thám”.

So với danh hiệu “Mật thám” thì cũng có thể thấy cha mẹ hẳn đặt cái tên “Mạc Vọng Ngữ” quả thật chẳng thích hợp với hắn chút nào. Lạc Đại Xuân rõ ràng là người có tài, dẫn hai người kia đến đây, đồng thời cũng mang đến hai tin tình báo trọng yếu.

Tin tức thứ nhất là tin tốt, mặc dù có chút bất ngờ. Buổi sáng hôm nay, là lễ tế tròn tháng của trại chủ quá cố, nhưng mà mọi người trên núi lại có thể hóa đau thương thành lực lượng, đại đa số đều đi áp tiêu ở bên ngoài, hai ngày nay vẫn chưa trở về. Cho nên, số người ở trên núi tối qua cũng không nhiều, sơn khẩu lại canh gác rất nghiêm ngặt, không có ngoại nhân xuất nhập sơn trại. Mà những người còn ở trên núi dường như đều có chứng cứ ngoại phạm.

Hiện tại không có chứng cứ ngoại phạm được thu hẹp lại trong vòng ba người Mộc công tử, Thẩm Hồng Diên và Trương Đại Lang. Tên Trương Đại Lang này xưa nay không ưa gì Quân Thịnh, đêm qua lúc ở tiệc rượu lại ngồi rất gần Mộc công tử, nói thế nào cũng rất đáng nghi.

Một tin tức khác lại tương đương kinh bạo. Bởi vì Quân Phó đường chủ thật ra không phải là người bị hại đầu tiên mà là người thứ ba!

Đây là tin tình báo do Mật thám Mạc Vọng Ngữ cung cấp. Lúc hắn còn đang làm việc dưới chân núi, từng giây từng phút đều thu thập tin tức, đây là thiên phú của hắn. Kết quả, hắn vừa nghe qua cái chết của Quân Thịnh liền phản ứng: “Gần một tháng nay, trong thành đã có hai vụ án tương tự được trình báo, đều là án treo cổ như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: BÁT TRI XUÂN [4]

Hướng điều tra lập tức thay đổi.

Nếu, chỉ là nếu, nếu ba vụ án treo cổ này có liên quan đến nhau, như vậy, những chi tiết này sâu chuỗi lại nhất định có thể tăng thêm hiềm nghi đối với người nào đó.

Người bị hại dù sao cũng là Phó Đường chủ ở Bát Tử Sơn, chuyện này không thể coi như không quan trọng. Vì thế, Lạc Đại Xuân và Hàn Mị Lan được phái xuống núi, dẫn theo mật thám đi thăm dò manh mối. Muốn tra được những tin tức có giá trị không thể thiếu tiếp xúc với quan phủ, không phải người có đầu óc linh hoạt chút thì quả thật làm không xong.

Xem ra năng lực của Lạc Đại Xuân và Hàn Mị Lan ở phương diện này đã được công nhận hoàn toàn. Mà tôi, bởi hình tượng ‘cô gái bình hoa’ khó khăn lắm mới tạo dựng được nên cũng chẳng thể giúp đỡ gì. Vậy nên, nhiệm vụ tôi nhận được chính là “Không cần chạy loạn, ngoan ngoãn ở trong phòng, chiếu cố chính mình thật tốt!”

A! Thật là uể oải! Thời điểm như thế này, rõ ràng tôi hoàn toàn có thể chung chiến tuyến với anh. Tuy rằng hình tượng thực nữ để theo đuổi nam thần quan trọng hơn, nhưng tôi không thể không thừa nhận, nhiệt huyết trong cơ thể tôi đang sôi trào! Chỉ có thời khắc này mới có thể khiến cho tôi hiểu được, khát vọng đối với một thứ gì đó cũng giống như vận mệnh vậy, không thể nào ngăn cản.

Tuy rằng tôi không rõ lắm cảm giác đó đến tột cùng là cái gì, nhưng cảm giác dù tay chân có bị giam cầm nhưng trên mặt vẫn phải nhu nhược mỉm cười quả thật làm người ta muôi chửi ầm lên.

“Thế nào? Kiếm chế không được?” Người con trai ngồi ở bên giường tôi lười biếng dựa vào vách tường, dùng cái giọng có chút châm chọc hỏi tôi.

Tôi giật mình một cái, hoàn toàn tỉnh ngủ.

U Dạ Công Tử! Hấn đến thật! Việc này cũng quá hoang đường đi!

Tối hôm qua tôi đã làm công tác chuẩn bị, tại chỗ tìm nguyên liệu chế tác khẩu trang cùng găng tay linh tinh, sau đó lấy dao, kéo, đá đánh lửa, giấy bút và bất cứ thứ gì tôi có thể nghĩ ra được cho hết vào một cái bọc. Tôi cũng chuẩn bị một bộ đồ dạ hành, cầm theo chủy thủ của U Dạ Công Tử, kèm theo một túi bột vôi phòng ‘sói’.

Đúng vậy, tôi đánh bạo quyết định đi một mình. Tôi cho rằng, người đã chết rồi, hung thủ đại khái cũng không quay lại mà chơi đùa với thi thể đâu. Thi thể tôi cũng đã xem qua, không có gì đáng sợ.

Duy nhất khiến tôi cảm thấy sợ hãi là, thế giới này quá điên cuồng, không chừng còn có quỷ nữa đó. Tôi không sợ người, không sợ thi thể, không sợ những gì có thể dùng nguyên lý khoa học để giải thích. Nhưng mà hết thảy những thứ liên quan đến thần linh quỷ quái thì tôi hoàn toàn không có sức miễn dịch.

Chuyện này khiến cho tôi nhớ tới một lần cùng Trương Dương đi kiểm tra hiện trường, lúc tôi đến thì thi thể đã được đào lên từ dưới đất, bộ dạng vô cùng thê thảm. Tôi dĩ nhiên miễn dịch với xác chết nên không ngần ngại tiến lên phía trước.

Trương Dương ở đằng sau tôi xầu xa nói: “Biết thi thể này tìm được bằng cách nào không?”

Tôi giật mình nhìn anh ấy, bởi vì giọng anh bỗng nhiên có chút âm trầm. Trên lý luận mà nói, anh ấy là người dương khí rất thịnh, bộ dáng cũng tương đối cương dương, nhưng ngay tại lúc đó, không biết vì sao quanh người anh giống như được bao phủ bởi một màn khói đen.

Anh mắt anh lướt qua thi thể nam nhân đang bị bao vây bởi một đồng người, giọng nói không biết vì sao lại có chút giống sóng điện từ.

“Đêm qua, mẹ hấn nằm mơ thấy hấn, hấn nhấc lại, đến đỉnh núi này, tùy ý tung lên một tờ giấy, sau đó đuổi theo tờ giấy đó là có thể tìm được hấn. Lúc tỉnh dậy mẹ hấn liền báo cảnh sát làm bốn anh tức chết đi được. Nhưng mà bà cô này lại đến đây cho bằng được. Hai người bọn anh phải đi theo bà ta ném giấy. Thế nhưng, chỗ tờ giấy rơi xuống...”

Thật! Sự! Đào! Ra! Được!!

Chuyện này hoàn toàn là sự thật, là tôi tận mắt nhìn thấy, bằng không tôi cũng sẽ không sợ hãi như vậy. Những vụ án được cảnh sát công bố, vụ nào vụ nấy đều logic rõ ràng, hợp lẽ thường, nhưng mà trong quá trình điều tra quả thật tồn tại rất nhiều ẩn số mà có làm thế nào cũng không thể giải thích được, đây đều là những điều mà bình thường quần chúng không tài nào biết được.

Tôi cảm thấy có một dòng điện chạy qua toàn thân, khiến toàn bộ lông tơ trên cơ thể đều dựng đứng cả lên. Tôi thấy rất lạnh, chân có chút nhũn ra, lần đầu tiên không dám tiến sát đến nhìn. Tôi tin tưởng giờ khắc này, mỗi tôi đều đã đổi màu trắng bệch.

Trương Dương khinh bỉ liếc nhìn tôi một cái, nhú mày, hạ thấp giọng: “Bà vai đây, cho em mượn dựa vào nhé?”

Tôi hít sâu một hơi, đưa tay ra làm dấu ‘STOP’: “Cho em một chút thời gian bình phục đi. Thế nên, thầy giáo à, giờ phút này xin thầy không cần nói đùa nữa!”

Tôi - nữ cảnh sát tương lai phải mất rất lâu mới vượt qua chương ngại tâm lý này. Nhưng mà, đây là Đại Đường thần bí vô cùng nha, khó tránh khỏi khả năng xảy ra biến cố bất ngờ không lường được. Trong lúc nhất thời, xác chết vùng dậy, ma nữ tóc trắng, zombie máu, bánh tông bự ... như một đoạn phim lướt qua trong đầu, khiến tôi hận không thể bỏ hai cái móng lửa đen vào trong bọc đồ.

*bánh tồng bự: là tiếng lóng trong giới trộm mộ, bánh tồng chỉ những thi thể, bánh tồng bự được dùng để ám chỉ các loại cương thi, ác quỷ lợi hại.

*móng lửa đen: dùng để trừ tà

Theo kế hoạch, tôi chuẩn bị đồ xong, trước tiên là đi ngủ dưỡng thần, canh ba thức dậy, thừa dịp ‘nguyệt hắc phong cao’ mà đi gặp ‘bánh tồng bự’. Nhưng tôi lại ngủ say rất sâu, tinh thần dường đến sung túc, nếu không phải người con trai bên giường đột nhiên lên tiếng thì có lẽ tôi chẳng thể nào tỉnh được.

Cổ đại đây, di động, đồng hồ báo thức đều không có không phải sao?

“Trời sắp sáng rồi, dậy đi.”

Tôi lồm cồm bò dậy, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Có nghĩa là gì?” Soái ca hỏi.

“À...” Tôi cảm thấy cực kỳ hổ thẹn bởi thói quen mở miệng không cần suy nghĩ mà dùng loại từ ngữ ngoài hành tinh này. Rất không có ý thức, nếu là đi nằm vùng thì đã sớm OUT. Ngẫm lại thì thật đáng sợ, nếu bây giờ trước mặt tôi không phải là U Dạ Công Tử mà là Nhiếp Thu Viễn thì sao?

“Ý ta là... canh mấy?”

“Thì ra cái này được gọi là mấy giờ sao!” U Dạ Công Tử cong lên khóe môi, tò mò lắm bấm lâu bầu, “Ủ, vừa mới qua canh ba.”

Anh thật là biết lựa giờ mà tới nha!

“Bảo ta đến để làm gì?”

“Muốn huynh theo ta đến một chỗ, làm một chuyện.”

“Tốt, đi thôi!”

Tôi không khỏi có chút buồn bực: “Huynh không hỏi xem ta muốn đi nơi nào, muốn làm gì sao?”

“Không quan trọng.” U Dạ Công Tử chẳng hề để ý nói, “Dù sao những chuyện muội muốn làm đều sẽ thật thú vị.”

Nhất thời tôi chẳng biết phải nói gì nữa.

“Ban ngày, Phó Đường chủ của Trung Thông Đường bị người ta treo cổ, ta muốn huynh theo ta đi xem thi thể ông ấy, ta cứ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.”

U Dạ Công Tử gật đầu: “Ủ, ta biết đến, hơn nữa, chỗ nào không thích hợp thì ta cũng có thể nói cho muội.”

Tôi kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn lại cười tà mị: “Nhìn cái gì, là Thu Viễn nói cho ta biết.”

Thu! Viễn!

“Các huynh...” Một lần nữa tôi lại không đoán được kết cục này, há mồm muốn nói lại không thốt nên lời.

“Có chỗ nào kỳ quái sao? Chúng ta là bạn tri kỉ mà!”

Lần này tôi thật sự muốn học máu. Làm sao tôi lại ngốc như vậy chứ, tại sao lại không nghĩ đến điểm này? Vốn tưởng rằng gặp được người ‘bạn xa lạ’ có thể tin cậy, còn để cho hắn nhìn thấy nhiều mặt chân thật của tôi. Nhưng mà, khôn kiếp, đây căn bản không phải là người xa lạ có được không!

Tôi trầm cay nghìn đắng đề phòng Lạc Đại Xuân và Hàn Mị Lan, ai ngờ đến quan hệ của hắn so với bọn người kia còn gần hơn đâu!

Tôi xong rồi...

“Muội sao vậy?” U Dạ Công Tử kinh ngạc nhìn những giọt nước mắt chảy xuống trên mặt tôi, hắn ngăn người, sau đó bỗng nhiên lấy ra một chiếc khăn trắng toát, luống cuống giúp tôi lau nước mắt, “Khóc cái gì vậy? Lúc này cũng không có ai khác, muội cũng không cần phải giả vờ mà...”

“Huynh đã nói với huynh ấy những gì về ta?” Tôi hít hít nước mũi, trợn mắt nhìn U Dạ Công Tử.

“Vì sao sẽ nói chuyện của muội với huynh ấy?” U Dạ Công Tử kinh ngạc nhìn tôi, “Mỗi ngày muội cố gắng diễn kịch như vậy không phải là không muốn cho người khác biết con người thật của muội sao?”

“Huynh vĩnh viễn sẽ không hiểu được, vì đến bên cạnh huynh ấy mà ta đã phải ném bao nhiêu khổ cực ... Một câu nói của huynh có thể dễ dàng phá hư hết thầy!” Tôi thật sự muốn khóc.

U Dạ Công Tử sững sốt một chút, ánh mắt bỗng nhiên trở nên nhu hòa, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Người trong lòng muội, chính là huynh ấy sao....”

Tôi không trả lời.

Bỗng nhiên U Dạ Công Tử đưa tay lên thề, trịnh trọng nói: “Chân Chân, muội yên tâm, nếu ta nói cho huynh ấy nghe chuyện của muội thì sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Vốn dĩ bên ngoài là bầu trời đêm trong vắt, ngay lúc câu nói của hắn vừa dứt, ‘rầm’ một tiếng sấm kinh thiên động địa khiến tôi giật mình hoảng hốt.

Bên ngoài, trời bỗng đổ mưa to.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: BÁT TRI XUÂN [5]

Đầu đội thiên lôi cuộn cuộn, chân đạp vũng bùn hương thiên đường mà đi, hành trình của chúng tôi lại gia tăng thêm chút không khí chuyện ma quỷ đêm khuya.

Nếu không phải có U Dạ Công Tử bên cạnh, tôi chẳng biết phải đi đâu tìm ô.

“Chỉ có một cái thôi nha!” Hắn ngựa quen đường cũ lấy ra một cái ô, cười đến thâm ý sâu sắc.

“Đi nhanh đi, ta không cần!” Tôi thật không kiên nhẫn nói: “Chỉ cần huynh đừng có lẩm nhệng, nhớ kỹ chuyện bị thiên lôi đánh là được rồi!”

U Dạ Công Tử là con dao hai lưỡi. Tuy rằng hắn có tính uy hiếp, nhưng nếu hắn tuân thủ lời thề thì với tôi cũng là một cơ hội vô cùng tốt, hắn có thể làm người trung gian chuyển hóa năng lực của tôi đến với Nhiếp Thu Viễn.

Tôi quyết định đối xử với hắn tốt hơn một chút.

“Rầm!” Lại là một tiếng sấm, ánh sáng từ tia chớp chiếu vào xác chết Quản Phó đường chủ đang nằm trong quan tài, bộ mặt dữ tợn nhìn chúng ta. U Dạ Công Tử đốt đèn, ánh lửa đèn dầu tiêu điều đang đưa trong đêm mưa gió lạnh.

“Treo cổ như thế này, thi thể nằm ở trên giường, hai tay mở ra nằm thành hình chữ đại là không đúng. Nếu hai tay không bị khống chế, giờ phút này hắn phải nắm chặt lấy phần dây thừng sau gáy mới là lẽ tự nhiên. Đây là điểm bất hợp lý thứ nhất.”

U Dạ Công Tử bắt đầu chậm rãi nói chuyện, chắc là đang thuật lại những nội dung mà Nhiếp Thu Viễn đã nói cho hắn biết.

“Nếu hung thủ có sức mạnh lại là người quen, hoàn toàn có thể thay vì trực tiếp dùng dây thừng treo cổ hắn mà lựa chọn cách nhanh hơn là một đao đâm chết, làm gì hao tổn tâm trí trói vào gia cụ? Đây là điểm thứ hai.”

U Dạ Công Tử thông thả đi đến bên cạnh quan tài, nhẹ nhàng kéo ống quần Quản Thịnh, trên cổ chân hai bên đều lộ ra vết hằn màu xanh tím, thật rõ ràng là dấu do dây thừng buộc chặt để lại.

“Chỗ này tại sao lại phải trói? Trong phòng không có những sợi dây thừng khác, sợi này hung thủ đã mang đi. Bị trói cổ lại trói hai chân, nhưng mà, người chết không có dấu hiệu trúng độc hay thuốc mê, vậy phải thế nào mới có thể làm được chuyện này?”

Giọng điệu của U Dạ Công Tử bỗng nhiên trở nên bình tĩnh mà trầm ổn, giống như hết thầy hắn đều tận mắt chứng kiến.

Đúng vậy, phải làm thế nào mới có thể chế trụ một tráng hán cao lớn thô kệch, còn trói hắn thành như vậy đây?

“Có lẽ, do ông ấy tự nguyện....” Tôi thì thảo thốt ra.

Tự nguyện, trong tình huống nào mới tình nguyện bị trói như thế này?

Trong lòng tôi bỗng sinh ra một cái ý nghĩ khó có thể tưởng tượng được. Tình huống loại này, cho dù ở hiện đại cũng cực kỳ hiếm thấy, bởi vì thật sự là quá mức cấp tiến. Mà đây là ở Đường triều, Oh my god!!!

Tôi bắt đầu động thủ cởi quần áo thi thể.

U Dạ Công Tử tròn tròn mắt. Hắn cắn môi, cuối cùng cũng không có ra tay ngăn cản.

Áo của thi thể chỉ có một lớp, lại chỉ buộc hai cái nút thắt nên coi bỏ cũng thật dễ dàng. Tôi ra dấu cho U Dạ Công Tử, ý bảo hắn lật thi thể qua, trên lưng thi thể ngoại trừ thi ban đã xuất hiện, vị trí dưới xương bả vai và xương cồng còn có một dấu vết bầm tím, giống như bị thứ gì đó đè lên mà thành.

Đồng nhất với tưởng tượng của tôi!

Trong đầu tôi xây dựng một bộ hình ảnh. Nạn nhân tắt thở, hung thủ nâng thân thể nạn nhân lên, tùy tiện nhét vào thứ gì đó ở phía dưới để kê lên, sau đó mới mặc quần áo cho nạn nhân.

Dây thừng nơi cổ chân phải tháo ra bởi vì phải mặc quần cho nạn nhân.

Đúng vậy, thời điểm nạn nhân chết đi, thân thể đại khái là trần truồng. Mà hung thủ, muốn che giấu sự thật này!

Như vậy, vì sao phải kê đồ vào dưới thi thể? Điểm này không khó tưởng tượng, nếu là tôi là người mặc quần áo cho nạn nhân thì tôi cũng cần kê, bởi vì tôi không thể nâng nổi thân hình hắn.

Điểm này chứng tỏ, sức lực hung thủ kỳ thật có khả năng không quá lớn.

Tôi bắt đầu cởi quần thi thể. Cởi còn chưa được một nửa, bộ vị trọng yếu còn chưa có lộ ra đã nghe thấy U Dạ Công Tử hoảng sợ hét một tiếng: “Muội! Định! Làm! Cái! Gì!!!”

Tôi trắng mắt liếc hắn: “Huynh sợ cái gì chứ? Đầu phải cởi của huynh!”

“Muội! Muội! Muội!!!!” Hắn lắp bắp cả buổi, có vẻ như nhất thời không tìm được từ ngữ nào thích hợp, “Thế này còn ra thể thống gì chứ!!!”

Phúc ngữ thuật mà cũng có thể lắp bắp, tôi cảm thấy thật dọa người. Nhưng mà hiện tại tâm tư của tôi không để tại vấn đề này, tôi mở miệng hỏi hắn một vấn đề tương đối ‘học thuật’:

“Ta không mấy hiểu biết về trang phục nam nhân các huynh, các huynh bình thường có mặc quần lót không?”

Khi nói chuyện, một tay tôi nâng lên đai quần của thi thể, bên trong rõ ràng không có lớp thứ hai.

Đối với việc ‘quần lót’ có nghĩa là gì, người thông minh như U Dạ Công Tử hiển nhiên là lập tức hiểu được.

“Muội muội muội!!!!” Bộ phận lộ ra dưới cái mặt nạ bỗng nhiên đỏ bừng, hắn cứng họng một lát, xấu hổ và giận giữ quay mặt sang hướng khác, “... Mặc!”

Điều này càng nghiệm chứng suy nghĩ của tôi, thi thể là trần truồng, hung thủ không có khí lực ăn mặc cẩn thận cho hắn. Dù sao cũng là mùa hè, ăn mặc thiếu một ít cũng thật bình thường, biết đâu không mặc quần lót là sở thích của Quản Phó đường chủ thì sao đây?

Tôi chuẩn bị cởi quần của thi thể. Lần này, một bàn tay có lực từ phía sau kéo cổ áo tôi, nhắc mạnh tôi về phía sau.

“Tránh ra đi, để ta!” U Dạ Công Tử hỗn hển nói: “Thật không thể tưởng tượng được!”

Không biết vì sao, tôi có một loại cảm giác thân thiết rất tự nhiên đối với người con trai tính cách có chút đáng ghét này, ở trước mặt hắn cứ không tự giác mà lộ nguyên hình.

Bởi vì mùi tỏa ra từ trên người hắn, có một loại cảm giác vô hình nào đó rất giống với Trương Dương, Trần Ca, các giảng viên cảnh sát. Cái loại mùi này, có thể khiến người ta bỏ qua cách biệt nam nữ, xem nhẹ mọi tình cảm sắc thái của bản thân, chỉ còn lại ham muốn thăm dò cùng toàn tâm đầu nhập vào trạng thái chiến đấu.

Cho nên tôi không tự giác nói ra suy nghĩ của tôi với những từ ngữ khoa học rất bình thường: “Vậy huynh cẩn thận kiểm tra xem, trên đùi, trên quần áo có thể tìm được tinh dịch?”

Nói ra rồi, tôi lại một lần nữa bó tay với chính mình, tôi lại dùng từ ngữ ‘ngoài hành tinh’ nữa rồi!

“Muội muội muội!!!!” U Dạ Công Tử lại lần nữa nghe hiểu. Chính là lúc này đây, hắn nghẹn một bụng khí, cuối cùng thò ra một hơi thật dài. Tôi nghĩ, hắn đại khái đã triệt để hạ vũ khí đầu hàng.

“Cút ngay!” Người con trai luôn luôn ôn hòa khêu gọi giờ đây lại thô lỗ rống lên một tiếng: “Lăn xa một chút, nhắm mắt lại!”

Tôi cười lạnh một tiếng: “Việc này, không nhất định huynh sẽ làm tốt đâu nha!”

“Nói dóc!” U Dạ Công Tử rốt cục nhìn không được mà bắt đầu mắng thô tục, “Về sau, những chuyện như thế này đều phải gọi ta, không cần tự mình động thủ loại việc đáng khinh tể tị này! Nếu không ta liều mạng thiên lôi đánh xuống cũng phải vạch trần bộ mặt thật của muội!”

Tôi bị uy hiếp chí mạng, đành phải trầm mặc lui sang một bên, U Dạ Công Tử mò mẫm từng tất từng thọc trên thi thể một trận, bỗng nhiên ngừng đầu

lên, lại lập tức cúi đầu xuống.

Hắn áp úng nửa ngày mới nghen ra một câu: “Thi thể đã bị người ta thanh lý qua, nhưng mà vẫn lưu lại tinh dịch... Vẫn là... Lúc còn sống, vẫn là có... Dấu vết sinh hoạt vợ chồng.”

Trong lòng tôi có chút khinh thường lướt qua. Không cần nói khám tra và kiểm tra thi thể, cho dù ở trên lớp học, đối với những từ ngữ nhìn qua khó có thể mở miệng này thì chúng ta căn bản cũng chẳng để ý. Tuy rằng phải tôn kính người chết, nhưng mà lúc này, ở trong mắt tôi hắn cũng chỉ là vật chứng, chỉ có vút bỏ toàn bộ tình cảm cá nhân mới có thể bình tĩnh đưa ra phán đoán. Ở đây ai mới kỳ cục? Là một người điều tra mà đến câu nói còn nói không rõ ràng, đây mới là kỳ quái nhất nha!

Nhưng mà cũng không thể quá nghiêm khắc với cô nhân, bọn họ đều có điểm cực hạn! Đây là những thứ mà thầy giáo lịch sử đã ân cần dạy bảo cho tôi.

Tôi dùng ánh mắt đồng tình nhìn chàng soái ca cổ đại ăn mặc hoa mỹ, tác phong nhanh nhẹn giờ đây chân lại tay luống cuống, trong đầu thì bắt đầu phán đoán bước đầu về vụ án cái chết Quân Phó đường chủ.

Đây, không phải là treo cổ bình thường, Quân Phó đường chủ chết bởi vì một nguyên nhân càng thêm khó mở miệng hơn.

Tính hít thở không thông.

Chào cả nhà nha, mình tự giới thiệu, mình là Lazy siêu siêu lười ^^!

Giờ mình mới xin tổng kết cái mini game tung từng của mình hồi tuần trước

Các câu trả lời dù đúng dù sai đều làm cho Lazy cực kỳ hài lòng, kaka, điểm này thì có người đang tức lắm đây

Tóm lại là chênh lệch tuổi giữa Lazy và Queenie không thể dùng một bàn tay mà đếm hết được, vậy nên các bạn tự suy ha :v

Vì cả tuần này Lazy quá bận nên không thể nào trả nợ được, bây giờ trả luôn :>

Hìhì, sắp hết quyền 1 rồi, sang quyền 2 sẽ chuyển sang hình thức bạn Thu Viễn làm quan và hành trình phá án ^^!

Giờ thì mình xin hé lộ thân phận của bạn U Dạ Công Tử cute của chúng ta ^^

Thật ra thì tác giả đã để lộ từ Chương 8 cơ ^^ Mình xin bổ sung phần Chương 8 bị giấu bớt ~~~

Ha...!!! Tôi thật sự chịu không nổi.

Chào mọi người, tôi là Vi khuẩn tác giả. Xấu hổ quá, thật sự tôi chịu không nổi nữa, cho hai người kia lấn sang một bên đi, tôi muốn chen vào nói hai câu! Nếu không người học máu sẽ không phải là bạn học Diệp Chân Chân đâu, Vi khuẩn tác giả nhất định sẽ học máu mà chết trước.

Kịch bản cầu huyết đến mấy cũng không thể đến mức này được chứ!!

U Dạ Công Tử có mất thánh hay sao mà những chuyện xảy ra trong trại ngày hôm nay anh ta đều biết hết cả vậy, hơn nữa, đồng dạng nói ra như vậy àm không sợ bị bại lộ thân phận sao?

Không đưa thư báo trước, cứ lượn tới lượn lui ở trong trại (hơn nữa đến trình độ không bị ai phát hiện) không phải chứng minh anh là người trong trại hay sao?

“Muội tên là gì?” Loại vấn đề này, không phải là vì lúc này Chân Chân giả chết mà không có được đáp án nên giờ chạy đến hỏi thôi?

Xin nhờ, có cần ngu ngốc như vậy không hả? Ai cũng có thể nhìn ra, U Dạ Công Tử chính là Nhiếp Thu Viễn có được không?

Hơn nữa, vì cho đẹp nên mặt nạ chỉ đeo có một nửa, ánh mắt và miệng đều lộ hết ra ngoài rồi còn gì, là ai cũng có thể nhận ra cả thôi, nhưng mà người trong thiên hạ này đều nhận không ra?!!!!!!! Diệp Chân Chân, luôn tự xưng xuất thân hệ hình sự trinh thám, đối với nhận diện khuôn mặt có độ nhạy cực cao mà lại không thể nhận ra???

Kiểm lại tùy tiện đặt ở bên gối đâu? Kiểm của hai người đều giống nhau... Chừng đó chi tiết rành rành ra như thế mà bạn Chân Chân đều ngoảnh mặt làm ngơ?

Mẹ, ai ném dép đó?!

Diệp Chân Chân: Cho tôi xin, đây đều là do cô viết có được không? Là tự cô thiết kế ra đó, giờ lại dám chê tôi đần độn?! Lão nương biết võ đấy, cô còn muốn sống không đây??

Vi khuẩn Tác giả: Há? Là do tôi viết sao? Ách... Đúng vậy! Được rồi, hai người cứ tiếp tục đi thôi.

Đúng vậy, U Dạ Công Tử chính là hình thái tồn tại về đêm của Nhiếp Thu Viễn nha, nhưng vì có lý do nên Nhiếp Thu Viễn phải luôn tỏ ra lãnh đạm, lạnh lùng. Thực chất, tính cách của U Dạ Công Tử mới là gần với tính cách thật của Nhiếp Thu Viễn. Sau này nhiều bí mật về con người của Nhiếp Thu Viễn cũng như các nhân vật xung quanh anh được hé lộ.

Còn về cái chết của Trại chủ (Cha của Diệp Lưu Huỳnh) thì bí mật ẩn giấu đằng sau hiện tại chỉ có Nhiếp Thu Viễn biết, bởi vì mục tiêu thực sự của đám người đó là anh, còn Viên Khuê, Tam nương hay Trại chủ đều là vật hi sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: BÁT TRI XUÂN (06)

Tính hít thở không thông, là phương pháp do người có chứng ngại tâm lý hoặc chứng ngại về hành vi lựa chọn sử dụng. Những người này ở nơi kín đáo, riêng tư lấy một phương thức kì dị mà chủ động là hít thở không thông (gây ngạt) khiến cho bản thân bị thiếu dưỡng khí, từ đó kích thích tình dục, tăng tính khoái cảm cũng như đạt đến cao trào.

* Tính hít thở không thông: thường gặp đối với những đối tượng mắc chứng Auto-erotic Asphyxia (loạn dâm gây ngạt), tự khiêu dâm bằng cách thắt chặt cổ của mình gây ngạt để đạt khoái cảm. Ở đây, hung thủ sử dụng phương pháp này dẫn đến cái chết của Quán Thịnh có thể được xếp vào nhóm Sexual Masochism (khổ dâm— loạn dâm gây đau).

Kho dữ liệu “trùm học” lập tức hiển thị định nghĩa khoa học của danh từ này.

Thật khó cho tôi còn có thể nhớ được nó, bởi vì loại tình huống này rất ít gặp, cho dù có thì lúc khám tra đa số cũng nhìn không đến. Bởi vì gia đình người chết thường sẽ vì bảo toàn danh dự cho người chết mà mặc quần áo vào, xóa đi hành ảnh, bài báo hay các vật phẩm bất nhĩ tại hiện trường. Nói vậy, hiện trường sẽ trở nên giống với tự sát.

Chuyện này, trong một tác phẩm của một văn học gia nổi tiếng nào đó người Nhật Bản cũng từng được miêu tả rất cẩn thận. Năm 2009, truyền thông cũng từng đưa tin một vị nam minh tinh ở Bắc Mỹ lỡ thể treo cổ ở tử âm tường vì nguyên nhân này.

*Diễn viên người Mỹ David Carradine chết tại một khách sạn ở Bangkok ngày 4.6.2009

Không nghĩ đến là sẽ chết! Đây là tổng kết chuẩn xác nhất của chúng ta đối với loại hành vi này.

Là một nhân viên chuyên nghiệp, tôi thành khẩn đề nghị, cho dù có nhìn thấy đầy rẫy các loại mô tả, giới thiệu đa dạng thì trăm ngàn lần anh chị cũng không nên đi thử. Bởi vì tỉ lệ tử vong thật sự rất cao! Hơn nữa, chết như thế rất KHÓ COI nha!

“Còn một chi tiết nữa ta quên nói cho muội.” U Dạ Công Tử rút cục cũng hết phát điên mà bình tĩnh trở lại, khôi phục lại ‘thanh tuyến’ lúc trước, “Trước khi phát hiện thi thể, mấy người bọn muội uống trà đúng không?”

“Đúng, là Bát Tri Xuân do Mộc công tử mang đến. Nghe nói là rất hiếm có, ta ném qua cũng chẳng thấy có gì đặc biệt cả.”

“Thu Viễn nói, ở hiện trường, huynh ấy vừa vào cửa đã nghe thấy một mùi hương rất quen thuộc, sau đó nhìn trà cụ trên bàn, quả nhiên trà còn dư lại chính là có mùi này.”

Bát Tri Xuân.

Bỗng nhiên tôi bị lâm vào mê hoặc. Là phán đoán của tôi chỗ nào đó có vấn đề sao?

Bát Tri Xuân này là loại trà rất hiếm gặp, đến loại ‘thi nhân’ kiến thức rộng rãi như Lạc Đại Xuân cũng chưa từng gặp qua. Nếu vậy, trong ba người tình nghi đã có đến hai người mang theo Bát Tri Xuân, xác suất này có phải lớn quá không đây?

Như vậy, đêm hôm trước, người cùng với Quán Thịnh ở trong phòng tán gẫu là Mộc công tử? Vì sao Mộc công tử không nhắc đến chuyện này? Là tận lực giấu diếm quan hệ giữa hắn và Quán Thịnh sao?

Vậy thì, người xúi giục Quán Phó đường chủ ném thư hành vi biến thái kia là Mộc công tử sao?

Chỉ tưởng tượng một chút thôi, lưng tôi đã toát mồ hôi lạnh, chuyện này cũng quá ghê tởm đi!!!

Tôi lắc đầu, đuổi hết những hình ảnh không thể chịu nổi ra khỏi đầu.

Không tự nhiên! Nếu hung thủ là Mộc công tử thì đó là KHÔNG TỰ NHIÊN!

Ban ngày, Lạc Đại Xuân ra tay thử võ công của Mộc công tử, theo tình hình giao thủ mà đánh giá thì võ công của Mộc công tử thậm chí còn chẳng thau kém Lạc Đại Xuân. Trong đám giặc cỏ, các danh hiệu như Đường chủ linh tinh 99% đều là dùng vũ lực mà giành lấy. Nói đúng là, võ công của Quân Thịnh tất nhiên là thua Lạc Đại Xuân. Mộc công tử nếu muốn giết Quân Thịnh, căn bản không cần phải khiến mọi chuyện phức tạp đến như thế, đơn giản một chiêu cắt cổ không phải tốt hơn sao?

Tất cả hiện tượng đều có nguyên nhân ẩn phía đằng sau nó. Nếu không tìm thấy nguyên nhân đó nhất định sẽ dẫn đến nhầm lẫn.

Trải qua nghiêm cần suy xét, tôi vẫn cảm thấy kết luận ban đầu càng hợp logic hơn.

Dùng phương thức như vậy để giết hẳn chứng tỏ hung thủ không có thực lực trực tiếp giết hẳn.

Dấu vết sau lưng thi thể chứng minh khí lực hung thủ nhỏ đến mức không ôm nổi xác chết.

Trọng yếu nhất là, nếu phán đoán của tôi về nguyên nhân cái chết là không sai thì người có thể dụ dỗ một người nam nhân đến tình trạng như thế này chỉ có thể là một nữ nhân, một nữ nhân xinh đẹp phong tình vạn chủng, từng trải.

Thẩm Hồng Diên.

Cô ta thật thông minh, dùng thủ đoạn như vậy không những có thể thành công thực hiện mục đích giết người mà còn có thể đem hiềm nghi giá họa lên một người nam nhân trẻ trung khỏe mạnh!

Ai có thể nghĩ đến một cô gái thanh lệ nhu nhược sẽ là một sát thủ biến thái tâm như rắn rết đây?

Chính là, cho tới bây giờ, hết thấy vẫn là suy đoán, tôi không có chứng cứ. Kết quả phải làm thế nào mới bắt được hung thủ đây?

Tôi đem ý nghĩ của mình từ đầu chí cuối nói cho U Dạ Công Tử, còn nói thêm với hắn: “Huynh nói hết những tin tức này cho Nhiếp Thu Viễn, và nói là huynh tự mình tra ra được.”

U Dạ Công Tử nghe được mà nhìn trân trân không nói nên lời, ngay sau đó là mặt đỏ tai hồng. Tôi cách hắn rất gần, thậm chí có thể nghe thấy tiếng ‘thình thịch’ từ trái tim nhỏ sắp vỡ vụn của hắn.

Chỉ trong một đêm, tên cổ nhân này tiếp nhận quá nhiều tri thức khoa học tự nhiên kinh thế hãi tục, còn toàn là những thứ khó nói ra miệng, cũng khó trách hắn khó có thể thừa nhận.

“Muội muội muội!!!!!!..”

“Câm miệng!” Tôi cực kỳ phiền chán kiểu hắn lè mề cứ ‘Muội’ không ngừng, liền táo bạo cắt ngang hắn, “Năng lực thừa nhận của tâm lý kém như vậy, không có tiền đồ!”

Hơi thở hắn đình trệ một lát, bỗng nhiên hắn như quỷ kè sát vào mặt tôi, biểu cảm trên khuôn mặt trở nên quái lạ, ngôn ngữ cũng trở nên thô tục không chịu nổi: “Làm sao mà muội có thể mặt không đỏ sắc nói với ta những lời này! Ta, là một nam nhân bình thường! Cả đêm muội ở trước mặt ta không phùng phun ra dâm từ lăng ngữ, không sợ ta làm thịt muội sao?!”

Tôi ngây ngẩn cả người, đêm này khiến tôi phát hoảng. Những chuyện tôi làm, dùng ánh mắt chuyên nghiệp mà nhìn thì hoàn toàn bình thường. Nhưng mà, dù sao đây cũng là cổ đại nha!!!

Mà người nam nhân trước mặt này, miệng nói ra những lời uy hiếp như vậy nhưng trên người lại tản mát ra hơi thở làm người ta an tâm. Mùi phả ra từ trên người hắn khiến tôi phán đoán được, hắn là đồng loại của ta, dòng máu chảy trong người hắn, cũng giống tôi, là nhiệt huyết nóng bỏng, là khát vọng xua tan sương mù dày đặc tìm đến chân tướng duy nhất.

“Huynh sẽ không làm vậy.” Tôi nói như đinh đóng cột.

Hắn hết chỗ nói rồi, thật lâu sau hắn mới thở dài một tiếng, nghẹn ra một câu: “Muội không biết hổ thẹn!”

Tôi cười lạnh một tiếng, giờ mộ ngón tay chỉ chỉ bầu trời, miệng mở lớn rành mạch làm khẩu hình bốn chữ: “Thiên! Đánh! Lôi! Phách!”

Hắn sẽ không nói chuyện của tôi cho Nhiếp Thu Viễn, tôi có một loại trực giác cực kỳ xác định như vậy. Đối với một trinh thám, trực giác cũng rất trọng yếu!

Nhưng mà, tôi thừa nhận, trong lòng tôi còn có chút tò mò. Không đúng, là cực kỳ mãnh liệt tò mò. Từ liệu lịch sử ghi lại năng lực xử án của Nhiếp Thu Viễn vô cùng kì diệu, tôi rất muốn tận mắt chứng kiến, lúc anh ấy gặp phải nghi án thì sẽ xử lí như thế nào.

Ban ngày lúc ở hiện trường, về mặt cũng như hành động của Nhiếp Thu Viễn đều không có gì đặc biệt. Nhưng theo những gì mà U Dạ Công Tử thuật lại về những suy đoán của anh, ánh mắt anh ấy quả nhiên cực kỳ sắc bén, tâm tư quả nhiên cực kỳ kín đáo, vài điểm nhỏ nhỏ không hợp lý anh ấy chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu. Không hổ là nam thần của tôi!

Vậy thì, nam thần ơi, chuyện kế tiếp phải xử lý như thế nào thì giao hết cả cho anh đấy. Em sẽ mãi mãi mong chờ!

Bên ngoài không biết khi nào thì giông tố đã ngừng hẳn, mặt trời dần nhô lên ở hướng đông.

Không biết U Dạ Công Tử dùng phương thức gì để nhấn lại với Nhiếp Thu Viễn, tóm lại, hẳn quả nhiên là trọng nghĩa, không có bán đứng tôi. Lúc Nhiếp Thu Viễn đến tìm tôi thì đã là sáng sớm hai ngày sau. Lúc đó tôi còn đang mơ ngủ, mà thần thái ngữ điệu của anh vẫn giống với ngày trước.

“Luu Huỳnh, dậy đi. Hôm nay đi cùng ta đến gặp một người.” Giọng nói êm tai của nam thần vang lên ngoài cửa, không có gì khác thường.

Xuống núi? Đây là muốn đi tra án sao?

Hả? Hẳn là không có lý do dẫn tôi theo nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: BÁT TRI XUÂN (07)

“Vụ án vẫn chưa giải quyết, một mình muội lưu lại đây, ta lo lắng.” Nhiếp Thu Viễn dựa vào cửa, nhìn tôi vừa mới ăn diện xong, “Phụ thân đột nhiên ra đi, muội là vương hậu lớn nhất trong lòng ông ấy, ta phải chiều cố muội thật tốt.”

Trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy rất cảm động. Anh, quả nhiên là một người trọng tình trọng nghĩa, rất xứng với một tình si tôi dành cho anh!

Trên đường đi, Nhiếp Thu Viễn thuật lại cho tôi biết tình hình cụ thể, khiến tôi lần nữa cảm thấy cực kỳ kinh ngạc về năng lực của Lạc Đại Xuân, bởi vì những gì anh ta thu được toàn bộ đều là những tin tức cần thiết thu thập.

Mật Thám nói không sai, vụ án của Quản Thịnh là vụ án treo cổ thứ ba trong vòng một táng qua ở huyện Thủy Bạc chúng tôi đang ở. Hai người chết còn lại đều là nam, tuổi không mấy chênh lệch với Quản Phó đường chủ. Một người là chủ sông bạc Nhất Tắc Kim trong thị trấn tên là Ngô Hưng Vượng, năm nay 31 tuổi. Một người khác là Phó tổng tiêu đầu của Dương Uy tiêu cục – đối thủ cạnh tranh của sự nghiệp chuyển phát nhanh Bát Tử Sơn, tên là Nhạc Vân Khởi, năm nay 32 tuổi.

Hai người này đều là chết trên giường mình lúc đêm khuya, cổ buộc dây thừng, giống với vụ án của Quản Thịnh, dây thừng được cột vào đồ dùng trong phòng, nguyên nhân chết đều do ngạt thở, quả thật đều là treo cổ.

“Ta bảo Đại Xuân tra xem hai người này lúc được phát hiện có mặc quần áo hay không, đáp án đều là mặc quần áo. Chính là, sau khi Đại Xuân nói bóng nói gió thăm dò gia nhân nhà nạn nhân thì tra được, thi thể Ngô Hưng Thịnh được phát hiện trong tình trạng lửa thiêu. Vì người nhà cảm thấy việc này ảnh hưởng đến danh dự của người chết nên mới thay hẩn mặc quần áo.” Nhiếp Thu Viễn chậm rãi kể cho tôi.

Nghe được việc anh bảo Lạc Đại Xuân tìm hiểu vấn đề này, tôi liền hiểu được, đây là những gì U Dạ Công Tử truyền đạt lại. Không biết U Dạ Công Tử dùng phương thức nào truyền lại cho Nhiếp Thu Viễn nữa, quả thật rất chuẩn xác, đúng là nhân tài.

Điều tra ra được điểm này càng thêm xác minh cho suy đoán của tôi. Nhưng, nếu Thẩm Hồng Diên là hung thủ thì vì sao lại dùng thủ đoạn như vậy để giết chết ba người này?

“Ba người này, nhìn qua thì không có điểm chung nào, bên ngoài cũng không có chút liên hệ. Nhưng mà, Đại Xuân có bản lĩnh của hình, ta bảo huynh ấy điều tra về quan hệ giữa ba người này, rất nhanh huynh ấy liền phát hiện ba người này thật ra có một đoạn thời gian có quan hệ với nhau.”

Tôi lắng nghe rất tập trung. Suy nghĩ này tự nhiên là vô cùng chuẩn xác. Hiện tại, chúng ta có nghi phạm, lại bất hạnh là không có chứng cứ. Nếu có thể điều tra từ mối liên hệ giữa ba người này, tìm ra động cơ gây án thì sẽ rất dễ dàng ‘đúng bệnh hốt thuốc’.

“Hết thầy, phải bắt đầu nói từ mười năm trước. Mười năm trước, Tấn Dương Sơn Tây có một bang hội rất nổi tiếng tên là Hồng Bang. Khi đó là thời điểm nhà Tùy bạo ngược chuyên quyền, khởi nghĩa nổi lên khắp nơi, Hồng Bang, trên thực tế là tổ chức tập hợp dân lưu lạc cửa nát nhà tan bởi bạo chính, nói đúng hơn là một quần thể phản tặc.”

“Thế lực Hồng Bang lúc đó không phải là nhỏ, năm người có thanh danh vang dội nhất trong bang đều là tuổi trẻ thanh xuân, phong nhã hào hoa. Trong năm người này, vừa khéo bao gồm ba người bị hại trong ba vụ án treo cổ gần đây – Quản Thịnh, Ngô Hưng Vượng cùng Nhạc Vân Khởi.”

Hồng Bang, chuyện này cũng không phải là trùng hợp. Từ tin tức này xem ra, khả năng báo thù là vô cùng lớn. Trong lòng tôi vừa động: “Năm người thanh danh vang dội nhất còn có hai người nào?”

“Danh vọng của Quản Thịnh, Ngô Hưng Vượng cùng Nhạc Vân Khởi đến từ võ công cao cường. Hai người còn lại là một nam một nữ. Nam nhân tên là Lưu Tư Duệ, nghe nói là tướng mạo tuấn mỹ, không chỉ có võ nghệ cao cường mà mưu lược cũng rất cao thâm. Còn nữ nhân, tên tuổi không rõ, được xưng là Hồng Cơ. Hồng Cơ căn bản không có võ công, năng lực dựa vào mỹ mạo cùng cầm kỳ mà nổi danh.”

Hồng Cơ, rất khả nghi. Nói như vậy, nữ nhân này đang tru sát những người có que biết hồi trước? Vậy thì, có phải nạn nhân tiếp theo sẽ là Lưu Tư Duệ?

Dường như Nhiếp Thu Viễn nhìn ra mối băn khoăn trong lòng tôi, anh lựa đúng lúc nói tiếp: “Năm người này có vẻ như quan hệ rất tốt, nhưng mười năm trước, Lưu Tư Duệ bỗng nhiên mất tích, sau đó biệt tăm biệt tích. Sau khi hắn mất tích không lâu, Hồng Bang giải tán, những người còn lại cũng biến mất vô tung.”

Đôi mắt tuyệt đẹp của anh lảng lảng nhìn tôi: “Cũng có người nói, kỳ thật Hồng Bang toàn bộ quy thuận Tần Vương Lý Thế Dân. Năm đó, vừa khéo là lúc hắn theo cha đến Tấn Dương nhậm chức.”

Mười năm trước, chính là năm 616 sau Công nguyên, Lý Uyên nhậm chức Tấn Dương, Lý Thế Dân đi theo đến Thái Nguyên, mà anh trai hắn Lý Kiến Thành, em trai Lý Nguyên Cát, Lý Trí Văn ở lại nguyên quán Hà Đông. Năm 617, Lý Thế Dân cô động Lý Uyên khởi binh phản Tùy, lịch sử gọi là khởi nghĩa Tấn Dương. Nói như vậy, khả năng Hồng Bang quy thuận Lý Thế Dân là rất lớn.

Nhưng mà, chuyện này có quan hệ gì đến án treo cổ này chứ???

Từ những gì nghe được, một người nam nhân tự nhiên biến mất khỏi nhân gian, một nữ nhân sau mười năm lại giết chết ba người thân cận nhất lúc đó, thế nào cũng thấy giống báo thù thay tình nhân nha!

Có lẽ, Thẩm Hồng Diên chính là Hồng Cơ, mà Lưu Tư Duệ là người yêu của cô ta hồi đó. Rất có khả năng, sau mười năm tra xét, cô ta rốt cục phát hiện người yêu mất tích năm đó là do bị ba người bằng hữu giết hại, cho nên cô ta mới nghĩ cách giết chết bọn họ để báo thù?

Tôi ngẩng đầu lên, bỗng nhiên mắt đối mắt với Nhiếp Thu Viễn. Tôi phát hoảng, hồng bét rồi, vừa rồi suy nghĩ quá đầu nhập, không biết có bị lừa thôi không nữa?! Cảm giác vừa rồi là gì? Lời nói của anh, cũng quá am hiểu lòng người đi thôi? Thật giống như trong lòng tôi suy nghĩ đến đâu thì anh ấy đều biết tất!

Lộ tẩy rồi?????

“Có phải muội không đồng ý nghe những chuyện này? Đối với nữ hài tử thì những chuyện này quá mức bạo lực huyết tinh. Dù sao, muội cũng khác với trước đây.” Nhiếp Thu Viễn lảng lảng nói, “Ta chỉ sợ trên đường đi muội sẽ cảm thấy buồn chán.”

Thì ra là như thế này.

Tôi ôn nhu thấp giọng đáp: “Những chuyện này nghe qua có chút sợ hãi, nhưng mà ca ca ở đây, muội sẽ không sợ. Lưu Huỳnh cũng muốn thay ca ca phân ưu giải sầu đâu.”

Tôi cảm giác nam thân hơi thở trở ngại chút xíu, hình như là đang cực lực nhẫn nại gì đó. Có lẽ, anh ấy cũng bắt đầu có chút cảm động rồi.

[Vi khuẩn tác giả: Không cần tự mình đa tình có được không? Người ta là đang nhin cười có được không? Phòng chừng là ghen đến nội thương....]

Chờ một chút! Anh ấy nói, lần này xuống núi là muốn đi gặp một người. Những người tra được là có liên quan đều đã chết, vậy chúng ta đang đi gặp ai?

Nhiếp Thu Viễn nói: “Ngoại trừ những tin tức đó ra, Đại Xuân còn tra được một chuyện rất kỳ quái. Ba người chết này xưa nay nhìn không ra có chút liên hệ nào, nhưng mà gần đây bọn họ lại liên tiếp ra vào một chỗ, một quán trà mới mở trong năm nay ở bản huyện, tên là...”

Bất Tri Xuân Đường.

Treo cổ, tỉnh sắc, Bất Tri Xuân, tôi bắt đầu có chút hồ đồ.

“Nghe nói, ông chủ Bất Tri Xuân Đường họ Lưu.” Không biết có phải tôi nghe nhầm hay không, trong ngữ khí của Nhiếp Thu Viễn có chút gì đó rất kỳ quái, giống như nhìn thấy tôi mơ hồ nên có chút vui sướng khi người gặp họa.

Nhất định là tôi nghe nhầm, đây cũng không phải phong cách của Nhiếp Thu Viễn, nếu là U Dạ Công Tử thì còn kém không nhiều lắm.

Chính là, họ Lưu? Lưu Tư Duệ? Những suy đoán trước đó của tôi không phải hoàn toàn thành vô nghĩa rồi sao?

Bất Tri Xuân, như vậy, có phải Mộc công tử cũng có liên quan?

“Ta đã đến hỏi Từ Long huynh về nguồn gốc Bất Tri Xuân.” Nhiếp Thu Viễn dừng lại một chút, “Nhưng là, bất luận thế nào hắn cũng không chịu nói với ta.”

Càng ngày càng rối loạn.

“Ta có một loại dự cảm, Lưu Huỳnh,” Nam thân của tôi thoáng có chút xuất thần, hai mắt giống như ngôi sao lấp lánh trên trời cao, “Máu chốt tháo gỡ mê cung này nằm trên người ông chủ Lưu.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bất Tri Xuân (8)

Cái gọi là linh cảm thoát đầu có vẻ vô căn cứ nhưng đối với một nhân viên điều tra, đây lại là một trong những thiên phú quan trọng nhất, ở một số thời điểm, thậm chí nó còn quyết định tương lai có sáng lạn hay không.

Đối với sự việc trước mắt, trực giác của một người sâu sắc, nhạy cảm thường thường là đúng.

Giống như nữ chính trong bộ phim truyền hình đang sốt xình xịch “Trở về” nè, không phải cô ta cũng phán đoán dựa hoàn toàn vào trực giác hay sao. Trên thực tế, cô bị xem như một người bị tâm thần phân liệt dạng nhẹ.

*Bộ phim Trở về - Homeland là series phim ăn khách trên truyền hình Mỹ do hai diễn viên Damian Lewis và Claire Danes thủ vai.

Haizza, lúc tôi xuyên không đến đây bộ phim này vẫn còn chưa chiếu xong. Muốn thì phải 80 năm nữa mới được xem tập tiếp theo, đáng tiếc quá đi mà.

Nói chung, cảm giác của Nhiếp Thu Viễn là cực kỳ chính xác.

Bất Tri Xuân Đường tọa lạc trên một góc nhỏ của thị trấn, cũng chẳng nằm trong khu phố phồn hoa tấp nập gì. Phòng ốc cũng đã được sửa sang lại, đều là các loại thổ thạch cùng các vật liệu kiến trúc bằng gỗ, màu sắc hơi u ám, đồ trang trí đều mang hơi hướm của cổ cây hoa lá, có chút gì đó cổ điển lịch sự tao nhã.

Nhận được thông báo, tiểu nhị dẫn chúng tôi vào phía trong sảnh đón khách. Gian phòng không lớn lắm, tuyệt vời hơn mấy phòng cổ trang mô hình trong phim trường hơn nhiều. Tất cả đều được trang trí tinh tế, có thể thấy được chủ nhân là con người hết sức tao nhã.

Có người dâng trà đến, mùi trà tỏa ra hương thơm hết sức quen thuộc. Bất Tri Xuân.

Không lâu sau, một người mặc đồ trắng từ đầu đến chân, hoàn toàn không phù hợp chút nào với hình ảnh một người làm ăn kinh doanh đi từ khu nhà trong ra đến sảnh phòng khách. Người đàn ông này khoảng 30 tuổi, trang phục toàn thân đơn giản nhưng hoàn hảo đến cực điểm, duy chỉ có gương mặt trông hơi gầy, khá tuấn tú, góc cạnh rõ ràng. Trong ánh mắt của hắn không biểu hiện sự khôn khéo của một người làm ăn mà thanh thoát như một vị ẩn sĩ hạ phẩm.

“Tại hạ là Luru Tư Duệ, không biết chư vị có ý tới chơi, phải chăng là vì chuyện gì?”, người đàn ông lễ độ nho nhã cúi chào, hỏi một cách đầy khách sáo.

Luru Tư Duệ.

Tôi và Nhiếp Thu Viễn cùng đứng lên, cúi chào đáp lễ, sau đó ai ngồi yên vị chỗ người này. Nhiếp Thu Viễn tinh tế thuật lại ngọn nguồn vụ án treo cổ ở Bát Tử Sơn cho hắn ta nghe, tuy nhiên giấu nhẹm thủ đoạn sát hại chân chính.

Luru Tư Duệ dần dần biến sắc, gương mặt vốn dĩ đang bình yên như nước hồ, nay chợt rung chuyển, tỏ rõ nội tâm hắn bốn bề dậy sóng. Còn chưa nghe đến câu cuối cùng, hắn đột nhiên vỗ bàn một bản, tâm tình kích động hẳn lên.

“A Hồng, các người nói chuyện này do A Hồng làm sao? Các người đã gặp A Hồng? Nàng, nàng hiện tại đang ở đâu?”

Luru Tư Duệ và Trầm Hồng Diên không có liên quan, hắn cũng đang tìm a ta!

“Tại sao A Hồng muốn giết bọn người đó?”, cảm xúc của Luru Tư Duệ hoàn toàn mất kiểm soát, hắn bỗng nhiên giật nảy mình, trong mắt lộ ra tia cực kỳ sợ hãi, “Chẳng lẽ, nàng cho rằng ...”

Nhiếp Thu Viễn vô tình bồi thêm ‘một đao’: “Ta nghĩ, nàng ta làm như thế ... có quan hệ đến chuyện công tử mất tích mười năm trước.”

Thân thể Luru Tư Duệ dần uể oải, cuối cùng ngã phịch trên ghế.

“Ta sai ... ta đã sai ... Ta có lỗi với nàng, A Hồng, ta thật sự có lỗi với nàng ...”,hắn lẩm bẩm những lời này trong ghen ngào.

Nam thần nhần tâm của tôi tiếp tục ‘bò đá xuống giếng’: “Việc này quan hệ trọng đại, vì vậy, cuối cùng mười năm trước đã xảy ra chuyện gì, Luru công tử đã có thể nói được hay không?”

Sắc mặt Luru Tư Duệ trắng bệch, đôi môi run rẩy. Hắn cố gắng kìm nén nội tâm đầy đau khổ, im lặng trong chốc lát, sau đó hít một hơi thật sâu, nói: “Ta ... không thể nói!”

Nhiếp Thu Viễn nhủ mày, giống như anh không ngờ đến đáp án này. Mạng người là quan trọng, cho dù là chuyện có khó mở miệng đến mấy thì lúc này cũng nên nói ra mới đúng. Không lẽ, phía sau còn có chuyện quan trọng hơn?

“Tur Duệ”, một giọng đàn ông quen thuộc từ phía cửa truyền vào, “Nói đi, ta cho phép. Tur Duệ, chuyện này, là ta có lỗi với ngươi.”

Phía cửa là một người đàn ông đẹp trai phong độ, khí chất phi phàm, rõ ràng phải đang bị giam lỏng mới đứng. Mộc Tử Long, Mộc công tử.

Chả trách lúc đụng trúng hân ta, tôi đã cảm giác không bình thường. Quả nhiên chính là Đại Boss ở phía sau.

Lưu Tur Duệ đứng lên, sau đó cúi người quỳ rạp xuống mặt đất, hành lễ: “Tần Vương Điện hạ!”

Tần! Vương! Điện! Hạ!

Tôi cảm giác như mình đang bị một thau máu chó đổ từ đầu xuống chân, thế nên đã quên mất thân phận của mình, cũng quên mất tôi là một dân nữ giặc cỏ, hân là phải lập tức quỳ xuống hành lễ. Nhíp Thu Viễn ngồi bên cạnh tôi vẫn không chút biến sắc, kéo kéo ống tay áo của tôi. Trong lòng cả kinh, lúc này tôi mới đứng lên hành lễ.

Đã nói, quy tắc “Mộc Tử xx” của tôi cực kỳ chính xác! Vận mệnh của tôi, quả nhiên có quan hệ đến hoàng thất mà!!! Chỉ là không nghĩ đến lại là Tần Vương Lý Thế Dân, đây mới chính là Đại Đại boss!

Bấm ngón tay tính toán, ngày hân ta đăng cơ không còn xa, chỉ còn chưa đầy hai tháng nữa.

Lý Thế Dân nhanh chóng tiến lên vài bước, giơ tay đỡ lấy Lưu Tur Duệ, sau đó hướng về phía chúng tôi vuốt cằm “Thu Viễn, các ngươi miễn lễ. Nơi đây không phải hoàng cung. Ta cũng đang cải trang, các ngươi không cần câu nệ. Ngồi đi!”

Tôi mới vừa hết kinh ngạc, tâm trạng dần bình tĩnh lại thì đã nghe tiếng Lý Thế Dân nói tiếp: “Thu Viễn, ta nhớ đến ngươi từng hỏi ta, Bất Tri Xuân ta mang theo từ đâu mà có. Không sai, chính là từ chỗ Tur Duệ. Bất Tri Xuân trong phòng của Quân Thịnh cũng là do ta một đêm trước đèn gấp hân nói chuyện mà pha, ta tìm hân là yêu cầu hân không được tiết lộ thân phận của ta. Không sai, bọn họ đã từng vì ta mà hi sinh rất nhiều. Có điều sau khi nghĩa Tân Dương, người của Hồng Bang đều được ta trọng đãi, khiến bọn họ có cuộc sống sau này thật thoải mái, bao gồm luôn ba người đã chết này.”

“Mà ta không muốn cho ngươi biết xuất xứ của Bất Tri Xuân bởi vì ngươi quá thông minh, ta không hi vọng ngươi tìm đến Tur Duệ, mang thêm phiền toái cho hân. Tur Duệ không giống bọn họ, hân là đại công thần của ta. Mười năm nay, hân đã vì ta làm việc lớn.” Lý Thế Dân neho mắt, ngữ khí trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng, coi như không nói cho ngươi, nhưng ngươi vẫn có thể tìm đến rồi. Ý của Tần Vương Điện hạ là như thế đúng không? Ánh mắt Lý Thế Dân nhìn Nhíp Thu Viễn không có chút nào oán hận, trái lại âm thầm nhen nhóm lên một tia lửa thể giải thích được.

“Mười năm trước, Ta quyết định khởi binh phản Tùy, nhưng dù sao khi ấy thế đơn sức bạc. Vì vậy, ta đành tìm cách mượn sức mạnh ở nơi khác, đó là Đột Quyết ở phía đông.” Lý Thế Dân sau khi bại lộ thân phận, nói chuyện không còn giống như trước, giống như trong từng câu nói đã gia tăng thêm một chút uy nghiêm.

Chuyện này tôi cũng biết, Lý Thế Dân cùng tiền nhiệm Tân Dương giao hảo với Lưu Văn Tĩnh, phái hân đi sứ đến Đông Đột Quyết, liên hợp với Thủy Tắt Khả Hán cùng nhau phản Tùy. Ở phía Đông, được sự trợ giúp của Đông Đột Quyết, Lưu Văn Tĩnh đã đánh bại danh tướng của quân Tùy, đạt được đại thắng thành Lạc Dương, bình định được Tây An, sau đó Lý Uyên có một nền tảng khởi sự vô cùng vững chắc.

“Lưu Văn Tĩnh đi sứ là để liên hợp tạm thời, trong mười năm này, ta phái Lưu Tur Duệ do thám ở Đông Đột Quyết, làm được vô số việc. Mười năm nay, quân lực Đột Quyết vẫn luôn thuận lợi vì ta mà làm việc, chín phần đều do công của Tur Duệ.”

Ánh mắt Lý Thế Dân nhìn về phía Tur Duệ, hân bi thương cúi gầm xuống.

“Là ta ra lệnh cho hân không được kể cho bất cứ ai về mật lệnh đi do thám Đông Đột Quyết”, Lý Thế Dân nói tiếp, “Là ta, để hân vô thanh vô tức biến mất mười năm trời.”

Lưu Tur Duệ khẽ lắc đầu, ngữ điệu khó có thể che giấu sự bi thương: “Là thần sai rồi, thần lúc nào cũng nghĩ trung nghĩa cùng tình ái không thể song toàn. Vì vậy, không từ mà biệt. Là thần, thần cho rằng qua một thời gian, nàng cũng sẽ dần quên thần, cứ thế mà tiếp tục sống. Là thần cho rằng cứ âm thầm giữ chút tình ý này trong lòng, cũng có thể qua ngày đoạn tháng, đông hạ biến thiên ...”

Chỉ là sau khi tình con mộng, mới biết thế giới này và trong lòng không phải đều giống như nhau.

Bất Tri Xuân lúc này mằm thì mới phát giác mùa xuân đã qua, thế sự xoay vần, lúc tỉnh dậy đã qua một đời, thật sự còn có thể cứ khăng khăng nghĩ trong lòng vẫn còn xuân hay sao?

Có thể, Bất Tri Xuân nhìn có vẻ thanh bạch nhưng thực ra cũng là loại trà chưa đầy bi thương và sự tiếc nuối đây.

Tất cả mọi người trầm mặc không nói lời nào. Vì lẽ đó, tiếng ‘leng keng’ phát ra từ bên ngoài cửa phá lệ vang dội. Chúng tôi giật nảy mình, bên ngoài là tiếng Lạc Đại Xuân đang gầm lên:

“Ngươi muốn làm gì!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: BÁT TRI XUÂN (9)

Bên ngoài im lặng một lúc, sau đó truyền đến một tiếng khóc thút thít của một nữ nhân.

Lưu Tư Duệ chấn động xoay người, loạt xoạt đứng bật dậy, tiến nhanh về phía cửa.

Hai sắc mặt trắng bệch, bốn mắt nhìn nhau. Nhưng, cảnh còn người mất, khoảng cách trung gian đã bị máu tươi lấp đầy.

Rốt cục, không thể nào trở lại như lúc trước.

“Thu Viễn, theo lời huynh dặn dò, chúng tôi đưa nàng ta đến đây. Những lời vừa rồi, chúng tôi cũng đã nghe được”, Lạc Đại Xuân nhạt thanh đoàn kiểm trên nền đất, “... nàng đoạt thanh kiếm của ta, dự định tìm đến cái chết.”

Nước mắt đã gột rửa đi lớp phấn trang điểm trên gương mặt Trầm Hồng Diên, lúc này trông ả ta càng yếu đuối hơn. Hàn Mị Lan ở bên cạnh ôm lấy bả vai ả ta nhằm khống chế hành động bộc phát của ả.

Lưu Tư Duệ yên lặng nhìn ả ta, cũng không nhúc nhích, giống như trái đất đang tạm thời ngừng quay.

“Là ta ...” nữ phạm nhân ngẩng đầu lên, âm thanh trầm khàn. Trong lúc chúng tôi hoàn toàn không có chứng cứ, chỉ dùng suy đoán, ả ta thẳng thắn thừa nhận tội ác của chính mình, “Ba người bọn hán ... tất cả đều do ta giết.”

Lưu Tư Duệ sớm đã chuẩn bị tâm lý, nghe xong mấy lời này, cặp mắt vô thức mở to, ánh lên chút bi ai. Hắn thì thào: “Là ta đã sai, A Hồng, là ta sai. Nếu không vì ta ra đi không lời từ biệt, người sẽ không hiểu lầm ...”

Đôi mắt xinh đẹp của Trầm Hồng Diên đột nhiên dấy lên tia lửa giận.

“Ta không hiểu lầm. Mọi chuyện không hề giống với tường tượng của các người!”

“Mười năm trước, huynh lặng lẽ biến mất, lưu lại mình ta với một túi gì đó không rõ là gì!”, người phụ nữ từ trong ngực lấy ra một chiếc túi tơ tằm đã bạc màu quăng về phía Lưu Tư Duệ. Phải chăng dùng lực quá nhiều, sau khi làm động tác này ả ta cũng đột nhiên thở gấp.

Túi tơ tằm màu xanh sẫm màu chạm vào người Lưu Công Tử, rớt xuống đất, đổ ra một chút vụn trà. Cái túi tơ nhỏ xíu ấy có lẽ thường được vuốt ve nên màu sắc đã phai dần. Trà đổ ra nền đất, không cần nói cũng biết là “Bát Tri Xuân”.

Lưu Tư Duệ chậm rãi ngồi xổm xuống nền đất, nhặt lên chiếc túi tơ tằm, trân trọng đặt vào lòng bàn tay.

“Ta mắc kệ huynh tại sao bỏ ta mà đi, dù hôm nay đã biết nguyên nhân, nhưng chuyện cũng chẳng có gì thay đổi cả. Mười năm, lý do huynh ra đi đã không còn quan trọng. Ta chỉ biết, tất cả đã hóa thành hận, càng ngày càng hận huynh, hận cả thế giới này. Nếu huynh không bỏ ta mà đi, sẽ không phát sinh tất cả những chuyện về sau này, vận mệnh của ta cũng không thành ra như thế này ... Bởi vì ...”

Về mặt Trầm Hồng Diên bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo: “Huynh nào có biết, huynh đệ mà huynh tin tưởng, coi như ruột thịt đều mất người dạ thú? Huynh nào có biết, trong thời thế loạn lạc này tình nghĩa nào có đáng là gì? Huynh nào có biết, ngay khi huynh vừa bỏ đi, ba người bọn họ thay phiên nhau ... làm nhục ta?”

Ba người bọn chúng, đã sớm nhìn cô ta thèm nhỏ dãi. Hồng nhan ở thời buổi loạn lạc, lại không có người bảo vệ, chỉ còn trách số phận bạc mệnh.

Nghe xong những lời này, Lưu Tư Duệ như gặp sấm sét giữa trời quang, ngây người như phỗng, miệng há to kinh ngạc nhìn cô ta mà không thể thốt lên lời. Không chỉ Lưu Tư Duệ, mà tất cả những người có mặt ở đây đều bị sét giữa trời quang đánh cho choáng váng.

“Ngày đó, ta tự vẫn. Nhưng Diêm La Vương lại không chịu thu nhận ta. Đây là số mệnh? Biến ta thành ác quỷ của địa ngục, biến căm hận thành báo thù?!” người phụ nữ càng nói càng kích động, “Nhưng ta chẳng có gì cả, sống sót bằng cách nào đây?”

Muốn sống tiếp, chỉ còn cách dựa vào ‘thứ’ hiếm hoi còn sót lại, chính là thân thể. Mà báo thù, cũng phải dựa vào thân thể này. Chính thân thể nhu nhược mềm yếu ấy đã lừa gạt giết được ba người đàn ông cường tráng.

“Sắc dục, có thể là công cụ giết người”, Trầm Hồng Diên cười gần từng tiếng, “Mười năm, tròn mười năm cuối cùng ta cũng tìm ra được bọn chúng, không ngờ đến chúng lại ở cùng một nơi. Mà ta, lần thứ hai trao thân cho bọn họ, bọn họ lại không chút nghi ngờ.”

Căn bản còn không nhớ đến cô ta, nói chi đến áy náy.

“Ta, đã là phong trần nữ tử. Vì lẽ đó, ta nói sẽ cho bọn chúng thể nghiệm cực lạc chốn nhân. Ta hầu hạ bọn chúng, cho bọn chúng chết trong hoan lạc ...”

“Đừng nói nữa!”, nước mắt Lưu Tư Duệ chảy xuống. Nam nhi đâu dễ rơi lệ, nếu không phải là do quá thương tâm.

Hắn bước đến gần, kéo tay Thẩm Hồng Diên, đem Bát Tri Xuân đặt vào tay cô ta: “Tất cả mọi chuyện là do lỗi của ta. Đây, là tâm tư của ta. Bát Tri Xuân, là một loại chấp niệm, mùa xuân trong tâm trí nó, mãi mãi không thay đổi. Ta không thể nói rõ với nàng, cũng không có tư cách chờ mong nàng hiểu được tâm ý của ta. Nhưng mười năm nay, ta không có ngày nào mà không nhớ nàng. Ta vẫn chưa lấy vợ, sau khi trở về, vẫn đi tìm nàng. Ta hi vọng nàng có cuộc sống mạnh khỏe hạnh phúc, lập gia thất, sinh hài tử, như vậy, dù ta rất đau lòng cũng không cảm thấy đau khổ. Trong lòng còn có chút an ủi. Nhưng ... ta ...”

Lưu Tư Duệ xoay sang Lý Thế Dân, quỳ xuống: “Xin Điện hạ khai ân làm chủ cho thần được chịu tội chết thay cho A Hồng.”

Tần Vương thờ dài thườn thượt, đưa tay nắm lấy tay hắn: “Tư Duệ, ngươi là một người lý trí, sao lại nói những lời hồ đồ như vậy? Tội làm sao có thể gánh thay? Nếu có thể như vậy ta đây là người phải ngươi đi Đông Đột Quyết, có phải ta mới là tên đầu sỏ của mọi tội lỗi này sao? Vậy chính nghĩa, quốc pháp còn đâu?”

Lưu Tư Duệ biến sắc. Chỉ nghe Lý Thế Dân nói tiếp: “Chuyện này, ba người chết là do sai lầm họ phải gánh chịu, nhưng bất luận nhân quả là cái gì, giết người đều phải đền tội. Thẩm thị đã giết chết ba mạng người, vốn dĩ đền mạng là việc phải làm, ngươi có biết không?”

Nghe xong câu này, gương mặt Lưu công tử lộ rõ sự vui mừng. Tội vẫn luôn đứng bên cạnh tập trung tinh thần nghe, lúc này cũng bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Có “Vốn dĩ”, sẽ có “Nhưng mà!”

“Thế nhưng, trong một đất nước, nữ tử yếu đuối bị ức hiếp lại không tìm được nơi nào chủ trì công đạo, chỉ còn cách lấy thân thể nhỏ bé của mình tự tìm đến chính nghĩa, đây là tội của quốc gia. Một ngày không xa, luật pháp, quan phủ, sẽ bảo đảm cho mọi người được sống an khang, sẽ không còn tồn tại những chuyện như vậy.”

Tôi khiếp sợ nhìn hắn, lần đầu tiên trong đời tôi lại thấy lòng nhộn nhạo đối với một nhân vật lịch sử. Đây là một quan niệm pháp lý hiện đại đến cỡ nào! Quả thực còn đi trước thời đại nữa!

Không hổ được mệnh danh là Đấng Minh Quân! Hắn sẽ trở thành Đế vương vĩ đại nhất!

“Thẩm thị, hôm nay ta đứng đây thay mặt quan phủ, xét xử vụ án của ngươi, ngươi mau quỳ xuống!”, Tần Vương nói một cách bình tĩnh.

Thẩm Hồng Diên vâng lời quỳ sụp xuống đất, Lưu Tư Duệ cũng quỳ xuống sát bên cạnh nàng.

“Ta phạt ngươi nhập nô tịch, cả đời không được chuộc thân. Phạt vào hầu hạ trong phủ của Tư Duệ, cả đời không được ban thân phận thê thiếp.”

Hai người quỳ lạy tạ ơn.

“Là ý gì?”, tôi thì thảo hỏi Lạc Đại Xuân đứng bên cạnh.

Lạc Đại Xuân bĩu môi, dùng thanh âm rất nhỏ đáp lại: “Còn có thể là ý gì? Phạt nàng ta cả đời là kiếp nô tỳ, danh phận gì đó đừng mong mà có được, chính là để nàng ta cả đời sống thấp kém, không nhắc nổi đầu lên được. Nhưng theo muội, hai người bọn họ quan tâm chuyện này sao?”

Trên thực tế, xử phạt theo kiểu này cũng không thể nào bù đắp được tội cô ta đã phạm, dù sao, cũng là ba mạng người.

Có thể nơi đây là cổ đại, hoàng tộc nói cái gì chính là cái đó. Hơn nữa, đây là kết quả tốt nhất kết quả có thể tưởng tượng ra được. Hai người kia, nhất định sẽ dùng cả đời chuộc tội. Đối với bọn họ mà nói, ở cùng nhau đã là hạnh phúc lắm rồi.

Bọn họ lại hỏi một ít chuyện gì đó, tôi không muốn nghe tiếp nên cùng Hàn Mị Lan thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về Bát Tử Sơn. Cuối cùng, coi như đã kết thúc, có thể nghỉ ngơi được mấy ngày! Nói gì thì nói, tập trung vào tra án thật sự mệt đến chết.

Trên đường quay về, Nhiếp Thu Viễn vô tình nói với tôi: “Thẩm thị nói, nàng vốn không có ý định ở trên núi giết người. Khi đó nàng mới câu dẫn được Quân Thịnh chưa được lâu, vốn là muốn hẹn Quân Thịnh xuống núi tìm nàng, rồi lúc đó nàng tìm cách ra tay. Nhưng ban đêm khi bước vào gian phòng lại nghe được thoang thoang hương trà Bát Tri Xuân, trong lòng lại nổi cơn tức giận, lúc này mới trở thành động cơ giết người.”

Có thể đây được gọi là số mệnh. Nếu như cô ta không động thủ trên núi, vụ án của Quân Thịnh sẽ được giao cho quan phủ. Tuy rằng người chết trên Bát Tử Sơn, Nhiếp Thu Viễn sẽ phải đền, nhưng hiện trường nguyên thủy của vụ án, chúng tôi nhất quyết định là không thể nhìn thấy. Nếu không thể nhìn thấy, vụ án này sẽ được xử lý như một vụ án treo cổ bình thường. Chúng ta, không nhất định có thể tóm được Thẩm Hồng Diên.

Như vậy, cô ta cũng không có cơ hội, gặp lại được Lưu Tư Duệ, cũng không thể quay trở lại con đường chính đạo.

Tất cả sẽ là một dáng vẻ khác.

“Kỳ thực, hương trà Bát tri xuân vẫn rất thơm”, Nhiếp Thu Viễn bỗng nhiên nở nụ cười, từ trong ngực lấy ra một túi con con tinh xảo, đặt vào trong tay tôi, “Muội thích không? Trở về nhà uống?”

Tôi đáp lại bằng một nụ cười cực kỳ thực nữ.

Tôi cho rằng túi trà Bát tri xuân này là do Lưu Công tử tặng cho anh ấy, nhưng lúc ấy Lưu Công tử chỉ biết mỗi A Hồng, còn tâm trí nào nhớ đến mấy chuyện này. Rất lâu rất lâu sau đó tôi mới biết được, đây là do Thiên hạ đệ nhất đạo tặc bỗng nhiên nổi ý đồ xấu, vớ được trong nhà người ta.

Có điều những chuyện này, đều không quan trọng.

P.s: Vụ án này giải quyết quá đơn giản rồi, nhưng mà, tại sao vụ án này lại xuất hiện vào lúc này? Sao lại liên quan đến Lý Thế Dân? Đương nhiên là để bắt đầu cho con đường làm quan rộng mở của Nhiếp Thu Viễn. Chân Chân nhà chúng ta biết đến anh là thần thám trong triều đình mà, cho nên, mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu mà thôi ^^ bắt đầu từ quyển 2 sẽ chuyển sang giai đoạn Nhiếp Thu Viễn làm quan, giải mã bức tranh cũng như chân dung người tình trong mộng suốt 8 năm qua của Chân Chân. Bên cạnh đó đương nhiên sẽ không thiếu phần phát triển tình cảm giữa Chân Chân – U Dạ Công Tử - Nhiếp Lưu Viễn. À quên, nam thứ hoàn hảo 10/10 điểm của chúng ta cũng sẽ xuất hiện từ quyển sau ^^

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: VÌ ANH LÀM THƠ

Chưa đầy một tháng, đã có hai người đột tử tại Bát Tử Sơn (nếu tính luôn cả tôi thì coi như là ba), bầu không khí thật sự rất u ám. Cho dù có nói dân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng gần đây cũng không ai dám tổ chức ăn mừng gì lớn, không nói cười vui vẻ, chỉ là mấy anh em âm thầm đến ăn uống, phạm vi cũng rất nhỏ hẹp.

Chuyện khiến không ai ngờ đến đó chính là dù thân phận Tần Vương Lý Thế Dân đã bại lộ nhưng hắn lại không mấy may lo lắng theo chúng tôi về Bát Tử Sơn, giống như không có ý hướng quay trở về Hoàng Thành.

Nguyên nhân thì đại khái tôi có biết một chút, nhưng đây có phải là nguyên nhân chính hay không thì tôi không biết, mà cho dù có không biết tôi cũng chẳng dám chạy đi hỏi.

Tôi chỉ lặng lẽ hỏi Nhiếp Thu Viễn: “Ca Ca, huynh nói xem. Tần Vương dù sao cũng là một người khôn khéo, làm sao có thể bon chen lẫn lộn cùng một đám thổ phi như chúng ta đây? Lúc đó ngài ấy vẫn chưa thoát khỏi hiểm nguy mà vẫn dám đến Bát Tri Xuân Đường một mình, bộ ngài ấy không sợ nguy hiểm sao?”

“Nguy hiểm?”, Ca ca trầm ổn của tôi chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, “Muội không phát hiện sao? Sau Ngay sau khi chúng ta chúng ta tiến vào Bát Tri Xuân đường, trong viện có đến 500 đao phủ mai phục.”

Tôi giật mình kinh hãi. May là tôi không phát hiện, chứ biết rồi lại thêm lo lắng đề phòng. Nhiếp Thu Viễn đúng là bình tĩnh, tất cả mọi việc đều bình thản ung dung, gương mặt không biểu hiện một tia sợ hãi dù là nhỏ nhất.

Chả trách Tần Vương rất coi trọng anh ấy. Người sống một đời dựa cả vào kỹ thuật diễn xuất!!

Ngày mai Tần Vương sẽ rời đi, ngày hôm nay chúng tôi làm một bữa tiệc tiễn biệt nho nhỏ.

Sau khi uống hai chén rượu, Lý Thế Dân chán nản nói: “Lúc này là ta đang đi giải sầu, lại gặp được các người, vừa gặp mà như đã quen từ lâu, trong lòng rất thoải mái và vui sướng. Nhưng bây giờ không còn cách nào trở về như khi ấy được nữa.”

Đây là điều tất yếu, thân phận khác biệt, chúng tôi đang sống dưới trướng của nhà Lý mà làm ăn kiếm sống, làm sao không nể nang vài ba phần.

Nhiếp Thu Viễn nói: “Sau này nếu thiên hạ thái bình, dĩ nhiên sẽ không còn giặc cỏ. Chúng tôi sẽ không là địch của Mộc huynh.”

Anh ấy vẫn gọi Tần Vương là Mộc huynh, không chỉ tôn trọng việc cải trang của hắn, thái độ cũng rất chuẩn mực. Có điều mấy lời này có chút mập mờ: Thiên hạ thái bình, sẽ không còn giặc. Vậy nếu không làm cho tốt, sẽ không yên ổn đúng không?

Lý Thế Dân đúng là có mắt làm việc lớn, chỉ khẽ cười: “Ta cũng xuất thân là giặc, đương nhiên sẽ biết ‘giặc’ đến từ đâu. Nếu thiên hạ thái bình, thì lương dân cần gì biến thành giặc cỏ, đây cũng chính là tâm nguyện của ta.”

Đề tài quan trọng rồi, ảnh hưởng không nhỏ đến bầu khí của bữa tiệc, vì vậy, Lạc Đại Xuân nảy ra một trò chơi, đó là ngâm thơ phạt rượu, tìm chút chuyện vui!

Đề nghị hài hước này lại làm cho không khí càng thêm ngượng ngùng, bởi tất cả ở đây đâu có ai chuyên về ngâm thơ đối ẩm.

Sau này, qua lịch sử kiểm nghiệm, những người này, ngoại trừ một người đã là Hoàng Đế, còn lại đều là những người tra án giỏi nhất. Tưởng tượng một chút, mấy người như Holmes, Bao Chuẩn, Dịch Nhân Kiệt, Mori Kogoro, Poirot ngồi tụ lại một bàn mà ngâm thơ thì sẽ hiểu lời đề nghị này của hắn vô nghĩa tới chừng nào.

Poirot là một nhân vật giả tưởng của nhà văn Agatha Christie. Trong vai trò một thám tử tư người Bỉ, Poirot đã xuất hiện trong 33 tiểu thuyết và 54 truyện ngắn trình thám của Agatha Christie xuất bản trong giai đoạn 1920-1975.

Trước mắt, người này sẽ nhanh chóng trở thành Hoàng Đế, vậy trước mắt hẳn nên để lại một ấn tượng tốt, vậy thì sau này ra đời cũng đã có ‘siêu ô dù’ chống đỡ, đây dĩ nhiên là việc hết sức quan trọng. Tôi cho rằng lúc này chỉ còn có mình tôi có thể đứng lên làm anh hùng cứu thế, bởi trước khi xuyên không tôi đã tìm hiểu về địch, vậy nên dĩ nhiên sẽ trăm trận trăm thắng.

Đó chính là học thật thuộc thơ Đường!

Người trước mắt tôi đây cả đời là một đấng Minh Quân, là một Minh Hoàng được người người lưu danh, trong lòng nhất định có một loại khí thế ngất trời. Vì lẽ đó đứng đầu tiên trong tập thơ chính là “Thập niên sinh tử lưỡng mang mang”, cùng với bài “Minh Nguyệt kỳ thi hữu” thì thắng chắc, nhưng hình như nó mang tư tưởng quá rộng lớn lại còn hơi bi thảm. Do vậy tôi kiên quyết chọn bài đứng thứ ba.

“Lư Huỳnh ... đối với tài văn thơ của Tần Vương điện hạ cực kỳ khâm phục, hôm nay tức cảnh sinh tình, nguyện ở trước mặt điện hạ bêu xấu, ngâm một câu thơ, hiến dâng điện hạ.”

Điện hạ lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu nhìn tôi cười tủm tỉm. Lạc Đại Xuân kinh ngạc tột độ, nhìn tôi muốn rớt cằm. Nhiếp Thu Viễn thì không có chút biểu cảm, anh không ngẩng đầu, thực sự rất trầm ổn.

“Há! Mấy ngày nay, ta lại không để ý đến cô nương ... chuyện kia ... ta đa tạ.”

Không hổ là đấng minh quân khéo lời khéo người, cách dùng từ cực kỳ cẩn trọng, trong thời gian ở Bát Tử Sơn, chưa một lần lỡ miệng xưng mình là ‘Bản Vương’, ngay với cả tiểu nữ cũng không ngoại lệ.

Tôi then thùng đứng lên, chỉnh đốn y phục, bắt đầu ngâm thơ:

“Bắc quốc phong quang

Thiên lý băng phong

Vạn lý tuyết phiêu

Vọng Trường thành nội ngoại

Duy dư mẫn mẫn

Đại hà thượng hạ

Đốn thất thao thao

Son vũ ngân xà

Nguyên trì lập tượng

Dục dữ thiên công thí ti cao.

Tu tình nhật

Khán hồng trang tố quả

Phận ngoại yêu kiều!

Giang sơn như thử đa kiều

Dẫn vô số anh hùng cạn chiết yêu

Tích Tần Hoàng, Hán Vũ

Lược thấu văn thái

Đường tông, Tống tổ ...”

Đọc tới đây, chính tôi còn thấy phục mình, bởi biết dừng lại đúng lúc.

Đường tông, Tống tổ

Sảo tồn phong tao

Giời ạ, đang nói người nào đây? Không phải chủ nhân đang ở trước mặt sao? Tôi đang muốn tìm đến cái chết đây mà.

“Thơ hay! Vẫn chưa hết đúng không? Sao không ngâm tiếp?? Khí thế ngất trời!!! Không nghĩ xuất thân từ một nhi nữ đây!!!”

Tần Vương quả nhiên nghe xong liền thích mê, nên thanh âm siêu lớn, giống như hấn đang rít gào.

Quả nhiên, quay về thời Đường Thái Tông Lý Thế Dân cứ phải có thơ mới nên chuyện a!

Chỉ có điều ...

Tôi ho khan hai tiếng.

“Tích Tần Hoàng, Hán Vũ

Lược thâu văn thái

Ngụy quân ngô hầu

Sảo tồn phong tao

Nhất đại thiên kiều

Thành Cát Tư Hãn

Chỉ thức loan cung xạ đại điều

Câu vãng ỉ

Sổ phong lưu nhân vật

Hoàn khán kim triều!

Lý Thế Dân và Lạc Đại Xuân vỗ tay cùng lúc, tán thưởng rất lâu, sau đó mới bắt đầu đưa ra liên tiếp các câu hỏi cực kỳ sắc bén.

“Đây là loại văn gì?”

“Tại sao tiết đại thử lại xúc cảnh sinh tình, lại là cảnh tuyết?”

*Tiết đại thử: Tiết nóng nhất trong năm, khoảng 22-24 tháng 7

“Nhất đại Thiên Kiều, Thành Cát Tư Hãn là ai vậy?”

Tôi suýt chút nữa là ói ra máu. Cho tôi xin? Mấy người đừng có nổi máu trinh thám như vậy được không?

Đến cuối cùng tôi cũng không biết làm sao tôi có thể qua được cái nùi rối tung ấy. Hơn nữa, kế hoạch của tôi coi như cũng thành công, bởi Lý Thế Dân đã tặng cho tôi ngọc bội, điều đó chứng tỏ tôi là người của hấn, tất cả những người bên cạnh hấn đều có thể nhận ra thân phận quan trọng của tôi.

Tuy rằng ngọc bội ấy đã từng rơi trên giường của người đã chết, nhưng tôi vẫn vui vẻ nhận lấy.

Quá ba tuần rượu, do chất còn ảnh hưởng, bầu không khí trở nên náo nhiệt hơn.

“Thu Viễn ...”, ánh mắt Tần Vương trở nên đặc biệt nghiêm túc, “Ta thấy ngươi và ta cũng hợp nhau. Ngày hôm nay, ngươi có đồng ý ở đây cùng ta kết bái huynh đệ, ý của ngươi thế nào?”

Tuy tôi biết sau này Nhiếp Thu Viễn cũng sẽ ‘làm công’ cho Hoàng Đế, nhưng ... kết nghĩa huynh đệ ... có làm quá không đây? Tôi cứ cảm thấy kỳ kỳ sao đó.

Tôi muốn xem nam thân sẽ xử lý thế nào, không ngờ đến Nhiếp Thu Viễn chỉ nói vồn vện một chữ: “Được!”

Hai người trong chớp mắt đã chuẩn bị xong bàn hương án, bái lạy.

Sự tình rồi đây sẽ phát triển thế nào, tự dưng tôi chả hiểu được tạo nào nữa! Không thể hiểu nổi.

-x-x-x-x-x-x-x-x-x-

Bài thơ Diệp Chân Chân là bài thơ TUYẾT trích một trong hai tác phẩm nổi tiếng của Mao Trạch Đông.

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: NƠI NÀO CÓ THU NƠI ĐÓ CÓ DẠ

Trước khi Tần Vương xuống núi, không biết hần vô tình hay cố ý không hẹn mà gặp tôi ở hoa viên.

“Luru Huỳnh cô nương!”, hần gọi ta, ngừng một chút rồi nói tiếp, “Ta phát hiện, nàng rất đặc biệt.”

Tôi lấy làm kinh hãi, một cảm giác sợ hãi xông thẳng lên đại não.

Nếu như, nếu như tôi được Hoàng Đế xem trọng thì biết làm thế nào?! Thiên hạ, đều là thiên hạ của hần, muốn trốn cũng không trốn được, vậy tôi còn đến đây làm gì! Cái tôi muốn, không phải là trở thành ái phi của Hoàng Đế, rơi vào vũng lầy cung đấu đâu!

Tần Vương khẽ cười, nói ra một câu, khiến tôi lập tức đã thông, tôi thực sự đã nghĩ quá lên rồi.

“Thu Viễn quả thật là người hoàn hảo, mắt nhìn người của cô nương thật khá!”

Tôi hầu như không có biểu hiện ra mặt tình cảm của mình với Nhiếp Thu Viễn, vậy mà hần cũng có thể nhìn thấu, không hổ là Chân Long thiên tử, quả nhiên ánh mắt cực kỳ sắc bén.

Tuy nhiên nghe hần nói những lời này quả thật làm trong lòng tôi thấy ngọt ngào, tăng thêm mấy phần ấn tượng tốt với hần.

Vì vậy, tôi như biến thành một bà đồng trao cho hần một lễ vật, rồi nói với hần những câu thần thần bí bí, giống như lời tiên tri: “Sau hai tháng nữa, là ngày lành tháng tốt, Luru Huỳnh trước tiên chúc mừng Tần Vương điện hạ!”

Hần sững sờ một chút, ngay sau đó liền rõ ý của tôi, nở nụ cười: “Cảm ơn lời chúc lành của nàng, có muốn không...?”

Tần Vương nhìn tôi, ánh mắt mang hàm ý sâu xa: “Có muốn ta ban hôn cho nàng không?”

Lại có chuyện tốt như thế sao! Tôi từ trước đến nay chưa hề nghĩ đến. Tôi ngẫm nghĩ một chút, thờ dãi, nhưng cuối cùng vẫn từ chối.

“Luru Huỳnh nghĩ, không chỉ là thể xác mà cần phải có tấm chân tình, vì vậy nên...”

Vẫn là nên tự mình xuất mã hành động đi!

Tần Vương gật đầu cười cười. Hoàng Đế cô đại thật bình dị và gần gũi. Đến thời đại này vẫn thật là tốt.

Tần Vương đi rồi, thời gian trôi qua cũng bình lặng. Trung tâm hậu cần Bát Tử Sơn ngày càng vững mạnh, phồn vinh phát triển càng ngày càng lớn. Cuối tháng kết sổ, tiền bạc bắt đầu có nhiều hơn.

Thàng ngày sống yên ổn đến rồi, có thể an an bình bình kinh doanh hợp pháp, ai cũng chỉ muốn làm giàu, có ai muốn đi trộm gà bắt chó đâu, nghèo hèn làm sao sống sót nổi? Người sống nhờ hít thở, Phật sống nhờ hương khói, từ trước đến nay cũng chỉ là do quan bức dân phản. Bây giờ, Bát Tử Sơn có hần một con đường phát triển cho riêng mình, tự nhiên xã hội cũng yên bình thôi.

Hai tháng trôi qua rất nhanh, truyền đến tin Hoàng Đế muốn thoái vị để an hưởng tuổi già, Tần Vương đăng cơ, thông báo tin tức đại xá toàn thiên hạ.

Xem ra mấy quyển sách ghi chép các niên biểu cũng rất đáng tin. Còn những chuyện vô căn cứ, thật ra cũng còn rất nhiều, bởi vì với thế giới này tôi có thể cảm nhận được hoan hỉ và kính sợ.

Các nhà lịch sử học chỉ ghi chép lại mốc thời điểm diễn ra sự kiện, còn những việc xảy ra sau lưng đó thì không hề không hề ghi chép. Vì vậy, thật ra mà nói thế giới này so với tưởng tượng của chúng ta còn rất nhiều điều thú vị.

Xem đi, hôm nay Bát Tử Sơn đón khách quý tới.

Lúc ấy Lạc Đại Xuân đang nỗ lực giúp tôi ‘nhớ lại’ kiếm pháp của mình. Có người nói kiếm pháp cơ bản của tôi rất tốt, nhưng bây giờ rõ ràng đã bị phế hết, vừa ra tay, đều là chân đâm quyền đá cận chiến Vĩnh Xuân Quyền, khiến cho anh ấy chả hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Dưới sự chỉ đạo của anh tôi cảm tưởng kiếm tận lực khoa tay múa chân, lại nghe thấy bên ngoài vang lên những tiếng xôn xao ầm ĩ.

“Chuyện gì?” Lạc Đại Xuân hỏi.

“Đường chủ, tiểu thư, mau nhanh ra ngoài một chút, đến rồi, đến rồi...” Người ở bên ngoài một bờ hơi tai đến mức không thể nói tròn câu được. Hai chúng tôi chỉ còn cách buông kiếm, tự mình ra ngoài xem sao.

Bên ngoài đại sảnh tụ tập một đám người áo quần là lượt, thần sắc nghiêm túc, khí khái bất phàm. Đứng chính giữa đương nhiên là vị thái giám, hộ vệ đứng xung quanh.

Đây là người của hoàng thất, là Hoàng Đế, người mang quà đến rồi!

“Bát Tử Sơn chủ Diệp Thị - Nhị nương Cúc Bách Nhật, thiếu chủ Nhiếp Thu Viễn tiếp chi.”

Hình thức là phải có, chúng tôi nhanh chóng chuẩn bị hương án, đối với thánh chỉ của Chân Long Thiên Tử phải được bái theo lễ nghi. Khi dập đầu bái lạy, trong lòng tôi tự nhủ: “Này, lễ nào đây được gọi là ân xá sao?”

Thánh chỉ là như vậy ... ‘Kỳ Hoa’

*Kỳ hoa: tinh hoa, đặc sắc

Vì Bát Tử Sơn mà đích thân Hoàng đế hạ bút, đề tặng một đại kim biên để chúng tôi treo lên. Trong đó hàm ý: Bát tử sơn là do ta ‘bảo kê’, ai dám đến lộn xộn!

Nhìn tám biển khắc sáu chữ “Bát Tử Sơn Hắc Phong Trại” sáng loáng tôi không biết phải nên nói những lời thế nào. Thân là vua một nước, lại tặng kim biên cho sơn tặc. Hậu thế có “Phụng chỉ điền từ Liễu Tam Biền”, đây là muốn chúng ta phụng chỉ làm gì? Phụng chỉ cướp đoạt?

Tuy nhiên, với tám biển này chúng tôi coi như chính thức được tẩy trắng, sau này có thể an an ổn ổn mà kiếm sống. Tâm trạng mọi người cực kỳ vui vẻ.

Còn có thánh chỉ thứ hai.

“Ngự đệ Nhiếp Thu Viễn nhậm chức huyện lệnh huyện Y Xuyên, chức vị lục phẩm.”

Trong lòng tôi hơi chấn động, đây mới chính là con đường tôi đã đọc được trong sách sử hay sao?

Huyện Y Xuyên, trực thuộc Hà Nam, khu vực Lạc Dương. Là Lạc Dương nhưng nằm thành Đông, là khu vực rất trọng yếu. Huyện lệnh huyện Y Xuyên, địa bàn tuy không lớn lắm, cấp bậc tuy không cao, nhưng cũng là quan phụ mẫu, cũng mang danh cai quản một vùng, đồng thời cũng mang danh nghĩa - - xử án.

Nhưng ... “Ngự đệ” ...

Trong đầu của tôi liên tục hiện lên hình ảnh Quốc Vương Nữ Nhi lúc nào cũng quay sang Đường Tăng gọi một tiếng ‘ngự đệ ca ca’ trong phim Tây Du Ký.

Đại khái Đường Thái Tông Lý Thế Dân đều có anh em kết nghĩa khắp tứ phương.

Thật ra còn thánh chỉ thứ ba. Nhưng đây là thánh chỉ mang tính chất bí mật.

Đạo bí chỉ này là dành riêng cho Nhiếp Thu Viễn, Lạc Đại Xuân, Hàn Mị Lan và tôi.

Cho phép ba chúng tôi cùng Nhiếp Thu Viễn đi Y Xuyên, cùng anh ấy làm việc, cùng anh ấy cai quản tốt mọi việc. Trong bí chỉ Lý Thế Dân giải thích, hiện tại hãn mới đăng cơ, tất cả các quan hệ chưa thể nào êm đẹp, vì vậy không ban cho Nhiếp Thu Viễn một chức quan lớn là tương đối an toàn. Giữa những hàng ý tứ, hãn đối với Nhiếp Thu Viễn cực kỳ tin tưởng, cảm thấy đây nhất định sẽ là trụ cột của quốc gia.

Tiếp xúc một quãng thời gian, tôi cảm giác Lý Thế Dân người này có một loại khí thế bức người, ánh mắt cực kỳ sắc bén. Hãn luôn luôn nhìn thấu được những điều mà người khác không thể nhìn thấy. Có thể lần này, hãn đã nhìn ra mối tương quan của bốn người chúng tôi nên nhất quyết cho chúng tôi tụ lại cùng nhau?

Chúng tôi cảm tạ ân điển, Nhiếp Thu Viễn suy nghĩ gì đó rồi khẽ cau mày, sau đó anh ấy đề bút viết cho nghĩa huynh một phong thư nhờ công công gửi trở về.

Chúng tôi sẽ khởi hành ít bữa nữa, sắp bước sang một đoạn đường mới. Con đường này chính là lý tưởng trong thâm tâm của tôi, bởi vì ưu thế của tôi sẽ ngày càng được nâng cao. Vì vậy tôi cực kỳ hưng phấn, có thể nói còn hưng phấn hơn bọn họ gấp nhiều lần.

Tôi chợt nghĩ, hình như tôi cũng nên nói lời tạm biệt với người kia.

“U Dạ công tử, huynh ở đâu? Gặp mặt được không?”, phương thức ‘gọi hồn’ của tôi có chút khác biệt, nhưng tôi cảm giác, hãn có thể nghe thấy.

Anh ấy, là một người rất thú vị, còn đi cùng tôi kiểm nghiệm thi thể, chúng tôi có một loại rất ăn ý khó diễn tả. Bây giờ tôi sắp đi Y Xuyên nên muốn chào anh một tiếng, thật ra, trong lòng tôi có hơi tiếc nuối.

Quả nhiên, canh ba U Dạ công tử lại đánh thức tôi dậy.

“Tìm ta sao?”, người mang mặt nạ đẹp trai dùng phúc ngữ nói chuyện.

“Huynh đợi một chút”, tôi cào cào mái tóc rối bù xù, xoa cặp mắt đang ngái ngủ nói.

Không hiểu tại sao trước mặt anh tôi vô thức trở lại nguyên hình, có thể chính anh cũng cảm thấy tôi kỳ lạ, không giống người bình thường.

Tôi lấy một ấm nước từ giếng nước trong sân mang vào, cái này là tôi cố ý để cho nước được lạnh. Tôi lấy chén Thanh tử trong ấm đổ ra cho anh ấy uống.

Anh ngồi xuống, húp một ngụm, nở nụ cười: “Đây là gì, uống rất ngon!”

Là lấy hoa quế và mơ sắc chung với nhau. Tôi cố tình xuống núi vào tiệm thuốc mua mơ và son tra, về nấu theo tỉ lệ 1:1, cho thêm chút cam thảo và trần bì, đường phèn, đem nấu lên. Hiện tại đang mùa hoa quế, vì vậy trong nước mơ có thêm vài cánh hoa quế, hương vị chua chua ngọt ngọt, hương thơm phức tạp. Tuy rằng, đây là vùng đất của cây mơ nhưng cách làm nước mơ này thời Thanh mới có, tôi quan sát thời này chưa ai làm.

“Đây là loại thức uống giải nhiệt. Muội, muốn báo đáp huynh, nhưng không biết làm gì, chỉ còn cách làm món này.”

Khỏe môi anh đờm ỉ cười: “... Trời ... hơi lạnh rồi ... nhưng mà mùi vị rất ngon, huynh rất thích.”

Tôi chỉ chăm chăm xem nên làm món gì thì thích hợp, quên mất bây giờ đã tháng tám âm lịch, cần gì phải ‘giải nhiệt’.

“Chúng tôi sắp phải đi rồi!”, tôi ngần ngại một chút, sắp xếp ý tứ, nhưng từ chia tay chưa kịp nói ra đã bị hấn cắt ngang

“Huynh biết mà!”, U Dạ dừng dừng như không nói, “Đi Y Xuyên đúng không? Huynh cũng đi!”

“Huynh cũng đi?!” Tôi kinh ngạc, rất kinh ngạc nhưng trong lòng thấp thoáng tia vui mừng/

“Nơi nào có Thu, nơi ấy có Dạ”, U Dạ công tử cười cười nói.

Vốn dĩ họ liên quan rất mật thiết. Nhưng mối quan hệ này là gì đây? ‘Dạ’ là một hình thái tồn tại, chân tướng vụ việc là thế nào?

Tất cả mọi việc như một tấm màn bí mật. Nhưng tôi cũng không nôn nóng, tôi tin tưởng, một ngày nào đó tôi cũng sẽ mở sẽ được đóa hoa ấy, từng cánh qua, nhụy hoa, xé đi tấm màn này, thì một Nhiếp Thu Viễn chân chân thực thực sẽ hiện ra.

Tuy nhiên, ‘Thu’ và ‘Dạ’ hai từ này đại biểu cho hai người bọn họ, dĩ nhiên không thấy nghịch ý mà lại còn dào dạt ý thơ nữa đây.

-x-x-x-x-x-x-x-

Tác giả: Quyển thứ nhất đã kết thúc. Hai người Diệp Chân Chân cùng nam thần bước qua hành trình mới. Cuối cùng ‘Thu’ từ đâu mà đến ‘Dạ’ là nhân vật thế nào? Nam thần mà Diệp Chân Chân mê mẩn đến cùng là nhân vật như thế nào? Phía trước có thể có hay không còn một soái ca đang đợi cô? Diệp Chân Chân có thành công ‘trộm’ được trái tim nam thần? Mời đón đọc quyển tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: BÁNH PIZZA [1]

“Đến đây ăn cơm đi!” Tôi ho khan hai tiếng, lấy tay lau đi bụi than trên mặt rồi cố gắng hết sức dùng giọng nói mềm mại nhất kêu gọi mọi người.

Bên ngoài chỉ có tiếng kêu “Cạp cạp” của hai chú vịt đáp lại, kèm theo đó là một tiếng chó sủa vang, chính thức xác nhận gà vịt chó cũng nghe thấy.

Ở nơi này nấu cơm phải dùng đến chảo lớn bếp củi, còn có cái bể thổi gió bằng đất, mỗi lần nấu cơm đều khiến tôi sặc đến nước mắt nước mũi tèm lèm, còn nhóm lửa thì một đến chân tay đều đau mỗi lần rồi.

“Aida, Mị Lan khi nào mới khỏe lại đây chứ, trình độ nấu ăn của Luru Huỳnh vẫn còn kém xa với Mị Lan mà!” Lạc Đại Xuân đã ăn không uống không, mà còn dám nói những lời phát rồ này trước mặt Nhiếp Thu Viễn nữa chứ!

“Không ăn thì lần!” Trong lòng tôi thầm mắng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Tay nghề của Mị Lan quả thật Luru Huỳnh không thể nào sánh bằng. Nhưng mà, mấy ngày nay tốt xấu gì cũng đã tiến bộ hơn rồi mà, Lạc đại ca tạm thời chịu thiệt một chút...”

“Được rồi, muội cũng mau ngồi xuống ăn cơm đi.” Lạc Đại Xuân không kiên nhẫn nói, “Muội nói như vậy ta cảm thấy không quen chút nào.”

“Muội mang chút cháo đến cho Mị Lan đây.” Trong lòng tôi tuy bất mãn nhưng vẫn bụng một mâm thức ăn vào nhà trong.

Sự tình là như thế này.

Qua rằm tháng tám, ở Bát Tử Sơn, mấy người bọn tôi liền chuẩn bị hành trang đi theo Nhiếp Thu Viễn đến Y Xuyên huyện báo danh. Nhiếp Thu Viễn luôn ít nói, cho nên chúng tôi chẳng ai biết trong lòng anh cảm thấy như thế nào về kết quả này. Dù sao thì hình như Thu cũng không bài xích đối với chuyện làm Huyện lệnh Y Xuyên huyện.

Quên mất, tôi chỉ dám vụng trộm gọi anh bằng cái tên thân mật là ‘Thu’ ở trong lòng thôi nha. Âm thầm gọi như vậy ắt hẳn là không sao đúng không!

Chữ này, khiến tâm ý của tôi đối với anh càng ngày càng đậm và rõ nét, do đó tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Trời vào cuối thu, thời tiết trở nên lạnh hơn. Hiện tại chúng tôi cách Lạc Dương không còn xa, đến một thôn tên là Tương Thủy Tuyền. Bắt đầu từ ngày hôm qua, Hàn Mị Lan không may bắt đầu sốt cao.

Thời đại này không có kháng sinh aspirin, paracetamol, bị sốt chỉ có thể mời thầy lang đến hốt thuốc bắc, sắc thật lâu trên bếp đến cạn, được hiệu lại cực kỳ chậm. Do vậy chúng tôi chỉ còn cách dừng lại, trú tạm tại thôn Tương Thủy Tuyền mà thôi.

Cũng may là có tiền. Hiện giờ Bát Tử Sơn làm ăn phát đạt, lần này chúng tôi lên đường cũng mang theo đủ ngân lượng. Sau lưng có một ‘Tập đoàn tài chính’ duy trì, chúng tôi dù theo con đường ‘chính trị’ nhưng tuyệt sẽ không ăn hối lộ, làm trái pháp luật đâu.

Có tiền thì việc gì cũng tốt, chúng tôi bao trọn một nông viện nho nhỏ ở trong thôn, tạm thời trú lại đây chờ Hàn Mị Lan dường khỏi bệnh. Trước đó trên đường đi, Hàn Mị Lan phụ trách việc nấu nướng thì nay tất cả những công việc này được chuyển giao hết cho tôi. Vốn là tôi rất tin tưởng ở tài nấu nướng của chính mình, nhưng một khi đem so với Hàn Mị Lan thì tình thế khá là tệ lậu.

Ở thời hiện đại học tập nấu nướng, tôi đã hoàn toàn quên mất ở cổ đại không có bếp gas. Giờ đây, dùng củi gỗ nhóm lửa, dùng chảo lớn xào rau, điều chỉnh độ lửa, sức nóng tôi kiểm soát không tốt lắm. Hơn nữa, tay nghề của Hàn Mị Lan quả thật rất giỏi, cho dù tôi có biết cách điều chỉnh độ lớn nhỏ của ngọn lửa thì vẫn thua kém cô ấy một bậc.

Vì vậy, tôi phải nghĩ cho ra biện pháp khắc phục tình thế khó khăn này. Ở trước mặt Thu, tôi phải cướp lấy sự nổi bật từ tay cô ấy!

“Mị Lan, ngồi dậy ăn chút cháo đi.” Cô ấy nhỏ hơn tôi một tuổi, cho nên tôi gọi thẳng cô ấy bằng tên.

Tôi chêm gói đầu ơ đầu giường, nâng cô ấy dậy, để cô ấy tựa vào đầu giường. Mặt cô ấy vẫn còn đỏ bừng bởi phát sốt, tinh thần nhìn qua có vẻ cực kỳ kém, tóc tai hỗn độn lại điểm đậm đáng yêu.

Tôi nhẫn nại bắt đầu bón từng muỗng cháo.

“Luu Huỳnh, tỷ thật tốt...” Cô ấy cảm động muốn khóc, “Muội vẫn luôn cho rằng tỷ ghét muội... Nhưng trước đây, chuyện tỷ bảo hộ muội, cả đời muội sẽ không bao giờ quên!”

“Đừng nói nhiều nữa, mau ăn đi!” Tôi chịu đựng phiền chán nói, trong lòng lại nghĩ, tôi đương nhiên là chán ghét cô rồi, cần phải nói ra sao? Nhưng mà, chuyện bảo hộ cô ấy là sao đây? Theo đánh giá về quan hệ xã hội của vị ‘nguyên chủ’ này, hẳn là sẽ không làm mấy chuyện loại này đâu.

Bắt cô ấy ăn xong cháo, lại bắt uống thuốc, sau đó tôi mới bụng mảy mảy bát trống đi ra ngoài. Thuốc là tự tay Nhiếp Thu Viễn sắc, điểm này càng khiến tôi thêm chán nản.

Tôi miễn cưỡng ăn một chút, sửa sang lại quần áo cho tử tế rồi mang theo một cái rổ chuẩn bị ra ngoài, tôi phải ‘đánh trận’ lật ngược tình thế mới được!

Về vấn đề này, kế hoạch của tôi là như thế này đây.

Ngày hôm qua, lúc mua đồ ăn ở chợ thôn Tương Thủy Tuyền, vô tình tôi phát hiện, thôn này nuôi rất nhiều trâu, còn vắt sữa, hơn nữa, thôn dân nơi này lại tự mình chế tác một loại ‘phô mai’ để ăn. Tôi cảm lên nghĩ thử thì phát hiện, trời ạ, mùi vị rất giống với phô mai Mozzarella!!!

Trong tư liệu lịch sử nhất định không có ghi lại ở Đường triều có mấy thứ như phô mai Mozzarella gì gì đó. Nhưng mà, chuyện chốn dân gian có ai nói rõ được đâu, người tài đều xuất phát từ nhân gian không phải sao!

Bỗng chốc linh cảm chợt đến. Đã có phô mai Mozzarella, tôi hoàn toàn có thể tạo ra một thứ cao cấp hơn – bánh pizza!

Tuy rằng ở cổ đại không có lò nướng, nhưng người nước ngoài thời cổ muốn sấy khô cũng đâu có dùng lò nướng mà là dùng bếp củi nha! Hiện tại cái bếp to bự ở trong tay tôi cũng dùng củi lửa, nhất định có thể thành công. Ở thời điểm hiện đại, lò nướng bánh pizza thậm chí được bán rất ít, nhà nào có lò nướng bánh pizza tuyệt đối là nhà giàu có.

Tôi lấy giấy bút, cẩn thận viết lên hai chữ “Pizza”, sau đó từ từ nhớ lại những nguyên liệu cần dùng rồi liệt kê hết ra giấy.

Bây giờ, tôi sẽ lên núi hái ít nấm. Những thứ khác đều có thể mua, chỉ có nấm không mấy lưu hành ở trong thôn. Nhưng nếu không có nấm, hương vị của pizza sẽ giảm đi rất nhiều.

Hải nắm, tôi rất am hiểu. Tôi đã học qua thuật sinh tồn dã ngoại ở hiện đại, loại nào có độc loại nào ăn ngon, chỉ cần liếc mắt một cái tôi cũng có thể nhìn ra. Ngọn núi này cũng thật nể tình tôi nha, nắm mọc quá trời luôn, tôi kích động hưng phấn hải không ngừng.

Sau đó “bùm” một tiếng!

Tôi rơi vào một cái động sâu, bốn vách tường nhẵn bóng, không ngoài dự kiến, cổ chân đã bị thương!

Tôi ngẩng đầu quan sát một chút, đây là cái động đạt tiêu chuẩn như một cái giếng lớn vừa sâu vừa rộng thường xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp, sâu hơn mười thước, chung quanh không có bất cứ cái gì có thể vịn vào mà leo lên. Rất may, ở đáy động là một đồng cỏ khô giống như một cái giường lò xo, bằng không tôi đã sớm ngã chết tươi rồi.

Tóm lại một câu, không thể leo lên.

Tôi thở dài, không biết vì sao lại không thấy sợ hãi một chút nào. Trong loại tình huống này, bình thường đều sẽ được cứu trợ, hơn nữa ... Tôi bắt đầu đào bới loạn xạ ở đáy động, những chỗ như thế này biết đâu lại có vũ công bí kíp gì đó!

Bí kíp vũ công tôi không thể tìm được, trời lại dần dần tối, hoàng hôn bắt đầu buông xuống. Tôi bắt đầu thấy lo lắng. Trước khi rời khỏi nhà, tôi không hề chào hỏi qua bất cứ ai, bọn họ không thể biết được tôi lên núi. Bọn họ sẽ đi tìm tôi, nhưng mà, tìm được sao? Lúc họ tìm được tôi, không chừng tôi đã chết vì đói rồi!!!

Hiện tại trong tay tôi, chỉ có một thanh chủy thủ mà Dạ đưa cho tôi cùng nửa giò nắm.

Tôi hô lên vài tiếng cứu mạng, sau đó khoanh chân dựa vào vách đá ngồi xuống, tiết kiệm thể lực của bản thân. Tôi quyết định cứ cách một lúc sẽ kêu lên hai tiếng, sau đó mới đành hoảng nghĩ cách tự cứu mình.

Đáp lại tôi, là vài tiếng sói tru ẩn nấp ở một nơi xa vắng nào đó.

Cảnh tượng như thế này sao mà có chút quen thuộc vậy ta? Tôi tự hỏi, cũng dần dần xuất thần. Hình như là, có một lần tham gia huấn luyện sinh tồn, tôi cũng bị rơi vào một cái hố sâu không thể nào tự đi lên được, chung quanh thì hoang tàn vắng vẻ.

Ngay tại lúc tôi tuyệt vọng bắt đầu khóc lên, có một người thả một sợi dây thừng xuống dưới rồi kéo tôi lên.

Là Trương Dương, anh ấy dựa vào suy luận mà tìm ra được tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: BÁNH PIZZA [2]

“Làm sao anh biết được em ở chỗ này?” Tôi lu loát bám vào dây thừng leo lên trên, vừa leo vừa hỏi thầy Trương.

Thầy Trương xụ mặt trả lời: “Huấn luyện sinh tồn mà lại bỏ GPS trong túi sách không mang theo bên mình, em có chút ý thức nào không vậy?!”

Tôi đang vô tổ, vì quá kích động nên đuổi theo hơi xa, túi sách thì bỏ lại doanh địa. Đến khi bị rơi xuống, chẳng có gì trên người, vốn dĩ chỉ còn cách ngồi chờ chết.

“Xem em kìa, lúc về đến đơn vị vẫn chưa thấy xuất hiện thì đoán được chắc hẳn là gặp khó khăn gì rồi. Chứ với em dù là sức phán đoán hay cách thức nhận biết phương hướng đều rất tốt.” Trương Dương vừa giúp tôi kéo dây, vừa tức giận nói.

Tìm ra được thật đúng là quá nhanh đi mà!

“Nhưng làm sao anh biết được em rơi xuống đây vậy?”

“Dựa vào dấu chân.” Trương Dương trả lời.

Lần theo dấu chân, là một trong số những kỹ năng chúng tôi bắt buộc phải học. Ở trong mắt người bình thường, dấu chân chỉ là dấu chân, nếu có chú tâm học chuyên sâu một chút thì có thể thông qua dấu chân mà phán đoán là được là của một người hay một đám người; đi từ đông sang tây hay từ tây sang đông. Nhưng trên thực tế, dấu chân không chỉ đơn giản như vậy, nó cung cấp còn nhiều thông tin hơn thế.

Người có kinh nghiệm điều tra thì có thể dựa vào dấu chân mà phán đoán ra chiều cao, cân nặng, hình thể đặc thù của một người, chân hình chữ ‘o’ hay chữ ‘x’ thì cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng mà chúng tôi có đến mấy chục người, đều mang một loại giày giống nhau, hoa văn nơi đế giày cũng giống nhau, những nữ sinh có chiều cao cùng

thể trọng xấp xỉ tôi cũng không phải chỉ có một. Vậy mà Trương Dương vẫn có thể tìm ra được tôi trong số đám người ấy. Thật không hổ là ‘máy bay chiến đấu’ trong đội ngũ cảnh sát!

“Cỡ giày của em nhỏ hơn một chút.” Trương Dương nói.

Kích cỡ giày của tôi quả thật có hơi nhỏ, lúc phát giày tôi không chú ý lắm, đến khi mang vào chân tôi mới thấy cực kỳ hối hận. Bởi vì đôi giày chật ních nên tôi vô duyên vô cớ hao tổn biết bao nhiêu thể lực.

Thì ra là như vậy, thực sự có thể thông qua dấu chân mà đoán ra được đôi giày không vừa với người mang, cho dù là chân to mang giày nhỏ hay chân nhỏ mang giày to, dấu chân lưu lại đều có vài đặc điểm khác biệt.

Giống như tôi đây, khi mang giày cỡ nhỏ hơn, dựa vào dấu chân thì có thể cho thấy, khoảng cách bước chân dài hơn, sức nặng, trọng tâm rơi vào mũi hay gót đều có một ít đặc thù cụ thể. Tóm lại, nếu quan sát thật kỹ có thể nhìn ra đâu là dấu chân của tôi.

Thật nhảy bén! Ngay cả việc tôi mang size giày nhỏ cũng phát hiện ra, về điểm này ngay cả ba mẹ tôi còn chưa chắc làm được đâu!

Tôi phục lão thầy sát đất.

Tôi miên man suy nghĩ, trời tối dần. Không còn cách nào khác, bây giờ là Đại Đường, không có thầy Trương đến cứu tôi nên tôi chỉ còn cách dựa vào chính mình. Tôi nghĩ một chút, lấy ra cây chùy thủ của U Dạ Công Tử bắt đầu đào hầm trên vách động.

Từng bước từng bước, đào ra một chỗ có thể đặt chân, sau đó kê chân vào, giống như đặt lên mòm đá rồi bắt đầu leo.

Việc đào hố tương đối chậm. Tôi đào được bốn hố, cổ nén cơn đau ở chân mà leo lên được khoảng chừng ba thước, bỗng nhiên trên đầu tôi mơ hồ có một đoàn ma trôi bay qua.

Tôi phát hoảng, hét một tiếng ngã ra sau, té chổng vó trên mặt đất động.

Hình như ma trôi bị tiếng hét của tôi hấp dẫn lực chú ý, giống như biết cách ‘dịch chuyển tức thời’, xẹt một cái liền bay đến trước mắt tôi.

Tôi thét lên một tiếng, che đầu cuộn mình trên đồng cỏ khô.

“Muội đang làm gì vậy?” Ma trôi nói chuyện, ngay tại bên tay tôi, giọng nói thân nhiên lại cảm giác rất quen thuộc.

Bỗng nhiên tôi bình tĩnh trở lại, tôi nhận biết được cảm giác quen thuộc này.

“Dạ!” Tôi vui mừng kêu lên.

Thì ra ma trôi chỉ là một cái đèn lồng cầm tay chết tiệt, ánh sáng mong manh phản chiếu một khuôn mặt tuấn mã yêu nghiệt như tạc tượng.

Cảm giác của tôi thế nhưng lại sai lầm, không phải là Dạ mà là Thu!

Nhiếp Thu Viễn cầm theo đèn lồng ngồi xổm xuống, vẻ mặt thanh đạm nhìn tôi, giống như chuyện tôi một mình chạy đến đây rồi ngã xuống cái hố bụi chẳng này là chuyện vô cùng bình thường vậy.

“Muội... Muội...” Bỗng chốc tôi khản trương hẳn lên, không biết nên nói cái gì mới tốt, “Muội đến đây...”

Vậy mà để anh ấy nhìn thấy bộ dạng rối bù bở trên vách đá của tôi, ngẫm lại chính tôi đều cảm thấy không chịu nổi.

Hơn nữa, anh cũng nhảy xuống, vậy chúng tôi phải làm sao để ra ngoài đây?!

Thu không nói thêm dù chỉ nửa chữ. Tôi cảm thấy ảm áp nơi bàn tay, đó là bởi một bàn tay ảm áp đang gắt gao nắm lấy tôi. Là anh, nhẹ nhàng kéo tôi từ dưới đất lên. Sau đó, ngay lúc đầu óc tôi vẫn chưa kịp phản ứng lại, thân thể đã bị anh bế ngang lên.

Một cảm giác như lửa nóng nhanh chóng bốc lên nơi gò má. Hơi thở anh vây quanh tôi, tươi mát như vậy, ảm áp như vậy. Tim tôi đập rất nhanh, cực kỳ nhanh.

Cảm giác hoa mắt ù tai một chút, chúng tôi đã đứng trên mặt động. Tôi quên mất, trong thế giới này còn có một loại võ công chưa bị thất truyền tên là “Khinh công”, anh căn bản không cần thả dây thừng xuống dưới để kéo tôi lên.

Thu nhẹ nhàng đặt tôi xuống đất, kết quả chân tôi lại bất hạnh đập trúng một tảng đá, vì vậy tôi “Ô” một tiếng lại ngồi xuống.

“Bị thương?” Anh hơi nhướn mày, do dự một chút rồi ngồi xổm xuống, kéo ống quần chỗ mắt cá chân tôi, đưa đèn sát lại để nhìn.

Mắt cá chân tôi sưng rất to, bầm tím một mảng lớn. Lúc ngã xuống đã bị trẹo rồi, sau đó lại một trận bở vách động nữa nên sưng như vậy đã là nhẹ lắm rồi.

Bên cạnh có một dòng suối nhỏ, Nhiếp Thu Viễn suy nghĩ một chút, sau đó đỡ tôi đến cạnh suối.

“Đã đến kì chưa, có kì lạnh không?” Anh cau mày nói.

Tôi suy nghĩ, bỗng nhiên hiểu được ý của anh. Bầm tím trật chân phải nhanh chóng ngâm nước đá để ngừng xuất huyết trong. Nhưng mà, tôi là nữ, anh đang hỏi đến chuyện... kinh nguyệt à!

Mặt tôi bỗng nhiên hồng đến cổ (tự mình cảm giác). Lúc này không phải là giả vờ đau nha, tôi cần môi nửa ngày mới lác đầu thốt lên được hai chữ: “Không kì...”

Thật sự là đầu óc của trình thám, có cần suy xét mọi chuyện đến mức kín kẽ như vậy không! Có một chút... khó nuốt trôi à nha.

Anh thả chân tôi vào dòng nước suối cuối thu lạnh như băng, tôi rung mình một cái, chỗ cổ chân truyền đến cảm giác nhoi nhói như kim đâm.

Qua một lúc lâu, chân tôi bị đông cứng đến chết lặng. Nhiếp Thu Viễn lấy ra một chiếc khăn tay đưa cho tôi, ý bảo tôi tự mình lau chân, mang tất vào.

“Đến đây đi.” Anh ngồi xổm xuống trước mặt tôi, đưa lưng về phía tôi.

Đây là, muốn cống tôi sao? Hôm nay sao lại may mắn thế này chứ!

Không biết vì sao, anh không dùng đến khinh công mà lại cống tôi chậm rãi đi dọc theo con đường núi.

“Ca ca!” Tôi nằm trên tấm lưng ấm áp của anh, trong lòng đầy vui sướng, nhưng mà tôi vẫn không can nổi sự hiếu kỳ của bản thân, “Làm sao huynh biết muối ở trong này?”

“Dựa vào dấu chân.” Thu trả lời.

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy bản loạn.

Nhưng Nhiếp Thu Viễn tìm được tôi khó khăn hơn nhiều so với thầy Trương. Bởi vì thầy Trương biết tôi ở ngay gần khu huấn luyện, còn khi tôi rời khỏi nhà, đến việc tôi đi hướng nào Nhiếp Thu Viễn cũng không biết.

“Muội có để lại một mảnh giấy kỳ quái trên bàn, viết ‘Pizza’, bên trên còn ghi tên gọi của rất nhiều loại thức ăn.” Thu thần nhiên nói. Hai chữ ‘Pizza’ thốt ra từ miệng của soái ca cổ đại mang đến một cảm giác rất khó tả.

*Chân Chân ghi ‘Pizza’ bằng phiên âm tiếng Trung nên Nhiếp Thu Viễn vẫn có thể đọc được, 披萨 (Hán Việt: ‘phi tát’), đọc lên là [pi sà].

“Trong phòng bếp, có bột đã nhồi sẵn, có một ít rau thịt, đều là những thứ được ghi ở trên. Trong mẩu giấy còn có một cái ta không biết, một cái không tìm được. ‘Mozzarella’ ta chưa từng nghe nói qua, nhưng nắm thì ta biết. Cho nên ta đoán ‘Mozzarella’ là khối sữa trâu kia, mà muối thì phải lên núi hái nấm.”

“Trên núi này, chỉ khu vực này có nấm. Nếu muốn hái nấm mà không phải chạy thực mạng thì tốt nhất dọc theo đường mòn mà đi. Ở đây, tìm được dấu chân của muối thật dễ dàng, không nghĩ tới muối sẽ rơi xuống đó.”

Tôi cảm thấy có chút xấu hổ, để phá vỡ cục diện bế tắc tôi liền khụ hai tiếng, hỏi: “Ca ca có thể nhận ra dấu chân của muối sao?”

“Dấu chân có thể nói cho người ta biết rất nhiều thứ, thân cao, hình thể, bộ pháp của một người, nhiều hơn so với những thứ muối có thể tưởng tượng rất nhiều.” Nhiếp Thu Viễn nói đến đây thì tạm dừng một chút, hình như có chút do dự. Nhưng mà cuối cùng anh vẫn nói tiếp: “Muội, lúc tâm tình tốt thì đi ba bước sẽ bật nhẹ một cái.”

Cả buổi tôi chẳng biết nói gì, vì tôi kinh ngạc nói không nên lời. Thu, là từ đâu biết được những điều này? Những điều này đều là phương pháp điều tra hiện đại, anh có thể nắm giữ nhiều thông tin về nghiên cứu dấu chân như vậy sao?

Hơn nữa, khả năng quan sát của anh thật sự là quá sâu sắc!

“Nè muốn làm bữa cơm kỳ quái gì vậy?” Thu phá lệ có hứng thú với một chuyện gì đó, phỏng chừng bởi vì cái chữ ‘pizza’ này anh không tài nào đoán ra được.

Tôi vui vẻ cười, đôi tay ôm lấy cổ anh vòng chặt hơn một chút: “Trở về ca ca sẽ biết!”

Tôi nằm ở trên lưng anh, tâm trạng thoải mái vô ngần, đau đớn trên chân đều bay mất sạch sành sanh. Tôi nhớ lại khi bộ phim Mỹ [The Big Bang Theory] bắt đầu công chiếu, có một câu nói cũng khá ‘hot’:

‘Smart is the new sexy!’

Thông minh là một loại gọi cảm mới, tuyệt đối không sai.

Hiện tại, Thu tìm được và cứu tôi ra khỏi bóng đêm, từ từ cống tôi về phía trước, quả thực là ‘gọi cảm’ đến mụ mị đầu óc!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Bánh Pizza [3]

Dần dần chúng tôi đã nhìn thấy đèn đuốc, nghe được tiếng chó sủa, thôn Tương Thủy Tuyền đã ngay tại đằng trước.

Thu ngời xồm thà tôi xuống đất, đưa tay bẻ xuống một chạc cây, thuần thực vót gọt thành một cái nạng đưa cho tôi.

Đây là bảo tôi tự mình đi sao?

Anh không giải thích gì cả. Tôi nhu thuận nhận lấy cái nạng, chân què chân thọt đi theo anh, trong lòng lại thấy bất an.

Đây là vì anh không muốn người khác nhìn thấy anh cõng tôi đúng không? Như vậy, là không muốn ai nhìn đến? Là Hàn Mị Lan sao? Giữa bọn họ có quan hệ gì sao?

Nghĩ đến đây, tim tôi cảm giác giống như bị kim đâm vào.

Tôi, đã đến chậm rồi sao?

Hồi tưởng lại mấy tháng từ khi tôi đến Đại Đường, ngoại trừ an ủi tôi lúc người cha của ‘tôi’ qua đời ngoài ý muốn ra thì anh chưa từng có tiếp xúc thân cận nào với tôi, nhất là ở những trường hợp công khai. Nhưng mà điều đáng để vui mừng là, tôi cũng không phát hiện anh cùng Hàn Mị Lan có tiếp xúc thân mật nào.

Là có bí mật gì đó không thể nói, hay là vì da mặt mỏng?

Tâm tư tôi cứ luôn hỗn loạn, thẳng đến khi ngủ thấy mùi đồ ăn.

Nhà chúng tôi trú tạm lại tỏa ra mùi hương từ thức ăn?! Hiện tại Mị Lan sốt cao nên rất yếu, vẫn chưa thể xuống giường, vậy thì rốt cục là ai nấu cơm tôi vậy?

Cửa mở ra, trên mặt Lạc Đại Xuân dính mấy vết bột mì, trên tay cũng dính dính bột nhão. Nhìn thấy tôi, vẻ mặt anh vừa vui mừng vừa có chút phức tạp.

“Trên đời này thật sự tồn tại lời nguyên rủa sao? Lưu Huỳnh, muối cảm thấy thế nào rồi! Muối không được chết đâu nha!”

Nguyên rủa? Đang nói cái quái gì vậy?

Nhiếp Thu Viễn đứng bên cạnh hơi thở có chút tắc nghẽn, giống như đang cực lực nhẫn nại cái gì.

“Muối không phải trúng phải nguyên rủa là sẽ chết sao? Phương thuốc giải trừ nguyên rủa không phải viết ở trên bàn muối sao? Ta đã suy nghĩ cả buổi trưa, ta tin tưởng ta đã phá giải được ‘Phi tát’ là cái gì rồi!”

Hả? Ai nói cho anh ấy nghe loại chuyện này vậy? Hơn nữa, chuyện này không phải vừa nghe qua đã thấy vô nghĩa rồi sao, Lạc Đại Xuân là người thông minh, làm sao có thể tin những chuyện này, còn đi phá giải ‘Pizza’?

Tôi bị sét đánh ngoài khét trong sống. Có lẽ những người thông minh đầu óc cũng có một vài ‘điểm mù’, không có năng lực suy xét, nếu nói thiên lôi chắc cũng sẽ tin thôi.

Lạc Đại Xuân nghiêm trang nói: “Lưu Huỳnh, đừng sợ. Ta đã suy nghĩ cẩn thận, ‘Phi’ là mờ ra, tản ra; ‘Tát’ là thầy mo. Cho nên, ta cảm thấy thuốc giải hẳn là như vậy!”

Anh bung sang một chậu lớn mì sợi màu sắc rất quý dị, bên trong có thêm các loại rau củ thái hạt lựu, mặt trên còn có một miếng pho mát, rót thêm sốt cà chua mà tôi đã làm trước đó.

Dùng bột đã lên men làm mì sợi, sau khi nấu vẫn giữ lại hình dạng mì sợi, quả thật làm cho người ta thật bội phục. Chậu mì sợi này, quả thực là cực kì kinh khủng.

Là tôi viết đơn giản hai chữ ‘Pizza’, nếu viết là ‘Bánh Pizza’, phỏng chừng nghiên cứu thêm nhiều lắm. Điều này khiến cho tôi nhớ đến một Chương trình ẩm thực của Nhật Bản, tất cả mọi người chỉ có thể dựa vào tên thực đơn, giới thiệu vắn tắt và nguyên liệu mà tưởng tượng phán đoán ra thành phẩm món ăn này như thế nào. Kết quả là tưởng tượng ra đủ loại món ăn, làm người ta cười sặc sụa.

Trình thám là việc rất thú vị, trình thám không chỗ không ở!

Nhưng mà, nếu Lạc Đại Xuân biết hai chữ ‘Phi tát’ này chỉ là phiên âm mà thôi thì có nổi điên lên hay không?

“Đại Xuân, đó chỉ là một hiểu lầm. Là phán đoán của ta đã sai. Luru Huỳnh không có chuyện gì, chỉ là đi ra ngoài hái nấm nên bị thương mà thôi.” Nhiếp Thu Viễn cực kỳ bình tĩnh, thần sắc vẫn như thường.

Cái gì? Là anh ấy phán đoán sai sao? Là anh ấy khiến Lạc Đại Xuân đi ‘phá giải’ ‘nguyên rủa’ trên người tôi sao?

Trong nháy mắt, tôi có một nhận thức mới về Thu. Bởi vì, lúc anh ấy cứu tôi, ý nghĩ rõ ràng như thế, anh rõ ràng biết tôi muốn làm một món ăn đặc thù, nên tự mình đi hái nấm!

Đây là anh trêu đùa Lạc Đại Xuân?

Trong không khí có một loại cảm giác thú vị vì điệu lặng lẽ lưu chuyển.

Mấy tháng ở chung, tôi cảm thấy Lạc Đại Xuân tuy miệng rất thối, nhưng nhân phẩm không xấu, hơn nữa, suy nghĩ rất tốt, khí chất thậm chí có thể dùng ‘tiêu sái đến không kiềm chế được’ để hình dung. Chỉ là người như vậy, không biết tại sao lại có một loại tin phục vô điều kiện đối với Nhiếp Thu Viễn, không hiểu giữa bọn họ rốt cục có chuyện cũ sâu xa gì đây.

Không vội, một ngày nào đó, tôi sẽ làm rõ ràng hết thảy.

“Cảm ơn Lạc Đại ca, Luru Huỳnh không sao cả.” Tôi mất khá nhiều sức mới có thể cường lực áp chế phản từ muốn phá lên cười trong cơ thể. Nhưng mà, hành động của Lạc Đại Xuân đã khiến tôi cảm động, thật sự là rất cảm động.

Giống như, từ lúc đến thế giới xa lạ này, tôi đã bắt đầu cảm nhận được một chút gì đó ấm áp trong mối ràng buộc giữa người với người.

Nửa giờ sau, tôi bung lên bánh Pizza chân chính.

Cái bánh tròn tròn nướng vừa khéo vàng và giòn, trên mặt bánh rải đều thịt muối, ớt xanh, đương nhiên còn có nấm tôi vắt vãi hái về. Tất cả nguyên liệu đều được bao trùm bởi một lớp phô mai, phô mai đã tan ra, khi nướng loang lổ màu vàng, hương vị thì y như tôi mong muốn.

Quả thật là rất thơm!

Chỉ riêng mùi thơm này đã khiến cho Lạc Đại Xuân khua miệng dưới tạp dề của tôi, đến khước miệng Thu còn lộ ra một chút ý cười.

“Thật là muối không vậy Luru Huỳnh, rất có tài nha, thơm quá!” Lạc Đại Xuân chắc chắn tán thưởng, “Muội học làm món này ở đâu vậy chứ!”

“Muội còn có thể làm nhiều thứ nữa!” Tôi cười ngọt, “Hồi nhỏ gặp qua một vị sư phụ ngoại quốc, ông ấy dạy muội rất nhiều phương thức thực hiện các món ăn ngon của ngoại quốc. Sau này cơ hội còn nhiều, Luru Huỳnh sẽ chậm rãi làm cho các huynh ăn.”

Một bên tôi huyền thuyên mấy lời vô nghĩa, một bên thì cầu trời khẩn phạt sao cho bọn họ không phải là thanh mai trúc mã từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên của ‘tôi’.

Chỉ tiếc, tôi chú ý hạt vừng mà lại quên mất dưa hấu.

“Muội không phải mất trí nhớ rồi sao?” Lạc đại trình thám bén nhón hỏi.

“Khụ khụ... Muội...”

Tôi bị sặc, còn suýt phun cả búng máu luôn đấy chứ. Nhưng mà Thu bỗng nhiên chuyển hướng đề tài.

“Phi tát này ăn như thế nào?”

“Các huynh xem rồi làm đi! Muội đến xem cháo nấm của Mị Lan đã nấu xong chưa đây.” Tôi nắm lấy cơ hội chật vật chạy trốn.

Lúc tôi quay trở lại, hai tên mỹ nam đang dùng tiểu đao cắt pizza thành các khối nhỏ tầm nửa tắc vuông, sau đó dùng đũa gấp lên, quét sốt cà chua mà cứ như những giấm, rồi từng miếng từng miếng cho vào miệng.

Tôi thật sự nhin không được mà phá lên cười.

“Ăn ngon nha!” Lạc Đại Xuân tự đáy lòng ca ngợi, “Luru Huỳnh mau đến ăn đi!”

Tôi ‘vâng’ một tiếng đáp ứng, sau đó giả nhập hàng ngũ dùng phương thức ăn pancake để ăn pizza.

Không biết vì sao, bỗng nhiên tôi có một loại cảm giác, một loại thần nhiên ấm áp làm hốc mắt có chút ê ẩm, có chút muốn khóc.

Có một chút hương vị của gia đình.

Đến đêm, lúc canh ba, tôi bị lay tỉnh trong lúc ngủ mơ theo thường lệ.

“Tìm ta?” U Dạ Công Tử ngồi ở trên mép giường.

Thật sự là thần kỳ nha. Lúc tôi một mình loay hoay trong bếp đã nói với Dạ (đương nhiên là ngửa lên trời nói với không khí) là, đêm nay anh có đến hay không, nếu đến thì tôi cũng sẽ nướng cho anh một cái bánh pizza!

Nhưng mà, dọc trên đường đi anh ấy cũng tồn tại sao? Vậy bình thường anh trốn ở đâu mà hay vậy?

Nơi nào có Thu thì nơi đó có Dạ, xem ra lời này là thật chứ không phải giả!

“Huynh chờ chút.” Tôi chỉnh lại đầu tóc rồi bù, rón ra rón rén chui vào phòng bếp nhóm lửa, nướng lại cho xốp giòn cái bánh mà tôi đã vụng trộm để phần anh.

“Ta nhìn thấy rồi, lúc đó cũng rất muốn ném thử đâu.” Khóe môi Dạ treo một nụ cười mỉa hoặc, “Có phần ta, thật là tốt.”

Tôi phết sốt cà chua lung tung lên mặt bánh.

“Cùng nhau ăn đi. Ta muốn biết, trong tư tưởng của muội thì phương pháp chân chính ăn món này là như thế nào.” Đôi mắt đẹp của Dạ xuyên thấu qua mặt nạ, đầy thâm ý nhìn tôi.

Tôi lại nhin không được ‘phốc’ một tiếng nở nụ cười. Tôi lấy ra thanh chủy thủ của anh, lưo loát cắt bánh thành tám miếng hình tam giác, sau đó dùng tay bóc lên một miếng. Phô mai nóng kéo ra những sợi tơ thật dài, nhân bánh cũng rơi ra, tôi dùng tay đưa thẳng miếng bánh vào miệng.

“Đã mạn như vậy sao?” Anh ngạc nhiên.

“Huynh ném thử đi, như thế này mới là hương vị thật.” Tôi đẩy cái bánh đến trước mặt anh.

Dạ bỗng nhiên vui vẻ nở nụ cười. Ở bên cạnh Dạ, không khí luôn thoải mái mềm mại như vậy đấy. Vì vậy, anh tồn tại một cách kỳ lạ như thế, dường như ở trong lòng anh ấy, không có chuyện quái dị nào là không thể thừa nhận.

Tôi cùng với soái ca cổ đại ngồi đối mặt nhau, lấy tay ăn bánh pizza, trò chuyện câu được câu không, cùng nhau nhẹ nhàng trải qua nửa đêm dài.

Nếu có thêm một lon bia thì càng tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: ĐÈN LÒNG MẪU ĐƠN [1]

“Cách đây lâu lắm rồi, có một vị thư sinh họ Kiều, sống một mình tẻ nhạt, lại không thường giao tiếp với bên ngoài, mỗi đêm khi bên ngoài chẳng còn ai, chàng ta lại dựa cửa nhìn trăng sao.”

“Một hôm, quá canh ba, chàng ta nhìn thấy một a hoàn, trên tay cầm chiếc lồng đèn mẫu đơn đi phía trước dẫn đường, phía sau là một đại mỹ nhân, khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, váy đỏ rực rỡ, dung mạo như tiên giáng trần. Chàng ta đứng dưới trăng nhìn thật lâu, nhìn đến mê say, rồi sau đó vô thức bước theo sau mỹ nhân. Mỹ nhân đương nhiên ngoái đầu quay lại mỉm cười, nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. Chàng ta đánh bạo đi theo mỹ nhân về đến nhà, mỹ nhân vẫn nở nụ cười, nói với a hoàn câu gì đó, sau đó cầm đèn lồng Mẫu Đơn theo chàng ta về nhà.”

“Sau khi về đến nhà ... khà khà khà ...”

Kể đến đây, nụ cười của Lạc Đại Xuân trở nên thần thần bí bí, Nhiếp Thu Viễn ngồi bên cạnh thì nhíu mày. Trước mặt chúng tôi là đồng lửa trại đang cháy hừng hực. Mị Lan đại khái hiểu ý hẩn, gương mặt trái xoan đỏ lên như gấc, giả bộ không nghe thấy, nhánh cây trong tay không ngừng chuyển động. Trên nhánh cây có sâu con chim trĩ nướng, mùi hương tỏa lên thơm phưng phức.

Hàn Mị Lan đã dưỡng bệnh khỏe hẳn, mắt cũng phải cả bảy ngày. Chúng tôi là con cái giang hồ, đâu câu nệ chuyện gì, nhanh chóng thu thập hành trang cho rương lên ngựa rồi lên đường.

Trừ tôi ra, ba người còn lại đều là cao thủ võ lâm, vừa ra tay, chim chóc thỏ con như mắc nạng, chết là tả, vì vậy bây giờ mấy cái cảnh nướng thịt thể này thuộc về chuyện như cơm bữa. Các món nướng ở thời cổ đại là mấy món thường nhật.

Sở dĩ Lạc Đại Xuân bắt đầu kể chuyện xưa là vì chúng tôi vừa nhìn thấy trên cây có treo một chiếc lồng đèn hình Mẫu Đơn.

Là đèn giấy, màu đỏ, có hoa văn hình hoa Mẫu Đơn tinh tế. Nhưng lại treo ở ngọn cây đại thụ rất cao, cũng không biết có thể treo lên được bằng cách nào.

“Đèn đẹp quá!”, tôi reo lên.

“Là đèn lồng Mẫu Đơn sao?”, Lạc Đại Xuân chà chà hai tiếng, “Lẽ nào mọi người chưa từng được nghe sự tích về lồng đèn Mẫu Đơn?”

Ngay thời điểm bữa trưa ‘BBQ’, tôi liền kiến nghị hẳn kể chuyện này. Tuy rằng tôi không có tính hài hước nhưng chuyện cổ tích thì rất thích nghe. Nhưng không nghĩ đến, Sự tích đèn lồng Mẫu Đơn là chuyện kể mà tôi ghét nhất, chuyện ma.

“Các muội đều là tiểu cô nương, nên những chuyện sau đó huynh không thể kể được!”, Lạc Đại Xuân nở nụ cười gian xảo, dùng cùi chỏ chọc chọc vào Nhiếp Thu Viễn, người mà từ nãy đến giờ không chút biểu cảm, lấy hành động biểu đạt sự khinh bỉ với hắn.

“Cô gái này tên là Phù Lệ Khanh, là con gái của một phán châu đã mất, sống chung với một a hoàn tên Kim Liên ở phía hồ Tây. Từ lúc ấy, Phù cô nương mỗi đêm đều đến nhà Kiều thư sinh, sáng sớm thì rời đi, chẳng mấy chốc đã qua hơn nửa tháng.”

“Lão hàng xóm cạnh nhà Kiều thư sinh là lão già nhiều chuyện. Thấy Kiều thư sinh con đường làm quan ngày một rộng mở, trong lòng thấy khó hiểu, nên nửa đêm khoét vách tường giữa hai nhà lên nhìn trộm. Vừa nhìn thấy lão ta đã không thể tin được! Người đang ‘lời chàng ý thiếp’ đối diện Kiều thư sinh lại là một bộ xương cốt trắng toát!”

Nghe đến đó, tôi hít vào một hơi lạnh, vô thức nhích vào người bên cạnh. Một luồng hơi ấm áp của người bên cạnh truyền đến, như có như không, khiến tôi an tâm hơn.

Thu, không từ chối việc tiếp cận của tôi.

“Ngày hôm sau, ông lão mới nói cho Kiều thư sinh: ‘Người đang sống cùng quý cũng không biết, tai họa sắp xảy ra với người rồi!’ Kiều thư sinh nghe vậy thì rất sợ, liền mau chóng đến Hồ Tây điều tra, hỏi khắp tất cả mọi người sống ở đó nhưng không ai biết tung tích của Phù Lệ Khanh. Trời dần tối, Kiều thư sinh bước vào một ngôi chùa ngay giữa hồ nghỉ ngơi. Đi tới đi lui, kết quả chàng ta phát hiện một gian phòng khá tối trong chùa, bên trong có một linh cữu. Trên bài vị ghi rõ: Dĩ Cố Phù Châu Phán Nữ Lệ Khanh chi cữu. Trước quan tài có treo lơ lửng một chiếc đèn lồng Mẫu Đơn, dưới đèn lồng là một tỳ nữ hình nhân, trên lưng viết hai chữ ‘Kim Liên’.”

Đúng là ma quỷ mà! Nghĩ lại tình cảnh lúc đấy chắc Kiều thư sinh sợ đến tè ra quần chứ chẳng chơi. Nhưng chuyện về sau càng khiến tôi hiếu kỳ hơn, nên không giấu được tò mò liền hỏi anh:

“Vậy sau đó thì sao? Ma nữ có phục sinh không?”

“Phục sinh?”, Lạc Đại Xuân cười lạnh, “Kiều thư sinh liền mau mau chóng chóng đi tìm đạo sĩ, viết cho mấy bùa chú treo trước cửa nhà, đương nhiên ma nữ không vào được rồi!”

Một tháng sau, Kiều thư sinh ra ngoài thăm bạn, uống say nên quên mất lời đạo sĩ dặn dò, lại đi đường qua ngang ngôi chùa ở giữa hồ mà về nhà. Lúc ngang qua cửa chùa, Kiều Sinh được Phù Lệ Khanh và Kim Liên ra đón vào trong chùa. Lệ Khanh vừa khóc vừa trách hẳn bạc tình, tuy thù hận sâu sắc nhưng không thể quên được hắn.

Mấy ngày sau người ta phát hiện Kiều thư sinh mất tích, ông lão hàng xóm dò hỏi, tìm mãi đến được ngôi chùa, phát hiện Kiều Sinh đã chết bên cạnh linh cữu của Phù Lệ Khanh, dung mạo Lệ Khanh vẫn như còn sống. Các vị sư sãi trong chùa đưa linh cữu hai người chôn trước cổng Thành Tây. Bắt đầu từ đây, vào mỗi đêm không trăng, gió lớn, sẽ lại thấy Kiều thư sinh cùng cô gái nắm tay đi bên nhau, a hoàn cầm theo chiếc đèn lồng Mẫu Đơn đi ở phía trước.

Đây chính là toàn bộ sự tích về Đèn lồng Mẫu Đơn.

Nói cho cùng truyện có màu sắc liêu trai chí dị. Nói ra không tiện, tôi thuộc loại người lá gan rất lớn nhưng lại sợ quỷ, chuyện liêu trai tôi cảm thấy cũng đáng sợ, vì vậy từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ đọc mấy thể loại truyện này. Đêm nay e rằng lại gặp ác mộng.

Nghe hết truyện, trong lúc vô thức đã tiến đến sát sàn sạt người của Nhiếp Thu Viễn lúc nào không hay. Đúng là chuyện đang vui mừng!

“Ăn nhanh lên rồi đi, nếu không, trước khi trời tối chúng ta cũng chưa vào được trấn, phải ở trong rừng đó!”, Lạc Đại Xuân vừa nhìn tôi vừa cố tình nói.

Khi đến thị trấn Phong Huyền, thì trời đã tối. Hơn nữa mây đen cuộn cuộn, từng giọt mưa bắt đầu rơi. Chúng tôi mau chóng chọn một nhà trọ lớn nhất ‘Đô Lai Thuận’, nhanh chóng thu xếp ngựa, giữ nước mưa trên người, chuẩn bị trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, trên trời lóe lên một tia chớp chói mắt. Liền tiếp ngay sau gian phòng nhỏ phía Đông truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

“A!!!! Chết người rồi!”

Mấy người chúng tôi theo bản năng đều giật nảy mình, nhanh chóng tiến về gian phòng phía Đông. Có một tiểu nhị đứng sát cửa, đèn trong tay rớt xuống đất, bốc cháy.

Tiểu nhị gương mặt trắng bệch, nhìn về phía cửa lớn không thốt nên lời.

Chuyện gì vậy, cửa còn chưa mở.

Nhiếp Thu Viễn đi trước, chậm rãi mở cánh cửa nhỏ của gian phòng phía Đông. Cửa hé mở một chút, nhưng lại nhanh chóng đóng sập lại, giống như đã được khóa lại từ bên trong.

Đây là hệ cửa hai lá thông thường của thời cổ đại, tuy bên trong đã khóa chặt, nhưng nếu dùng sức vẫn có thể mở được một khe nhỏ. Vừa rồi tiểu nhị kêu lên thảm thiết vì hấn đã đẩy ra được khe hở, đưa mắt vào nhìn ngay lúc lóe lên tia chớp, rọi một gương mặt tử thi trắng bệch trên nền đất.

“Bởi vì ... đến giờ đưa cơm, nhưng ... gỗ ... gỗ ... cỡ nào ... cũng không thấy khách quan mở cửa ... tôi ... tôi ...”, Tiểu nhị sợ đến mức nói năng lộn xộn.

Thật ra nhìn qua khe cửa, không cần sấm sét nhưng cũng có thể nhìn rõ gương mặt tử thi vì bên cạnh tử thi là một đèn lồng được treo lơ lửng dưới ánh nến màu đỏ nhạt. Chiếc đèn lồng được treo lên bằng một sợi dây nhỏ trên chiếc ghế tựa. Giấy lồng đèn rất mỏng, trên đó có vẽ hình Hoa Mẫu Đơn màu đỏ.

Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, lui về sau hai bước!

Lạy hồn! Đây không phải là Đèn lồng Mẫu Đơn sao?!

Bên cạnh tôi, Thu vẫn đứng im lặng như thường, gương mặt an tĩnh như hồ nước, rất dễ nhận thấy, chuyện ủy dị này chẳng là gì với anh.

Là hai chúng tôi chạy đến trước, Lạc Đại Xuân chạy sau đó vài bước. Nhưng Nhiếp Thu Viễn vẫn nhàn nhạt nói ra một câu, tôi không rõ là anh muốn nói với tôi hay với Lạc Đại Xuân.

“Then cửa có khóa, tất cả cửa sổ đều đóng kín.”

Tôi rùng mình một cái. Đúng rồi! Trọng điểm không phải là chiếc đèn lồng Mẫu Đơn, trọng điểm là ở chuyện này đây!

Nói như vậy hiện trường của nạn nhân, có khả năng là một mật thất!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: ĐÈN LỒNG MẪU ĐƠN [2]

“Bảo quan!”, Nhiếp Thu Viễn nói

Chúng tôi không hành động gì thêm, chỉ lẳng lặng đứng ở cửa bảo vệ, chờ người bên quan phủ đến.

Tôi cảm thấy có chút hưng phấn, nhưng kèm vào đó vẫn thêm chút phiền muộn. Lẽ nào tôi đã ứng nghiệm lời ‘nguyên rủa’ kia rồi sao? Chỉ mới vài tháng ngắn ngủi, tôi bước đến chỗ nào, nơi đó ngay lập tức phát sinh án mạng?

“Sợ không?”, Nhiếp Thu Viễn hỏi tôi.

Trong lòng tôi lại rùng mình. Nghe có người chết, bản năng ngay lập tức trở nên hưng phấn, quên mất mình là một thực nữ! Tôi lại đang nhìn về hướng khe cửa, làm sao có thể đối mặt với sự quan tâm của Nam thần đây!

“Muội ... muội!”, tôi nhanh trí, “Luu Huỳnh không muốn làm liên lụy ca ca, muội không sợ!”

Tôi biểu diễn một vai kiên cường.

‘Ca ca’ đột nhiên hít thở không thông, một lát sau mới nói: “Vây thì tốt, sợ thì nói, để Mị Lan đưa muội về phòng.”

Tôi ‘kiên cường’ lắc lắc đầu.

Thị trấn không lớn, nên người quan phủ đến rất nhanh. Trong quán trọ có người chết, dù sao cũng không may mắn, là chuyện lớn, ông chủ đã sớm cầm dù đứng ở cửa đợi.

“Hò bộ đầu, làm phiền ngài! Chờ một chút xong việc, rượu thịt đêm nay đã chuẩn bị sẵn, mới vừa về lô rượu tốt nhất ...!”

“Được rồi!”, Hò bộ đầu dáng người khá cao lớn, “Ít nói nhảm, người ở đâu?”

Ông chủ quán trọ đưa người của quan phủ đến hiện trường. Hò bộ đầu mang theo một nhóm bồ khoái, đến trước cửa phòng nhìn thấy nhóm chúng tôi đứng xung quanh thì vô cùng kinh ngạc.

“Các ngươi là ai, không có chuyện gì thì đừng đứng chỗ này, cẩn thận kéo ta cáo các ngươi gây cản trở công vụ!”

Giống y chang lời thoại thời hiện đại!

Nhiếp Thu Viễn nhàn nhạt đưa ra ‘quan điệp ấn tín’: “Y Xuyên Huyền Tân Nhâm Huyện Lệnh Nhiếp Thu Viễn, đang trên đường về phủ, vừa vận gặp việc này, nguyện giúp một tay.”

Kỳ thực những lời này hết sức khách khí, Hồ bộ đầu nghiệm nghiệm ‘quan điệp ấn tín’, phát hiện là ‘hàng’ thật, liền kinh hãi.

Y Xuyên huyện lệnh dù sao ngang chức với Huyện thái gia trấn Phong Huyền, gấp mặt nhất định phải vâng lời.

Nhưng Y Xuyên huyện lệnh nhìn sao cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi? Quá trẻ! Hơn nữa đám người đứng ở đây toàn là tuấn nam mỹ nữ!

Tôi cảm thấy, Hồ bộ đầu chắc chắn đang nghĩ như vậy! Bởi ánh mắt hắn đang tròn xoe kinh ngạc nhìn vào Nhiếp Thu Viễn, chính bản thân tôi còn thấy kiêu ngạo thay anh ấy.

Hồ bộ đầu trầm mặc trong chốc lát, sau đó tiến đến cung kính nói: “Đại nhân! Xin mời!”

Bên kia, Lạc Đại Xuân nhắc chân phá cửa.

Đây không phải là Lạc Đại Xuân hành động lỗ mãng, mà cửa đã khóa từ bên trong, vậy đập mạnh cửa là biện pháp nhanh nhất.

Gian phòng khá tối, chiếc đèn lồng Mẫu Đơn tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, lập lòe khiến trong phòng lúc sáng lúc tối trông rất quỷ dị.

Ông chủ quán trọ đã nhanh chóng gọi người mang thêm đèn tới, nhưng bọn họ đó cũng không dám tiến lại gần. Chúng tôi nhận đèn, đặt xung quanh hiện trường mỗi nơi một cái, căn phòng trở nên sáng rõ.

Trên nền đất là một vị thư sinh da trắng. Hắn nằm bò trên đất, hai tay ôm chặt cổ họng của mình, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Nhìn kỹ lại, người này tuy rằng chết trong tư thế khá dữ tợn, nhưng tướng mạo nhìn chung khá thanh tú, khi còn sống nhất định là một thiên tài!

Trên người hắn không có bất kỳ vết thương nào. Hai tay hắn tuy rằng đặt trên cổ họng nhưng trên cổ không có bất cứ vết tích bị giữ chẹn hay dấu dây thừng, tất cả đều trơn nhẵn, không giống như bị siết chết.

Cái chết này là như thế nào?

Hơn nữa, nhìn khắp bốn phía, cánh cửa bị Lạc Đại Xuân đập đổ cũng đã nhanh chóng được nâng dậy, dựng thẳng ở vách tường. Hiển nhiên, cửa được cài then, không chỉ vậy mà còn có thêm một khóa sắt, cho đến tận bây giờ chiếc khóa vẫn treo lủng lẳng ở đó.

Tất cả các cửa sổ cũng được cài then cẩn thận. Bọn họ bỏ khoải đều biết việc, nhanh chóng kiểm tra, không có một cánh cửa sổ nào được mở ra ngoài.

Gian phòng không nhỏ, nhưng cả phòng trở thành không gian phong kín. Ngoại trừ phía đầu tường hướng Tây có một lỗ thủng thông hơi, còn lại không có bất cứ chỗ nào rộng mở. Mà cái lỗ thủng ấy ngay cả con mèo hoang cũng không bò qua được.

Không chỉ gặp người chết mà lại còn được chứng kiến một màn diễn hình trong mấy bộ phim trinh thám -- Chết trong mật thất!

Nếu như là vụ án giết người, như vậy, hung thủ ra ngoài bằng cách nào?

Vì vậy chúng tôi suy nghĩ theo trình tự: một người chết trong mật thất. Đầu tiên, nên cân nhắc xem có phải nạn nhân tự sát hay không?!

“Tất cả cửa sổ được cài then phía trong, nếu như là mưu sát, hung thủ không thoát được. Khi chúng ta kéo đến, trong phòng không có bất cứ một ai. Hiện tại người ở đây cũng là toàn bộ những người đã có mặt ở phía ngoài cửa trước đó. Vậy chứng tỏ, không có ai đứng ở trong phòng từ trước trà trộn vào. Vì vậy, người chết là do tự sát!”

Hồ bộ đầu huyện Phong Huyền không phải là kẻ tầm thường, từ hiện trường nói ra lên suy luận.

Ông chủ nhà trọ đi theo gật gù liên tục.

Xác thực mấy câu phân tích của hắn rất có lý.

Thế nhưng, Nhiếp Thu Viễn đi đến trước bàn, dò xét một hồi, rồi nói: “Dựa vào trạng thái của thi thể, thời gian từ vong khoảng một canh giờ trước. Ấn trên nghiên mực là Tân Nghiên Mực. Hắn trước khi chết là đang sao Kim Cương Kinh.”

Kim Cương Kinh đang được sao chép khoảng bốn năm hàng, chữ cuối cùng mới chỉ viết được một nửa.

Vậy vì chuyện gì mà dừng lại.

Nếu là tự sát, cần gì phải vội vàng như thế? Sao sao kinh văn, trong lúc hưng phấn liền chạy đi tự sát?!

Rốt cục là chết như thế nào?

Ông chủ nhà trọ đứng ở cửa run lẩy bẩy, muốn nói gì đó, rồi lại thôi. Tôi cảm giác lão ta thật mong chuyện này là tự sát, nhưng khi mọi người nghe Nhiếp Thu Viễn nói vậy thì không còn cho là tự sát nữa. Lão ta trở nên lo lắng hơn.

“Điểm gia, có gì xin cứ nói, đừng ngại!”, Nhiếp Thu Viễn nhảy bén phát hiện, vô cùng ôn nhu dò hỏi.

“Đại ... Đại nhân ...”, điểm gia sắc mặt trắng bệch, “Tiểu nhân ... Đại nhân có thể đừng lộ ra việc này được không, bằng không chuyện làm ăn của tiểu điểm không cách nào tiếp tục được!”

Nhiếp Thu Viễn và Hồ bộ đầu gật đầu.

“Tiểu nhân sợ ... là ác quỷ đến lấy mạng!”, nương theo tiếng nói của ông chủ, bên ngoài lại đi ùng tiếng sấm, tôi nổi hết da gà.

“Nói như vậy nghĩa gì?”

“Đại nhân đã từng nghe qua truyền thuyết Đèn lồng Mẫu đơn chưa? Gần đây có không ít lời đồn đại mấy chuyện quỷ dị. Vào đêm khuya thường có người nhìn thấy hồn ma mang theo đèn Mẫu đơn bước đi, có lúc bay vút lên trời cao. Những hôm mưa gió còn nghe thấy tiếng ma nữ đang khóc tí tè ...”

Tôi giật nảy mình, nắm chặt ống tay áo của Thu. Thu nhú nhú mảy, gương mặt không chút biểu cảm, phát mạnh tay áo, bỏ đi chỗ khác.

Lần này tôi thật sự rất sợ, cũng không có cố ý đến gần anh ấy ... nhưng hành động thế này là ... là chán ghét tôi sao?

Tôi vội vội vàng vàng ổn định tâm trạng, cố gắng nghe hết câu chuyện của ông chủ.

“Vị công tử này đã ở trong quán trọ được một thời gian, là một người đọc sách. Ma nữ đèn lồng Mẫu đơn đều rất thích các thư sinh, điều này ai ai cũng biết, chuyện này không phải đã rõ ràng ràng sao ... nhìn xem trong phòng cũng có chiếc đèn lồng Mẫu đơn!”

Mật thất như vậy, vậy chết ra sao, thật sự là do quỷ lấy mạng mới có thể giải thích nổi?!

“Đại nhân!”, Hồ bộ đầu bỗng nhiên mở miệng, “Tình huống trong phòng là như vậy, chỉ bằng chúng ta mang thi thể về huyện nha, nghiệm tử thi, sau đó quyết sau!”

Nhiếp Thu Viễn gật đầu.

Hồ bộ đầu lại nói: “Đại nhân liên minh, đi ngang qua tề huyện, lại không thông báo một tiếng. Bây giờ Cát đại nhân đã biết, đích thân muốn mời đại nhân ở lại huyện nha mấy ngày, có được không ạ?”

Vị ‘Cát đại nhân’ chính là Phong Huyền huyện lệnh.

Mọi sự bây giờ em như chúng tôi là người báo án, cũng coi như là nhân chứng vụ án, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. Ở lại trong phủ là cách lựa chọn duy nhất.

“Vậy cung kính chỉ bằng tuân mệnh, thỉnh Hồ bộ đầu dẫn đường”, Nhiếp Thu Viễn đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: ĐÈN LỒNG MẪU ĐƠN [3]

Huyện nha Phong Huyền cách quán trọ chúng tôi ở không xa lắm, tuy rằng trên đường gặp mưa lớn khó đi nhưng cũng rất nhanh đã đến nơi.

Huyện nha được xây dựng theo lối kiến trúc tiêu chuẩn, không mấy khác biệt so với trên ti vi. Bên ngoài có một cái trống để đánh khi muốn kêu oan, bên trong có tấm bảng “Minh Kính Cao Huyền”. Lúc này, không có ai, gậy ‘Sát Uy’ đều được cấm trong giá đặt ở đại đường, còn gán mác ‘Uy vũ’, ‘Túc tỉnh’, thực làm cho người ta có cảm giác như đang đóng phim vậy.

* Minh Kính Cao Huyền: Gương sáng treo cao ~ chỉ sự sáng suốt của quan toà, người xử án.

* Túc tỉnh: Yên lặng

Thi thể được đặt ở chính giữa đại đường. Hồ Bộ đầu mời chúng tôi ngồi xuống trên ghế tựa ở đại đường, trước, kêu người dâng trà, sau đó mới vội vã đi

vào nội viện. Không bao lâu sau, Hồ bộ đầu dẫn theo một người nhanh chóng tiến lại. Người nọ thấy được chúng tôi liền cúi người hành lễ.

“Tại hạ Huyện lệnh Phong Huyện Cát Thanh Tùng, khách quý đến thăm lại không tiếp đón từ xa, xin thứ tội thứ tội.”

Cát Thanh Tùng mặc thường phục, nhìn tướng mạo thì ước chừng hơn ba mươi tuổi, không giống như loại quan sai ngồi không mà hưởng trong suy nghĩ của tôi. Hắn rắn rỏi mà linh hoạt, nói chuyện thật rõ ràng, không có kiểu cợt nhả miệng lưỡi nhà quan.

Gặp qua Cát Huyện lệnh và Hồ Bộ đầu khiến ấn tượng của tôi đối với trấn Phong Huyện bỗng chốc tăng thêm một bậc. Nhìn qua quan phụ mẫu nơi này hẳn là một nhân vật có năng lực!

Lại nói tiếp, Phong Huyện và Y Xuyên Huyện tiếp giáp với nhau, hai Huyện lệnh kết giao cũng là điều đương nhiên. Nhiếp Thu Viễn đứng lên hành lễ, đơn giản giới thiệu chúng tôi một chút, rồi nói thêm vài câu khách sáo.

Trong lúc nói chuyện, người khám nghiệm tử thi đã được gọi đến. Cát Thanh Tùng vẫy tay ý bảo bọn họ bắt đầu nghiệm, chính mình lại chần chờ một chút rồi mới nói: “Nhiếp đại nhân, tại hạ đã cho người chuẩn bị khách phòng cho mọi người. Có nên đưa hai vị cô nương về trước nghỉ ngơi hay không? Nơi này có người chết, dù sao cũng không tốt.”

Tôi nhẹ nhàng kín đáo trốn ở phía sau Nhiếp Thu Viễn và Lạc Đại Xuân, trong lòng lại rất sốt ruột. Bảo chúng ta đi về trước không phải là tôi không thể nhìn đến kết quả khám nghiệm tử thi sao?

Thu nhìn nhìn chúng tôi, lại nhìn sang nơi khám nghiệm tử thi, bỗng nhiên nói: “Vay đa tạ đại nhân, thỉnh cầu ngài cho người đưa các nàng về phòng trước.”

Lần này anh ấy chẳng có một chút am hiểu ý tứ người khác gì cả. Tôi nhìn lại, thì ra là đã bắt đầu coi quần áo của tử thi.

Dù sao người chết cũng là nam nhân, anh ấy muốn chúng tôi tránh đi là chuyện rất bình thường.

Tôi cùng Hàn Mị Lan thì lễ cáo từ. Trong lòng tôi rối như tơ vò nhưng lại không còn cách nào, đành phải tìm cơ hội lén lút kêu gọi đồng minh của tôi:

“Dạ, huynh ở đâu? Huynh phải quan sát kỹ càng xem đã xảy ra chuyện gì nha, sau đó về nói lại cho ta biết với nha!”

Nhưng là lần này, U Dạ Công Tử phá lệ thất ước.

Bên trong khách phòng ở Huyện nha Phong Huyện tuy rằng bày biện đơn giản nhưng được quét dọn rất sạch sẽ, ở cũng rất thoải mái. Tôi nằm ở trên giường, lần qua lộn lại ngủ không được, trong đầu tất cả đều là chuyện ma.

Đã qua canh ba. Vốn canh ba là thời gian Dạ xuất hiện, nhưng mà hôm nay anh ấy không đến. Tôi mấp máy nửa giờ trên giường vẫn không thấy bóng dáng anh xuất hiện.

Anh ấy đã đi đâu rồi? Là không nghe thấy tôi gọi sao? Hay là có việc bận?

Trong lòng tôi tự nhiên có chút bất an không giải thích được.

Cửa sổ, chợt lóe lên ánh sáng.

“Dạ?” Tôi vui vẻ xoay người xuống giường, đẩy ra cửa sổ quan sát bên ngoài.

Bên ngoài đã tạnh mưa, gió đêm mang theo mùi bùn đất ướt át đập vào mặt, cực kỳ tươi mát.

Nhưng mà trái tim nhỏ của tôi lại nháy mắt ngừng đập một chút, ngay sau đó lại đập liên hồi.

Một cái đèn lồng nhỏ màu đỏ nhạt lấp lóe ánh sáng, từ từ nhẹ nhàng bay lướt qua bên trái cửa sổ phòng rồi, chốc lát đã bay đến hoa viên.

Tôi rung mình. Đây, hình như là đèn lồng mẫu đơn đỏ!

Tôi dùng sức dụi dụi mắt, đèn lồng đã biến mất không thấy đâu. Mà tôi thì bị dọa đến mức choáng váng nên cũng không chú ý đến cái đèn lồng là tự mình bay đi hay là do ai cầm đi. Hẳn là không có người mang theo đèn lồng đâu nhỉ? Nhất thời tôi không thể nào xác định được.

Nhưng mà đèn lồng mẫu đơn này, hẳn là có liên quan đến vụ án!

Tôi nắm lấy thanh chủy thủ của Dạ, giấu vào trong áo, sau đó đi gõ cửa phòng Hàn Mị Lan.

Không hiểu được vì sao ý niệm đầu tiên lại là đến gõ cửa phòng cô ấy nữa. Có lẽ bởi vì cô ấy cũng là con gái, tìm cô ấy thì tiện hơn nhiều. Có lẽ là tôi cảm giác được, dù có đưa ra yêu cầu gì thì cô ấy cũng đồ mặt đáp ứng tất cả, đặc biệt dễ sai bảo. Nói tóm lại, tôi gõ mạnh cửa phòng nhưng cô ấy không có trong phòng!!!!

Đêm hôm khuya khoác, một cô gái lại đi đâu?

Sau đó tôi không biết nên đi gõ cửa phòng ai nữa.

Hai chúng tôi tới qua về phòng trước, nên tôi không biết hai người Nhiếp Thu Viễn ở phòng nào, với lại tôi cũng không muốn để bọn họ biết tôi có hứng thú đối với vụ án mạng.

Bỗng nhiên tôi phát hiện, trong lòng tôi lại ý lại như thế đối với sự tồn tại của Dạ!

Nhưng mà, có đầu mối ... Thật rối rắm! Hơn nữa, quan trọng là, chiếc đèn lồng ma.... Chuyện này thật quá đáng sợ!

Tôi do dự hai mươi giây, rốt cục đứng ở hành lang la lớn lên: “Ca ca! Lạc đại ca! Các huynh ở đâu?”

Không có ai trả lời tôi. Kỳ thật là chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tĩnh đến đáng sợ, không hề có dấu hiệu tồn tại của nhân loại.

Trong khoảnh khắc, tôi có cảm giác như rơi vào ‘mặt thế’. Khi tôi vừa ngủ dậy, trên thế giới chỉ còn một mình tôi là người sống, còn lại là gián. Có lẽ ngay sau đó, những người quen thuộc với tôi sẽ mang theo một cái đèn lồng nhỏ màu đỏ nhạt bay đến trước mặt tôi. Tập trung nhìn vào, mẹ kiếp! Tất cả đều không có chân!

Tôi lắc đầu thật mạnh, khắc chế sức tưởng tượng quá mức thừa thãi, thứ được cho là ‘si nhục’ đối với một người trinh thám. Không có ai ở đây, dùng lý trí mà nghĩ, hiện tại tôi phải làm gì đây?

Tôi sờ thanh chủy thủ giấu trong ngực, cắn răng một cái, lén lút đi về phía hoa viên nơi đèn lồng mẫu đơn biến mất.

Đêm lạnh, mặt đất có chút lầy lội. Trên trời không có trăng sao, chung quanh là một màu tối đen như mực.

Tôi cảm giác, tiếng tim mình đập lại có thể nghe một cách rõ ràng. Trong hoa viên thoang thoảng mùi cỏ cây, đình hóng mát chính giữa hoa viên mơ hồ xuất hiện ánh sáng.

Ánh sáng đó là màu vàng ấm áp chứ không phải màu đỏ nhạt khùng bô của chiếc đèn lồng mẫu đơn, điều này làm cho tim tôi bỗng chốc quay về vị trí cũ. Tôi lén lút đến gần mái đình, trong lòng thì vô cùng hiểu được của thiêu thân khi lao vào lửa.

Trong đình hóng mát treo một cái đèn lồng ở trên cao, là một cái đèn thông thường, rất sáng. Có một người ngồi trong đình, đang đùa nghịch cái gì đó ở trên bàn đá nhỏ.

Là một thanh niên, còn rất trẻ, CỐ CHÂN, là người sống!

Chàng thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc bộ đồ xanh mộc mạc, tóc buộc tùy ý, vài sợi tóc rơi tán loạn trước trán, làm cho bộ dáng của hắn tăng thêm vài phần ‘câu hồn đoạt phách’.

Tôi chỉ có thể nhìn được nửa bên mặt của hắn, mà chỉ mới nửa bên mặt thôi cũng đủ thấy hắn cực kỳ ‘xinh đẹp’.

Diện mạo của hắn này tuyệt không thua Nhiếp Thu Viễn. Bộ dáng của Thu, trầm ổn đại khí, mỹ cảm mang theo một chút lạnh lùng cao ngạo. Còn người thanh niên này cả khi một mình chuyên tâm làm gì đó cũng vô thức nở nụ cười, ấm áp như gió xuân tháng ba.

Hắn hết sức chuyên chú nhìn gì đó trong tay, loại chuyên chú tập trung này thần bí mà mê người. Tôi bị hắn hấp dẫn một chút, vì tôi cảm thấy khi người con trai nghiêm túc làm việc cũng chính là lúc thu hút nhất, khiến người khác động tâm nhất. Nhưng khi tôi nhìn thấy thứ trong tay hắn, tôi bỗng chốc hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: ĐÈN LỒNG MẪU ĐƠN [4]

Gương mặt chàng thanh niên rất tuấn tú, đẹp nhất chính là đôi tay.

Mười ngón thon dài, dưới ánh đèn lại càng thêm trắng trẻo, mềm mịn, hoàn mỹ không một tí vết, nhìn sơ cũng biết thuộc dạng chẳng bao giờ đụng vào việc nặng. Đôi tay của hắn có lợi thế hơn những bộ phận khác đó chính là nó trông sống động, nhanh nhẹn hơn hẳn, giống như trong đôi bàn tay ấy có chứa một sinh mệnh nhỏ.

Nhưng không hiểu sao, đôi tay này lại tỏa ra một luồng sát khí khiến tôi cảm thấy choáng váng. Đôi tay hoàn mỹ ấy đang cầm một con dao ‘phẫu thuật’, đang cắt cắt đóa hoa nhỏ trên bàn.

Ngoại trừ ‘thầy giáo già’ tôi yêu kính, thì không nghĩ đến trên đời này (à nhầm, trên đời khác) còn có người như vậy. Cắt ... cắt ... cắt, rãnh không có chuyện gì làm lỗi hoa ra ‘giải phẫu’.

Hơn nữa là ‘giải phẫu’ trong bóng đêm, dùng loại hoa quế!

Hoa quế thì ‘to’ cỡ nào chắc mọi người cũng biết mà!

Cơ thể ấy được trời ban cho thị lực tuyệt vời. Tôi nấp trong lùm cây tùng, kỳ thực cách hẩn rất gần. Vì vậy tôi nhìn rất rõ động tác của đôi bàn tay, hẩn dùng con dao rất nhỏ cắt từng cánh từng cánh hoa rơi xuống đất, sau đó, nhẹ nhàng bóc tách nhụy đực và nhụy cái, cắt lấy đài hoa và bầu nhụy. Cuối cùng, hẩn khẽ kêu ‘ò’ lên một tiếng.

Hẩn quay đầu nhìn về phía tôi, mỉm cười.

Nói một cách khách quan, nụ cười mỉm chi này cũng rất mê người.

“Nếu đêm khuya muốn ra ngoài, cần gì phải ỉn nấp?”, chàng thanh niên cười nói, thanh âm nhẹ dịu.

Tôi từ trong lùm cây chui ra.

Hẩn nhìn tôi, mang theo đầy nét kinh ngạc. Hẩn từ từ đứng dậy, dáng người cao to, phong trần tuấn lãng, cảm giác đang có một luồng khí khổng chế toàn bộ hoa viên này, khiến lòng tôi chấn động, một cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Người này chẳng phải là kẻ phạm phu tục tử.

“Cô nương ...”, hẩn bỗng nhiên nở nụ cười, âm thanh mang hàm ý chòng ghẹo, “... hại ta cắt đứt mất một cái.”

Tôi đến gần, nhìn thấy trên bàn đá bày ra một tấm vải đen, trên mặt vải sắp xếp chỉnh tề cánh hoa quế, nhị hoa, rất bé cùng mấy bộ phận khác. Bên tay kia của hẩn, quả nhiên, nhị hoa bị đứt mất một miếng.

“Người đang làm gì?” tôi hỏi.

“Luyện tay, luyện mắt, luyện trí óc”, soái ca cười đáp lời.

“Người là ai?”, tôi lại hỏi.

Soái ca phì cười: “Cô nương à! Vấn đề này tôi phải hỏi cô? Cô một thân như vậy ... Y phục rất khác biệt, tất nhiên không phải là người vùng này.”

Tôi cúi đầu nhìn một chút, cái tôi đang mặc chính là bộ đồ ngủ tự thiết kế, hoàn toàn mang nét hiện đại, chính là áo sơ mi freesize kết hợp với quần.

Gay go rồi đây, sợ quá nên quên mất phải thay quần áo.

Chàng thanh niên thấy tôi lúng túng, liền nhanh chóng tự giới thiệu: “Tại hạ Nhậm Bình Sinh, Phong Huyện chủ bộ.”

Chủ bộ là người quản lý công văn của huyện nhà, cũng chính là nhân vật thứ ba trong huyện. Cái huyện Phong Huyện tí tẹo mà lại có một tài năng thế này sao? Hơn nữa cái tên Nhậm Bình Sinh nghe thật êm tai quá đi.

“Trúc thượng mang hài khinh thăng mã, thủy phạ, nhất thoa yên vũ nhâm bình sinh”, tôi không kìm được thốt lên.

Trong đôi mắt soái ca ánh lên tia kinh hãi. Tôi lúc này mới nhớ, hình như thời này Tô Đông Pha chưa ra đời.

*Tô Thức (Chữ Hán: 苏轼, 8/1/1037–24/8/1101), tự Từ Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

“Thơ hay! Cô nương quả nhiên là mỹ nhân siêu phàm thoát tục. Xin hỏi đại danh quý tính?”, hẩn mỉm cười.

“Diệp Lưu Huỳnh!”, tôi ngượng ngùng trả lời.

“Lưu Huỳnh cô nương, tên rất hay!”, Nhậm Bình Sinh ngồi xuống, cúi xuống mặt bàn đá thổi một hơi, những cánh hoa bị tách rời loáng một cái đã bay mất, chỉ còn lại con dao giải phẫu.

“Đêm khuya đến hoa viên, cô nương không ngủ được sao?”

“Ta trông thấy một chiếc đèn lồng thổi về hướng này”, tôi đáp lời.

Nếu Nhậm Bình Sinh là chủ bộ, như vậy vụ án phát sinh buổi tối hẩn không thể không biết, dĩ nhiên cũng sẽ liên hệ đến vụ đèn lồng Mẫu đơn.

Quả nhiên Nhậm Bình Sinh nhú mày: “Có chuyện như vậy sao? Ta ở đây hơn một canh giờ, không nhìn thấy chiếc đèn lồng Mẫu đơn nào ...”

Nói xong, hẩn ngẩng đầu nhìn trời, tôi không biết hẩn đang nhìn gì bởi trên trời đen thui có cái gì mà nhòm.

“Lư Huỳnh cô nương cảm thấy hứng thú với chiếc đèn lồng Mẫu đơn sao? Nếu như cô nương không sợ, ngay bây giờ ta muốn đi làm một chuyện, cô nương có đồng ý đi cùng không?”

Tôi tròn mắt kinh ngạc.

Nhậm Bình Sinh lại nở nụ cười, thì ra hắn rất thích cười, nụ cười rất ấm áp, rất tươi.

“Tôi hôm qua, có người chết rất kì lạ. Ngổ cũng không nghiệm được, nói rằng tim và mật đều mờ phanh. Ta hiện tại muốn đến xem, làm rõ hắn chết thế nào.”

*Ngổ: quan nghiệm thi như Bác sĩ pháp y thời nay.

Tham án nghiệm thi không phải chức trách của Bộ khoái và Ngổ làm sao? Hắn là chủ bộ ...

Nhậm Bình Sinh như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, lặng lẽ nói thầm bên tai: “Đây là bí mật của huyện Phong Huyền, không muốn truyền ra ngoài. Đây là nghị án khá khó, chủ bộ lén lút làm thôi!”

Điểm này tôi tin hắn, chỉ cần nhìn thấy hắn đang giải phẫu hoa quế là tôi đã tin. Nhậm Bình Sinh mang đến cho người khác cảm giác cực kỳ ôn hòa, thế nhưng lần khuất trong đó cũng có vài phần khó đoán. Tuy nhiên bất luận thế nào, coi là ‘đồng loại’ cũng được!

“Ta muốn đi!”, đức tính của một nữ hán tử của tôi lại rực rạch bò ra ngoài. Thật ra tôi sợ ma quỷ, nhưng bây giờ có người sống sờ sờ bên cạnh thì còn lo gì nữa.

“Đi!”, Nhậm Bình Sinh tiêu sái vỗ vỗ tay áo, đưa tay lấy đèn.

Tôi liền nhanh chóng đi theo anh đẹp trai xa lạ này vào ‘Đình thi phòng’. Nhắc tới cũng thấy kỳ lạ, huyện nha hôm nay sao thế này, chẳng có một ai giống như nhà hoang vậy.

Thi thể nằm yên trên giường, xung quanh có xếp vài chiếc giường giống y hệt nhau, trông giống mấy giường nằm trên xe lửa, có điều khác mỗi một điểm là tử thi nằm bất động, có tấm khăn trắng che mặt.

Nhậm Bình Sinh vạch tấm chăn, thi thể lồ lộ hiện ra. Hắn quay lại nhìn tôi một cái, ánh mắt lại ánh lên tia kinh ngạc, bởi tôi đang nhìn chằm chằm thi thể không chớp mắt.

Tôi phát hiện ánh mắt ngạc nhiên của hắn, tôi vội vã thu hồi tầm mắt. Nhưng nửa đêm theo chân người lạ đến quan sát thi thể cũng đã phần nào chứng tỏ tâm lý của tôi không bình thường rồi, nên thiết nghĩ trước mặt hắn chẳng cần quái gì phải cái trang nữa.

Nhậm Bình Sinh nhẹ nở nụ cười, từ trong áo lấy ra chiếc khăn tay đưa cho tôi: “Che miệng và mũi?”

Tôi từ trong túi áo ngủ lấy ra hai cái khẩu trang tự chế (tại sao trong áo ngủ của tôi lại có khẩu trang mà còn đủ hai cái thì tôi không cũng không biết, nói chung là có cái để móc ra là được), đưa cho hắn một cái.

Hắn học tôi cách đeo khẩu trang. Chiếc khẩu trang đã được thấm thuốc khử trùng đeo trên một gương mặt soái ca cổ trang trông khác biệt hẳn.

“Chà chà món đồ này thật không tệ, cô nương thật là một người không bình thường. Cô nương thật bí ẩn!”

Nhậm Bình Sinh từ trong tay áo lấy ra một đôi găng tay bạc mỏng, sau đó thuận thực banh đôi mắt thi thể, môi, miệng, kiểm tra mí mắt, xoang mũi, khoang miệng. Rồi đến xương sống, tứ chi, xương khớp ...

Tôi tròn mắt nhìn thủ pháp và tốc độ nghiệm thi của hắn. Cho dù dùng cặp mắt chuyên nghiệp cũng còn không theo kịp, quả thật hắn quá ‘pro’. Hơn nữa, không cần ghi chép, tất cả hắn đều nhớ kỹ trong đầu.

Không lâu sau, hắn ngừng đầu, nhìn tôi cười tủm tỉm, nhẹ giọng: “Lư Huỳnh cô nương, cô nương nói xem, rốt cục là hắn chết thế nào đây?!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: ĐÈN LỒNG MẪU ĐƠN [5]

“Trúng độc?” Tôi suy đoán.

Trên thi thể không có ngoại thương, không có vết máu bầm, không có dấu bị dây siết cổ, xương lườn không có dị biến, không phải bị sốc do mất máu quá nhiều, cũng không giống cơ tính hít thở không thông. Vậy khả năng suy xét tiếp theo phải là trúng độc.

“Há? Nói như vậy cô nương cũng không tin chuyện này do quỷ thần linh tinh gì đó à!” Đôi mắt hoa đào long lánh của Nhậm Bình Sinh lại hàm chứa tình quang. Hắn lấy ra bảy cây ngân châm thật dài, bắt đầu từ cổ họng, chuẩn xác dọc theo đường tiêu hóa mà cắm vào thực quản, dạ dày, gan, tiểu tràng, đại tràng của người chết.

Bảy cây ngân châm, không một cây nào biến sắc.

Tôi ‘phụt’ một cái cười thành tiếng.

Không nghĩ tới soái ca cũng cười, rút từng cây ngân châm ra, nói: “Cái này không được, đúng không?”

Tôi ngưng cười, tôi cho rằng cổ nhân đều rất tin tưởng chuyện ngân châm thử độc, tại đây khám nghiệm tử thi không kiểm tra ra độc cũng là vì nguyên nhân này. Nhưng mà người con trai trước mắt tôi bây giờ hình như lại không nghĩ như vậy.

“Ngân châm, ta cảm thấy nó chỉ có thể thử ra thạch tín.” Hắn một câu trúng đích.

Quả thật là như vậy. Cho dù là thời hiện đại, trên tivi chiếu phim võ hiệp, cung đấu, mọi người dùng phương thức nghiệm độc cũng chỉ là châm bạc đưa bạc thìa bạc. Kết quả trên mạng có một bạn nói, khi dùng thìa bạc ăn Kiwi cũng khiến thìa biến thành màu đen làm cho hắn sợ đến mức chạy lên mạng xin giúp đỡ.

Kỳ thật ăn Kiwi, trứng gà, những đồ dùng bằng bạc đều có khả năng biến sắc.

Chất làm cho bạc phát sinh phản ứng hóa học chủ yếu là lưu huỳnh. Chất này tác dụng lên lớp bạc phía ngoài tạo thành một lớp Ag_2S màu đen, đây chính là nguyên nhân khiến châm bạc đổi màu. Trong một số loại thức ăn thường ngày như lòng đỏ trứng gà cũng có chứa lưu huỳnh, cho nên rõ ràng một việc cho dù không có độc thì vẫn có thể sinh ra phản ứng hóa học khiến châm bạc đổi màu đen. Mà loại độc được dùng phổ biến ở cổ đại chủ yếu là thạch tín, chính là Aseptic trioxide As_2O_3 . Thời cổ đại, thạch tín không dùng công nghệ để tách đi tạp chất nên bên trong đều sẽ lẫn một ít lưu huỳnh hoặc hợp chất của lưu huỳnh, chính thành phần lưu huỳnh này sinh ra phản ứng với châm bạc.

Nói cách khác, độc phải là thạch tín, hơn nữa không thể dùng loại thạch tín quá ‘xa xỉ’ thì mới có thể dùng ngân châm để nghiệm, nếu không chỉ là vô nghĩa.

Cha ruột của ‘tôi’ chính là trúng độc Babieturate mà chết, cho nên cũng không có cách nào dùng ngân châm để thử độc.

“Loại độc này thật sự rất tuyệt nha, ta cứ tưởng chỉ có ta mới chế ra được.” Mỹ nam hừ hừ cười khế, “Từ quả hạnh nhân đắng ta đã điều chế ra một loại độc kiến ‘huyết phong hầu’, sau khi ăn vào đều sẽ nghẹn chết. Mí mắt người chết sẽ có màu sắc hồng anh đào như thế này đây.”

Tôi lạnh sống lưng. Hắn, lúc mỉm cười nói những lời này không biết sao lại khiến tôi có cảm giác, dường như loại độc mà hắn đã tạo ra đã được kiểm chứng trên người sống rồi vậy.

Khô hạnh nhân. Lúc tôi nhìn thấy hắn mờ mí mắt và miệng người chết phát hiện ở lớp niêm mạc có màu hồng anh đào khác thường thì tôi đã hoài nghi đây là trúng độc cyanide. Khô hạnh nhân có chứa Cyanogen glycosides, chỉ không biết là ‘công nghệ’ thời này hắn ta có thể chiết xuất đến trình độ nào.

Nếu là cyanide thì nhất định sẽ xuất hiện tình trạng ‘kiến huyết phong hầu’. Tác dụng của nó rất nhanh, ngay lập tức khiến độ pH của máu giảm xuống, dẫn đến trúng độc axit, khiến cho hàng loạt tế bào thiếu dưỡng chất mà chết. Nhậm Bình Sinh nói, người trúng độc đều là nghẹn chết thật không sai chút nào đâu.

*Kiến huyết phong hầu: Thấy máu là cổ họng khép lại, hiểu sâu xa hơn là máu vừa chảy ra thì đã chết ngay lập tức

‘Công nghệ’ chế độc của thế giới này tuyệt không thể khinh thường, năng lực điều tra cũng như vậy. Nhậm Bình Sinh, là tuyệt đỉnh cao thủ thứ hai mà tôi gặp được sau Nhiếp Thu Viễn. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, năng lực của hắn thể hiện ra còn cao hơn Thu một chút, cho nên sự kinh ngạc của tôi với hắn cũng nhiều hơn một xíu.

“A Huỳnh, nàng là nữ nhân đặc biệt nhất mà ta từng gặp.” Nhậm Bình Sinh đưa tay gỡ khẩu trang xuống, đôi mắt cực kỳ đẹp nhìn thẳng vào tôi, khó có lúc hắn không cười, lời nói thêm vài phần ái muội.

Trong lòng tôi bắt đầu hoảng hốt, đối mặt với sự dụ hoặc của mỹ nam gọi cảm với chỉ số thông minh cực cao trước mặt, tôi vội vàng chuyển hướng đề tài: “Thật là mưu sát sao? Vậy hung thủ đâu rồi? Làm sao hung thủ có thể khiến hắn uống độc được?”

“Khẳng định là không phải tự sát.” Nhậm Bình Sinh lại nhẹ nhàng cười rộ lên, “Thu Viễn ca ca của nàng không phải đã nói rồi sao, trong tình huống này nếu nói là tự sát không phải quá không hợp lý sao? Hơn nữa, chung quanh không có bất cứ dụng cụ nào để chứa độc có đúng không?”

Tôi rùng mình.

“Huỳnh rõ ràng nhận ra ta, tại sao lại giả vờ?”

Nhậm Bình Sinh cười nói: “A Huỳnh, ta đâu có giả vờ? Ta là Chủ bộ, Huyện lệnh huyện lân cận đến chơi, gia quyến ngài ấy có bao nhiêu người ắt hẳn ta biết đến, mà ta thật sự không biết tính danh của nàng mà! Tối hôm qua lúc mọi người gặp Cát đại nhân, ta rõ ràng đã ở đó mà nàng không thèm để ý đến ta mà thôi.”

Nhân vật như hấn, không cần nói đến Đại đường ở Huyện nha, cho dù là ở đám đông người người tập nập thì cũng chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấy (siêu cấp mỹ nam mà). Tôi nhủ mày.

Nhậm Bình Sinh cũng không để ý, chỉ hơi nheo mắt lại, nói: “Nhiếp đại nhân cũng không phải là nhân vật bình thường, trong ngực ngài ấy chính là nhật nguyệt. Nàng là người bên cạnh ngài ấy, tự nhiên cũng không giống người bình thường, nếu không ta sẽ không rủ nàng đến đây. Hiện tại xem ra, ánh mắt của ta cực chuẩn.”

Phong Huyền cổ quái, Chủ bộ cũng cổ quái nốt. Bên trong chuyện này có điều gì đó rất kỳ quái, nhưng nhất thời tôi không thể giải thích đó là cái gì.

“Có một điều ta tra được nhiều hơn những người khác, đó là thân phận của người chết.” Nhậm Bình Sinh chậm rãi nói.

Quả nhiên là người hành sự. Tra thân phận liền có thể tìm ra động cơ phạm tội, có động cơ phạm tội thì có khả năng vạch ra phạm vi nghi phạm.

“Người này, nhìn qua là tên thư sinh trời gà không chặt, nhưng kỳ thật hấn là một tuyệt kỹ cao thủ. Hấn thuộc một tổ chức thần bí trên giang hồ có tên gọi Thiên Kính Môn. Người này chính là phản đồ Thiên Kính Môn.”

Nói như vậy, là người của Thiên Kính Môn đến tru sát phản đồ sao? Khó trách người này lại lén lút như vậy, ở trọ còn cẩn thận từng chút một, đến cửa sổ cũng phải khóa. Nhưng mà Thiên Kính Môn, đến cùng là cái tổ chức quái nào vậy ta?

“Không biết Thiên Kính Môn?” Soái ca nhìn ra tâm tư của tôi, nở nụ cười, “Thiên Kính Môn là một tổ chức giang hồ thần bí, cực kỳ không lộ, tay trong rất nhiều, hiện tại xem như ổn tọa vị trí bá chủ giang hồ đó. Nghe nói, Thiên Kính Môn được thành lập bởi một vị Thần bồ thời tiền triều, vị Thần bồ này bất mãn Tùy đế hoang dâm, bất mãn loại tư hình trên danh nghĩa luật pháp nên tự mình rút khỏi triều đình, sau đó thành lập một tổ chức ẩn trong bóng tối như vậy trên giang hồ.”

Tôi vừa nghe vừa bỏ não: Bat man, Iron man, Flash man, Spider man, Green man....

Nhậm Bình Sinh thấy ánh mắt tôi dại ra cũng không để ý, nói tiếp: “Thiên Kính Môn từ khi thành lập đến nay đều lấy mờ rộng thiên hạ chính nghĩa làm sứ mệnh của mình, cho nên những môn đồ do Thiên Kính Môn bồi dưỡng đều là tinh anh phá án. Nhưng bọn hấn đều đã đi làm nội ứng, hơn nữa kỷ luật lại nghiêm minh, những vụ án điều tra ra được đều dùng đến hình phạt riêng để xử lý.”

Nghe vậy thì thấy có vẻ là một tổ chức tốt thôi. Nhưng đối với hoàng đế mới mà nói, chỉ sợ đây là một cái đinh trong mắt, là sự uy hiếp lớn đây.

Lời mà Lý Thế Dân đã nói hồi còn ở Bát Từ Sơn lại một lần nữa quanh quẩn trong đầu tôi, luật Đại Đường sẽ đảm bảo sinh mệnh cũng như tài sản của dân chúng không chịu uy hiếp. Không biết sao, có một loại dự cảm không tốt giống như gió thổi báo giông tố sắp đến.

“Nhưng mà hình thức xử lý của Thiên Kính Môn đối với phản đồ tương đối hà khắc, những năm gần đây thì cực kỳ hung tàn.” Nói xong, Nhậm Bình Sinh lại mỉm cười, “Người chết này trốn ở khách điểm Phong Huyền, không biết là muốn chấp nối với ai đây. Cho nên người nào giết hấn thì vẫn chưa thể xác định được.”

“Không phải huynh nói Thiên Kính Môn ẩn giết, cho tới giờ đều làm nội ứng. Vậy thì làm sao huynh có thể tra được những điều này?” Tôi cảm thấy rất huyền diệu.

“Bởi vì ta có bản lĩnh.” Nhậm Bình Sinh cười tủm tỉm đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: ĐÈN LÒNG MẪU ĐƠN [6]

Ngoài cửa mơ hồ xẹt qua một tia sáng.

Nhậm Bình Sinh tháo bao tay và khẩu trang, sau đó tiện tay ôm lấy tôi vào lòng nói: “A Huynh, cái này, tặng cho ta nhé!”

“Như vậy là xong rồi sao?”, tôi không can tâm.

Tuy rằng đại khái có thể suy đoán ra nguyên nhân cái chết, hiểu rõ thân phận và bối cảnh của hấn nhưng vụ án này vẫn chưa phá mà!

“Ta đã rõ hấn chết như thế nào, nhưng bây giờ vẫn chưa thể nói, bởi ta phải nói lời tạm biệt với cô nương”, Nhậm Bình Sinh nở nụ cười gian xảo, “Có lẽ ngày mai trên huyện đường tôi đến đưa nàng suy diễn.”

“Ta là một nữ hải, làm sao có cơ hội đứng trên huyện đường!”; tôi tỏ vẻ không vui.

“Nàng thông minh nhanh trí, làm sao lại không thể nghĩ ra cách? Vậy đi, nói xong rồi nhé!”, Nhậm Bình Sinh ngừng một chút, hỏi tiếp: “Ca ca Nhiếp Thu Viễn sủng nàng không?”

Trong đầu tôi lại hiện ra cảnh hôm qua Thu thắng thừng đuổi tôi về, tôi bắt giác thờ dài một hơi.

“Ta trước đây không hiểu chuyện, đối xử với ca ca không tốt, vì lẽ đó, là một kẻ đáng ghét của ca ca ...”

Nhậm Bình Sinh khẽ cười nhạt: “Vậy thì đừng đi cùng hắn. Sau này theo ta được không? Ta sẽ đối tốt với nàng, khiến cho nàng trải qua vô số chuyện thú vị. Nàng đó, là người không thể chịu nổi cô đơn tẻ nhạt, theo ta nhất định sẽ hài lòng.”

Thật là trắng trợn!

Tôi tuy rằng không mang những cảm xúc của người thời cổ đại nhưng dù sao cũng là con gái chưa biết yêu mà! Vậy mà cứ thắng thừng biểu lộ như vậy, khiến mặt tôi ửng đỏ lên như gấc. Máu nóng dồn lên mặt, tôi trái lại chẳng thốt nên lời.

Soái ca cũng không ép tôi phải trả lời, hắn dùng đôi tay xinh đẹp vừa sờ mó từ thi kia nhẹ nắm lấy tay tôi khiến tim tôi hồn xiêu phách lạc. Hắn nắm tay tôi tới cửa ‘Đình Thi Phòng’, rồi nói: “Sắp sáng rồi, ta tin, A Huỳnh xưa nay không lạc đường. Mau về nghỉ ngơi. Chúng ta sẽ mau chóng gặp mặt thôi.”

Hắn nháy mắt với tôi một cái, sau đó rẽ hướng khác mà đi.

Tôi cảm thấy choáng váng toàn thân. Đêm hôm qua vừa gặp quý, vừa gặp thi thể, đầu tôi muốn lộn tung. Nhậm Bình Sinh là người khá thú vị, hơn nữa, cũng là một soái ca tương đối xuất sắc!

Tôi thầm mắng mình mê trai, phải dần xuống. Kỳ thực, Nhậm Bình Sinh và Nhiếp Thu Viễn có một vài phương diện khá giống nhau nhưng khí chất thì hoàn toàn ngược lại. Dạng của Nhậm Bình Sinh là ấm nam, nhưng đôi khi trên người hắn tỏa ra một cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời, rất lạnh, lạnh hơn Nhiếp Thu Viễn gấp nhiều lần.

Tôi không biết mình trở về phòng như thế nào, ngã xuống giường là ngủ không biết trời trăng gì, đầu rất đau. Mãi đến khi trời sáng, Mị Lan gọi tôi dậy ăn điểm tâm, nói Nhiếp Thu Viễn cùng Lạc Đại Xuân cũng đã ra đến đại sảnh.

Tôi không màng ăn uống, vội chạy nhanh đến đại sảnh. Ngày hôm nay có thể nghe được đáp án của vụ án không phải sao?

“Ta! Đêm qua nhìn thấy đèn lồng Mầu Đơn trôi bồng bềnh! Ngay trong hoa viên của huyện nha ...”, tôi dùng ngữ khí sợ hãi nói khi vừa bước chân vào đến đại sảnh, “Thật sự có thể ...”

Từ ‘sợ’ được tôi nuốt trở vào trong họng bởi cả đám người trong phòng nhìn tôi bằng ánh mắt của người ngoài hành tinh. Thu nhú mày, còn Lạc Đại Xuân cười khò: “Luru Huỳnh, muội phát bệnh sao?”

Quả thật những chuyện này không phải là trọng điểm. Trọng điểm là mười mấy người đang ngồi trong đại sảnh không hề có bóng dáng của Nhậm Bình Sinh.

“Đêm qua ... Chủ bộ đại nhân nói ... đèn lồng ...”, tôi lúng túng, nói lắp bắp.

Ai nghĩ đến một ‘lão’ gầy gò đứng phắt dậy, hai tay xua xua loạn xạ, kinh hãi nói: “Tuyệt nhiên không có việc này! Tuyệt nhiên không có việc này! Tại hạ cho dù có to gan đến mấy cũng không dám đêm hôm khuya khoắt xông vào khu vực gia nữ quyền của Nhiếp Đại Nhân! Hơn nữa cả đêm qua chúng tôi đều đi xem xét việc thả đèn ở dòng sông phía Bắc ngoại huyện. Cả Mị Lan cô nương cũng đi, chúng tôi đi cùng nhau. Tuyệt nhiên không có việc này đâu!”

Trong đầu tôi có một dấu chấm hỏi to tướng. Chuyện này ... Là ai đây?!

“Vị này chính là Chủ bộ bồn huyện, Trần Thọ. Cô nương nói tới chủ bộ đại nhân ...”, Cát Thanh Tùng huyện lệnh cảm thấy rất buồn bực.

Giời ơi! Chủ bộ huyện Phong Huyền là Trần Thọ, là cái ‘lão’ quái queto này sao? Vậy ...

Nhậm! Bình! Sinh! Là ai????

“Đây là nghi án khá khó, chủ bộ lén lút làm thôi ...”

“Ngày mai ta đưa cô nương đến huyện đường suy luận ... nhớ đến nhé!”

“Tên lừa đảo!”, tôi làm bầm trong miệng.

“Luru Huỳnh, đã xảy ra chuyện gì?”, Nhiếp Thu Viễn nhìn tôi một cách nghi hoặc.

“Đêm qua, muội nhìn thấy một chiếc đèn lồng Mầu Đơn, trong lòng rất sợ. Muội gọi các huynh, nhưng không có ai ở đó. Sau đó, liền gặp chủ bộ đại nhân. Hắn nói không có chuyện gì, chưa từng nhìn thấy đèn lồng Mầu Đơn ...”, tôi như đứa trẻ làm chuyện sai quấy nhỏ giọng nói, tuyệt nhiên không

nhắc tới tôi cùng Chủ bộ đại nhân đã làm những gì.

“Như vậy, theo như muội nói, người muội gặp không phải là Trần Thọ, Trần Đại nhân?”

Tôi gật gật đầu: “Là một nam nhân có tuổi tác không chênh lệch với ca ca lắm. Hắn tự xưng mình là Phong Huyền chủ bộ, khiến muội ... còn kinh sợ hơn!”

Nhiếp Thu Viễn cau mày: “Tên, có nói tên không?”

“Hắn nói tên hắn là Nhậm Bình Sinh!”

Tôi trả lời bằng thanh âm rất bình thường, nhưng khi đọc lên ba chữ Nhậm Bình Sinh, Nhiếp Thu Viễn nghe như sét đánh ngang tai, trong nháy mắt hai mắt mở lớn.

Tôi lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy biến hóa mạnh mẽ như thế, thậm chí anh đột nhiên đứng phất dậy, tựa như muốn nắm lấy cánh tay tôi, nhưng sau đó miễn cưỡng dồn nén lại. Tôi có cảm giác tim mình đột nhiên nghẹn lại, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Tôi, tôi có làm gì sai?

“Ca ca ...”, chưa nói hết câu, tôi nghe thấy tiếng ‘bốp’, liền ngay sau đó có cảm giác bên má phải đau rất.

Hóa ra Nhiếp Thu Viễn tàn nhẫn giáng mạnh một bạt tai lên mặt tôi.

“Như vậy là không tuân thủ lễ nghĩa, đêm khuya lại cùng nam nhân xa lạ tùy ý trò chuyện, sau này làm sao có thể lo liệu việc kết hôn? Cần phải quản thúc muội chặt chẽ hơn nữa!”

Tôi bị đánh đến choáng váng, giật mình ngẩng đầu. Điềm này không giống anh ấy chút nào, thế nhưng anh làm bộ như tôi không có mặt trên đời, không thèm nhìn tôi lấy một cái.

Tôi không biết tại sao, chỉ oan ức rơi nước mắt. Chuyện này, là tôi sai sao? Hay chỉ là do anh ấy thấy tôi không vừa mắt, làm cái gì cũng không thấy vừa mắt. Tôi nức nở nhìn sang phía Lạc Đại Xuân, Lạc Đại Xuân rõ ràng cũng giật mình vì chuyện này, có điều lúc này hắn ba phải dãn xếp: “Được rồi! Được rồi! Cũng chỉ là do Lưu Huỳnh bị dọa sợ!”

Bầu không khí trở nên lúng túng. Nhưng trong đại sảnh toàn là cao thủ chốn quan trường, lúc này nhanh chóng chuyển đề tài, nghiên cứu chuyện xảy ra trong huyện.

“Aizza, vì sao bốn huyện lại có đạo dân tục này chứ, rõ ràng không phải là thời Nguyên, cả đêm qua lo việc Tế Tự. Hàng năm vào thời gian này đều xảy ra chuyện, thả cái đèn Không Minh cũng không xong.”

Vậy là hôm qua bọn họ không ở đây là vì vụ này sao.

Có điều chờ một chút, đèn Không Minh?

Trong đầu tôi vụt qua một tia sáng

Đèn Không Minh thả trên bầu trời, thời cổ đại cũng được dùng trong quân sự, mà hiện tại thả đèn Không Minh chủ yếu là cầu phúc. Vậy là khi huyện Phong Huyền tổ chức lễ Tế tự vong linh cũng có thả đèn Không Minh, bởi họ tin khi họ viết mấy dòng chữ lên chiếc đèn rồi thả lên trời bay đi có thể giúp họ bày tỏ lòng tiếc thương với người đã khuất.

Đèn Không Minh tương truyền là do Gia Cát Lượng phát minh. Năm đó Gia Cát Không Minh bị Tư Mã Ý bao vây, không tài nào có thể phát binh cầu cứu, dựa vào chiều gió, ông làm chiếc đèn lồng, buộc lên đó tin chỉ viện, quả nhiên sau đó liền thành công. Vì vậy công dụng thả đèn Không Minh cũng là cách thức lan truyền tin tức đây.

Nếu như vụ ma quỷ đèn lồng Mẫu đơn này thật sự là đèn Không Minh thì sao?

Trong lúc nhất thời đầu óc tôi như một thước phim chiếu chậm: Đèn lồng Mẫu đơn treo trên ngọn cây, hiện trường đèn lồng Mẫu đơn, mặt thất, độc giết, Thiên Kính Môn, Kẻ phản bội, ...

Cuối cùng hình ảnh ngất quăng ở thời điểm tử thi nuốt phải độc dược.

Thì ra là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: ĐÈN LỒNG MẪU ĐƠN [7]

Thế nhưng, đầu mối liên kết ở giữa thì vẫn còn thiếu, tôi căn bản lại không thể đưa những thông tin này cho bọn họ.

Ví dụ như, nguyên nhân tử vong. Ngân châm cũng thử không ra, bây giờ lại không có U Dạ công tử, nếu như tôi nói người này chết vì trúng độc thì dựa vào đâu khiến người ta tin.

“Nguyên nhân cái chết là gì nhỉ?”, tôi lặng lẽ hỏi Lạc Đại Xuân.

Ài ngờ Lạc Đại Xuân không chút nào do dự khẽ nói: “Là trúng độc.”

Tôi giật mình. Lại nghe Lạc Đại Xuân tiếp lời: “Là Thu Viễn nghiệm được. Huynh ấy nói loại độc được này nếu dùng phương pháp nghiệm thi thông thường đều không tài nào nghiệm ra.”

Đêm qua tôi chỉ lo thán phục độ chuyên nghiệp của Nhậm Bình Sinh, nhưng quên mất nam thần của tôi cũng không thua kém hần một chút nào.

“Lạc đại ca”, tôi chỉ vào vật chứng là chiếc đèn lồng Mẫu đơn bày trong đại sảnh, “Nhìn sơ trông chiếc đèn lồng Mẫu đơn này cũng hao hao giống đèn Không Minh!”

Lạc Đại Xuân sùng sốt, giống như có sét đánh bỏ đôi nào hần.

“Ta hiểu rồi!”, Lạc Đại Xuân bỗng reo hò.

Trong đại sảnh đám người kinh ngạc nhìn vào hần.

Rõ ràng là tôi rò rỉ thông tin quý báu này cho Lạc Đại Xuân là chính xác, sự thông minh của hần cũng không thua Nhiếp Thu Viễn là bao. Chỉ mới nói sơ sơ mà ngay lập tức hần đã nắm bắt được toàn cục.

“Ta biết nguyên lý mật thất, cùng nguyên nhân cái chết của người này rồi!”

Lạc Đại Xuân sai người mang một cây nến nhỏ, thấp lên, sau đó đặt vào chiếc đèn lồng Mẫu đơn. Nhiệt khí tỏa khắp đèn lồng, dần dần chiếc đèn lồng phồng lên, từ từ bay lên trên cao.

“Quả nhiên là đèn Không Minh! Kiểu đèn lồng Mẫu đơn này e rằng cũng là một công cụ truyền tin của một tổ chức nào đó!”

Nhắc thấy gương mặt mọi người vẫn còn ngỡ ngàng, Lạc Đại Xuân liền giải thích: “Theo như chủ khách điểm người chết này suốt ngày cứ thần thần bí bí, đóng cửa sổ, khóa cửa phòng, liền cho thấy thân phận người chết khá kỳ lạ. Mặc dù là hiện trường bị mặc dù là phong kín nhưng trên nóc nhà có lỗ thông hơi, tuy người và động vật không thể chui qua nhưng cũng có thể thả đèn lồng vào. Có thể có người muốn đưa tin cho người chết này.”

Lạc Đại Xuân nỗ lực tạo dựng lại tình cảnh lúc ấy. Chàng thư sinh trong phòng sao chép Kim Cương Kinh, tại sao lại sao chép Kim Cương Kinh? Vì có người cho rằng làm như vậy có thể tịnh tâm, điều này chứng tỏ nội tâm của hần đang rất lo lắng. Hần đang đợi điều gì đó. Ngay lúc này, từ lỗ thông gió xuất hiện một chiếc đèn lồng Mẫu đơn từ từ hạ xuống. Đúng! Chính là đồ vật mà hần ta chờ đợi từ lâu, tin tình báo, chắc chắn đó là một tờ giấy đã cài sẵn trên đèn lồng Mẫu đơn.

Trong hoàn cảnh tâm trí căng thẳng, thời gian cấp bách, tình thế nguy cấp, sau khi xem xong tin tình báo hần cần phải tìm cách tiêu hủy, là cách gì?

Đốt!

Thế nhưng sẽ lưu lại dấu vết, vì vậy những người đã được đào tạo chuyên nghiệp những sẽ thường áp dụng một cách khác.

Đúng! Chính là cảnh tượng thường thấy trong mấy bộ phim kháng chiến chống Nhật: Tôi là một Đảng viên bất khuất, đem tình báo đã nhận được, nhét hết vào trong miệng, nhai nhai, nuốt vào bụng.

Lấy tờ tin tình báo, ăn hết!

Nếu như trên tờ giấy có độc, người này như vậy chẳng âm thầm ngã chết trên nền đất trong mật thất sao?!

Tuy rằng đây thủ đoạn sát hại này có xác suất không lớn lắm nhưng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà hành động, cơ hội thành công là rất lớn.

Hơn nữa, người không phải đã chết rồi sao!

“Chỉ như vậy thì không thể khoanh vùng được hung thủ”, Lạc Đại Xuân ra vẻ tiếc nuối, thở dài.

“Đại Xuân, đệ nói rất đúng” Người từ đầu chí cuối vẫn không lên tiếng đột nhiên đã mở miệng, “Thế nhưng vụ án này, e là tra không được. Vì người chết này, ắt hẳn là người thuộc phái Thiên Kính Môn, hơn nữa khả năng là – Kẻ phản bội Thiên Kính Môn.”

Tôi rung mình. Người chết là người của Thiên Kính Môn, đây là tin do Nhậm Bình Sinh nói cho tôi biết. Nhưng điểm này sao Nhiếp Thu Viễn lại biết

được?

Xung quanh mọi người trở nên căng thẳng, đại khái ở trên cái thế giới này, trừ tôi ra, còn tất cả mọi người không ai không biết Thiên Kinh Môn.

“Như vậy, có thể nói đây là Thiên Kinh Môn đang thanh lý môn hộ?”

Nhiếp Thu Viễn lắc đầu: “Người thanh lý môn hộ chưa kịp động thủ, chỉ e là do có người xúi giục đám người đó ra tay.”

Lạc Đại Xuân nhanh chóng hỏi ra câu mà tôi thắc mắc trong lòng: “Thu Viễn, làm sao huynh lại biết những chuyện này?”

Thanh âm Nhiếp Thu Viễn trở nên lạnh lẽo: “Vì ... Nhậm Bình Sinh chính là Đại đệ tử của Quyền chương môn Thiên Kinh Môn.”

Tôi cảm thấy máu huyết ngưng trệ. Chẳng trách Nhậm Bình Sinh nắm rõ mọi chuyện của Thiên Kinh Môn trong lòng bàn tay, bởi hắn chính là hạt nhân của tổ chức khổng lồ!

Đúng là tên lừa gạt, một nhân vật nguy hiểm. Nói năng thì ba hoa chích chòe, kỳ thực hắn mới là kẻ muốn đến thanh lý môn hộ, chỉ có điều là bị đối phương động thủ trước mà thôi!

Khoan ... chờ một chút! Tại sao đại đệ tử Thiên Kinh Môn lại biết rõ Nhiếp Thu Viễn như vậy? Tại sao lại điều tra người bên cạnh anh ấy? Tại sao muốn tiếp cận tôi? Không đúng, là tôi vô tình gặp được hắn ...

Nhưng có đúng là vô tình không?

Trong lòng tôi dâng lên một nỗi âu lo.

“Nhiếp đại nhân, nếu Nhậm Bình Sinh là nhân vật đứng đầu của Thiên Kinh Môn, vậy tại sao chúng tôi chưa từng được nghe qua cái tên này?”, Cát huyện lệnh hỏi.

“Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ đã nghe nói qua rồi chứ?”, Nhiếp Thu Viễn hỏi.

Mọi người liên tục gật đầu: “Đây chính là Tứ đại đệ tử trông coi Thiên Kinh Môn, bốn người bọn họ đều là những cao thủ võ lâm, thần bí khó lường.”

E rằng bốn người bọn họ còn là tham án cao thủ, trong lòng tôi thầm nghĩ. Có điều, “Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ” nghe cũng quen tai, bộ phim kiếm hiệp nào mà chẳng có mấy nhân vật này.

“Nhậm Bình Sinh chính là Thanh Long sứ”, lời còn chưa dứt liền truyền đến một luồng khí lạnh lẽo.

Thanh Long là vị trí đầu não trong Tứ Tượng thần, nói như vậy, địa vị của Nhậm Bình Sinh ở Thiên Kinh Môn chỉ đứng sau chương môn thôi sao?

Chẳng trách lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy hắn liền có cảm giác hắn không phải người bình thường.

Từ biểu hiện ngôn ngữ của Nhiếp Thu Viễn cho thấy anh ấy khá kiêng dè tên Nhậm Bình Sinh này. Nhưng quả thực ấn tượng của tôi với tên Nhậm Bình Sinh này không hề xấu. Hai người bọn họ làm sao lại trở mặt đây?

“Người đâu!”, giọng của Cát Huyện lệnh vang lên, “Nếu thi thể đến nay vẫn không thể tra rõ thân phận, cũng không có người đến nhận, mau mang đi chôn cất.”

Xem ra bọn họ đối với Thiên Kinh Môn cũng muốn tránh như trông phải rắn rết.

“Chúng ta bây giờ quay lại khách điểm, đem việc này thu kết. Không biết Nhiếp Đại Nhân có thể đồng hành hay không?”, Cát Thanh Tùng dĩ nhiên đối với Nhiếp Thu Viễn có thêm vài phần hứng thú.

Nhiếp Thu Viễn gật đầu. Lạc Đại Xuân nói: “Hay để tôi đưa Lưu Huỳnh về trước!”

Chủ bộ Trần Thọ bước lên một bước, nói: “Việc này không cần phiền đại nhân bận tâm, thuộc hạ tự đi sắp xếp, cũng đã dọn sẵn chút điểm tâm, nếu tiểu thư chưa dùng bữa, cũng có thể trước tiên đến đó dùng qua một chút.”

Xem ra Chủ bộ ngoại trừ quản công văn còn lo việc đi lại, ăn mặc ngủ nghỉ.

Mấy tên đàn ông đều đi làm chuyện của mình, tôi đi theo sau Trần Thọ, để hắn dẫn đến phòng ăn.

Đi được một lúc, liền đi ngang qua hoa viên mà đêm qua tôi đã gặp Nhậm Bình Sinh. Cách cái chòi nghỉ đó không xa là ao sen, xung quanh cây cối rậm rạp, mùa này tuy rằng không phải là mùa sen nở nhưng phong cảnh rất thanh nhã.

“Đang nghĩ đến ta?”, một giọng nói êm tai vang lên, trong thanh âm không giấu ý cười, “Vốn dĩ chỉ cung cấp cho nàng thông tin nguyên nhân cái chết của người đó là thế nào. Ai ngờ A Huỳnh quá thông minh lại có thể suy đoán được ngọn ngành câu chuyện!”

Nhậm.Bình.Sinh!

Tôi kinh hãi, gương mặt biến sắc! Điều khiến cho tôi sợ đến tái mét mặt mày chính là khi Trần Thọ xoay người lại, mang theo một gương mặt nếp nhăn quỷ dị nhìn tôi mà cười lớn.

“Đã nói cho nàng biết ta chính là Phong Huyền chủ bộ, vậy mà nghe bọn họ nói một chút, ngay lập tức lại không tin cơ chứ!”, Trần Thọ nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: ĐÈN LÒNG MẪU ĐƠN [8]

Trần Thọ lấy ra một vật không biết là gì, thấm vào một chiếc khăn, sau đó lau lau chùi chùi, những nếp nhăn bằng cao su y như thật trên gương mặt kia sau một hồi kì kì co co, từ từ sạch trơn, lộ ra vùng da trắng nõn. Người trước mặt cởi cúc áo, vắn vẹo xương cốt một hồi, trong chớp mắt quay trở về hình dáng vóc người cao ráo như bình thường.

Tôi kinh hãi nhìn hắn. Này này ... đây nhất định là Thuật Dịch Dung và Súc Cốt Công trong truyền thuyết!

Chủ bộ Trần Thọ trong chớp mắt đã biến trở lại thành mỹ nam với ý cười luôn đượm trên môi, hơn nữa, bộ y phục trên người hắn bây giờ trở nên quá bé nhỏ, tất thấy các nút cài đều bung ra lộ ra cơ ngực rất đẹp. Quả thực ... quả thực là ‘mạ quý du hoặc’.

“Nhìn gì?”, Nhậm Bình Sinh cười cười, “Cẩn thận nhìn nhiều rồi không rời mắt được!”

Lúc này tính cách cao độ của tôi mới ulla về, tôi quát lớn: “Ngươi rốt cuộc là ai! Từ tối hôm qua đã lừa gạt ta, bây giờ đem ta đến đây, tính làm chuyện gì!”

Nhậm Bình Sinh chà chà một tiếng: “Ta là người thế nào, chẳng lẽ cái tên Nhiếp Thu Viễn ca ca không phải đã nói rõ ràng rồi sao, lẽ nào nàng nghĩ hắn ta nói láo?”

“Trần Đại nhân đâu?”, Tôi chợt thấy lo lắng cho Chủ bộ Đại nhân thật sự.

“Hắn à, hôm nay lên muộn, chẳng sao cả, lát sẽ tỉnh ngủ thôi!”

“Ngươi ... đến tột cùng tới làm gì?”

Đôi mắt Nhậm Bình Sinh toát lên ý cười, nhìn tôi nói: “Hắn không phải đã nói sao. Ta tới thanh lý môn hộ, Nhưng, người cũng không phải do ta giết. Hừm! Làm như vậy liền cho rằng ta tra không ra người đã dụ tên đó phản bội sao! Nằm mơ đi! Có điều, ta tới huyện nha này, cũng không phải vì việc này. Ta là ... muốn gặp nàng.”

“Gặp ta?”, tôi chợt thấy buồn bực. Trước đó tôi đã cố gắng giả ngây ngô đến cùng cực rồi.

“Nhưng hắn đối với ngươi quả thật không tốt!”, Nhậm Bình Sinh nói một câu đầy ý vị sâu xa, “Nam nhân đánh nữ nhân, quả thực rất thấp hèn. Thật khiến người khác xem thường!”

Một luồng tức giận bốc lên, tôi vốn dĩ không cho phép hắn nói xấu Nhiếp Thu Viễn, tuy rằng người lúc ấy bị ăn đánh chính là tôi.

Nhưng tên Nhậm Bình Sinh thật đúng là người có võ công cao cường. Hắn ta tiến sát vào tôi bằng tốc độ cực nhanh. Tôi hoa mắt, ngay lập tức đã bị hắn ôm cổ cả người bị kéo vào trong lòng ngực.

Cũng không biết hắn đã điểm lên cái huyệt vị nào trên người tôi, tôi chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, không thể nhúc nhích. Mặt tôi dán chặt vào vùng da bị lộ ra ngoài của hắn. Một mùi hương nam tính xộc thẳng lên mũi tôi.

Mùi vị ấy cũng không khó ngửi, thậm chí còn thoang thoảng mùi huân hương. Không hiểu sao tim tôi đập loạn, lông tơ dựng hết cả lên. Thân thể của tôi, theo bản năng có thể nhận biết loại mùi vị này, mùi vị cực kỳ nguy hiểm.

Bên dưới hương thơm thanh thanh ấy, lan ra đến tận xương cốt, nồng nặc mùi máu tanh!

Giọng nói ôn nhu của hắn phủ bên tai tôi: “Ta thật không chịu nổi. Phải biết một điều, từ trước đến nay ta không nỡ đánh phụ nữ. Ta đây chỉ có trực tiếp giết chết!”

Tôi rùng mình một cái, Nhậm Bình Sinh ôm ngang người. Hắn nói tiếp: “A Huynh, nàng ngủ một chút, ta muốn đưa nàng đi.”

Giọng nói của hắn nhỏ dần, tôi không hiểu sao liền rơi vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, tôi mơ thấy rất nhiều ác mộng, cảm giác ngủ rất lâu, rốt cục cũng tỉnh lại.

Phát hiện mình đang nằm trên sàn nhà của một không gian phong kín. Căn phòng khoảng mười mấy mét vuông, không có cửa sổ, ngay cả lỗ thông khí cũng không. Nhưng trên vách lại đốt đèn, hơn nữa, cũng không hiểu tại sao tôi vẫn chưa bị ngộp chết.

“Tỉnh rồi? Ngủ ngon chứ!”, thanh âm nhàn nhạt vang lên trên đỉnh đầu.

Đầu óc tôi chợt nhảy dựng lên, nhưng trên thực tế, tôi chỉ có thể nhấc được cổ chân, toàn thân tôi bủn rủn, không có khí lực, ngay cả vươn mình cũng không làm được.

Tuy nhiên tôi vẫn có thể liếc thấy Nhậm Bình Sinh đang ngồi dựa vào vách tường phía trên đầu tôi, gương mặt không dấu nổi tia trào phúng.

Hắn đã thay y phục, là y phục màu xanh cực kỳ xa hoa, được cắt may khá khéo léo, thêu hoa văn tinh tế, đeo trang sức trắng, thật sự rất phù hợp. Hắn trong trang như thế này mới thấy toát lên được toàn bộ khí chất vốn có của hắn. Một chút ôn nhu thanh thoát bây giờ được điểm thêm vài phần cao quý cùng tà khí.

“A Huỳnh! Ta thật sự lấy làm tiếc. Hồi lại nàng một câu, đi theo ta có được không? Theo ta nàng sẽ có cuộc sống tốt đẹp!”

“Phi!”, từ trong hàm răng của tôi chỉ nhả ra một chữ.

Nhậm Bình Sinh cười lớn: “Nàng nói xem Nhiếp Thu Viễn ca ca có đến cứu nàng hay không?”

Tôi rùng mình.

Thì ra đây là mục đích chính của hắn!

Vốn dĩ mục tiêu của hắn không phải là tôi mà là Nhiếp Thu Viễn.

Tôi cười gằn: “Làm sao huynh ấy lại đến cứu ta? Huynh ấy đối xử với ta thế nào người không nhìn thấy sao? Huynh ấy luôn coi ta là người phiền phức, hận không thể để tôi chết sớm hơn đây!”

“Thật không?”, Nhậm Bình Sinh nói, “Như vậy ... A Huỳnh, chúng ta cứ thử xem. Phía bên ngoài là trận Cửu Long Bát Quái, nếu như Thu Viễn không kịp thời phá giải, thì coi như số nàng không may rồi. À! Khóa trên cánh cửa này cũng có một chút đặc biệt.”

Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác không thêm để ý đến hắn.

Nhậm Bình Sinh thở dài một hơi, nâng thân thể tôi dậy, ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Nói thật, ta thật lòng không nỡ!”

Hắn đặt tôi dựa vào vách tường, vỗ tay một cái. Hắn ra tay nhanh như điện xẹt, đập vào bốn hướng lên bờ tường, trên vách tường xuất hiện Ngũ Hành Trận đồ, sau đó cánh cửa mở tung.

“Tạm biệt, A Huỳnh!”, Nhậm Bình Sinh quay đầu nhìn tôi thêm lần nữa, rồi đẩy cửa bước ra ngoài, cánh cửa phía sau lưng hắn lại nhanh chóng đóng lại.

Tôi dựa vào vách tường xụi lơ, hoảng sợ khi trông thấy trên đỉnh Bát phương vị xuất hiện tám lỗ thùng, nước bắt đầu nhỏ xuống tong tong.

Cho đến giờ phút này tôi thật sự còn không tin được vào mắt mình, Nhậm Bình Sinh muốn giết tôi.

Tôi, thật sự quá ngây thơ.

Nước càng chảy càng lớn. Vốn dĩ căn phòng này là ở dưới nước. Theo tốc độ dòng chảy, chẳng mấy chốc nước sẽ tràn ngập căn phòng này, mà tôi chắc chắn sẽ chết trong tuyệt vọng.

Bỗng nhiên trong khoảnh khắc ấy tôi cực kỳ hoảng sợ, bởi tôi không muốn chết, càng không muốn là kẻ chết chìm. Chết chìm không những rất đau khổ mà hơn nữa thi thể ngâm mình lâu trong nước chẳng mấy chốc trường xanh, trương xanh đến mức ngũ quan lồi cả ra ngoài, rất gớm! My Godness!

Tôi dùng hết sức bình sinh lết về hướng cửa, lấy tay đập vào vách tường, lớn tiếng nói: “Nhậm Bình Sinh! Ta nghĩ thông rồi, ta đồng ý theo ngươi! Ngươi mau quay lại, mau thả ta ra ngoài!”

Nói tóm lại, dù thế nào đi nữa vẫn nên bảo toàn cái mạng nhỏ này trước!

Nhưng trong phòng chỉ còn tiếng nước chảy, Nhậm Bình Sinh đã đi rồi. Hắn căn bản là không nghe thấy tiếng kêu của tôi.

Nước chảy rất nhanh, dâng cao quá cổ của tôi. Tôi dùng hết sức đứng dậy, lấy hơi sức còn sót lại bơi lên.

Thật sự quá tiếc nuối! ‘Cuộc đời này’ của tôi kết thúc như vậy sao? Rõ ràng chỉ mới bắt đầu quen thuộc thôi mà ...

Nước nâng tôi lên đến đỉnh căn phòng, nước mắt tôi tuôn rơi, hòa tan vào dòng nước.

Lần giấy dựa thứ hai, tôi đã không thể hô hấp.

Ngay khi tôi sắp mất đi ý thức, cánh cửa được giăng Ngũ Hành Trận Đò bỗng nhiên sáng rực sau đó cánh cửa thần kỳ mở ra, dòng nước theo cửa mở tuôn ra ngoài. Mà ở trong dòng nước ấy tôi mơ hồ nhìn thấy một đôi cánh Thiên Sứ, đến gần ôm tôi vào lòng, đưa tôi hướng về phía cánh cửa kia.

Cánh cửa nhanh chóng đóng xăm lại, chặn đi dòng nước. Xung quanh tối đen như mực, không khí trong lành tràn vào xoang mũi, lấp đầy tim phổi.

Tôi ho khan kịch liệt, một ngụm nước nhỏ đột nhiên phun ra ngoài, văng hết vào người Thiên Sứ đang ôm lấy tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: ĐÈN LÒNG MẪU ĐƠN [9]

Tôi có cảm giác Thiên Sứ nhẹ nhàng vỗ sau lưng tôi, giúp nước trong bụng phun ra từng ngụm. Hắn sử dụng chiêu pháp điểm huyết rất kỳ diệu, chỉ trong chốc lát một bụng nước đã ỏi hết ra ngoài.

“Huỳnh Huỳnh, muối kiên trì thêm chút nữa, muối không sao đâu! ... Từ trước đến nay muối rất mạnh mẽ, chuyện này với muối chẳng có nghĩa lý gì hết! Huỳnh Huỳnh, ta nói sẽ bảo vệ cho muối từ lúc chúng ta còn rất nhỏ ... rất nhỏ, nhớ không ...”

Thanh âm cực kỳ ấm áp, giúp tôi tự tin hơn rất nhiều. Chỉ đáng tiếc, thanh âm này, cũng không phải của Nhiếp Thu Viễn.

Tôi từ từ mở mắt, một bóng dáng xanh trong như nước hồ đang ôm tôi vào lòng, gương mặt trắng bệch vì lo lắng.

Không phải là Nhiếp Thu Viễn mà là Lạc Đại Xuân.

Phía trên đầu là cây đuốc đang cháy, phía sau cánh cửa vốn dĩ là một đường hầm tối tăm.

Lạc Đại Xuân thấy tôi tỉnh rồi, vẻ mặt rạng rỡ. Tôi chưa từng bao giờ thấy qua vẻ mặt chân thật này của hắn bao giờ, bởi hắn đa số luôn bày ra vẻ mặt bất cần đời.

“Ca ca đâu ...”, tôi phát hiện giọng mình khàn đi, nói tương đối khó nghe.

Khỏe mắt Lạc Đại Xuân liếc nhìn xung quanh, bỗng nhiên lên tiếng trả lời: “Nhiếp Thu Viễn không chịu đến! Nhưng muối đừng sợ, huynh ấy không để ý muối còn có ta, còn có ta quan tâm muối đây!”

Câu nói này tương đối kích thích, cộng thêm tôi đã kiệt sức, không nói lời nào, tôi rơi vào hôn mê.

Khi lần thứ hai tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trên giường trong phòng mình tại huyện nha Phong Huyện.

Y phục của tôi đã được thay sạch sẽ, hình như tôi ngủ rất lâu rồi. Không biết vì ỏi ra quá nhiều nước hay không mà hiện giờ tôi thấy rất khát, liền bò xuống giường, mở cửa bước ra ngoài hành lang.

Con gió lạnh thổi qua khiến đầu óc tôi tỉnh táo hơn một chút. Đi về phía trước thêm một đoạn, không biết là phòng của ai, chỉ thấy cánh cửa phòng khép hờ truyền đến đoạn đối thoại.

Thông thường, một người vô tình nghe lén được đoạn đối thoại thì thường là rất quan trọng, đây là quy tắc bất biến!

“Thu Viễn, chính là trận Cửu Long Bát Quái. Vì vậy, suy nghĩ của huynh chỉ sợ là không gạt được Nhậm Bình Sinh. Cái kia ... hình như không phải người bình thường ...”

Đây là giọng nói của Lạc Đại Xuân.

Đối phương rơi vào trầm mặc.

“Ngũ Hành Trận thì đệ có thể giải được, nhưng cánh cửa kia, hẳn là Nhậm Bình Sinh cố ý bày ra để thử huynh. Hẳn biết ngoại trừ huynh thì không còn ai giải được. Nếu như huynh đề mặc sự sống chết của Lưu Huỳnh thì sẽ không đưa cách giải trận đồ cho đệ. Vì vậy, Lưu Huỳnh vẫn gặp nguy hiểm.”

Lạc Đại Xuân trong động cổ tình nói lớn câu này, khả năng muốn nói cho tên Nhậm Bình Sinh đang ở đâu đó có thể nghe thấy, muốn hắn tin rằng Nhiếp Thu Viễn căn bản chẳng quan tâm đến tôi.

Bọn họ đang bảo vệ tôi.

Trong lòng tôi dâng lên sự ám áp, quét hết những lạnh lẽo mà Thu đã mang lại cho tôi. Lại nghe Lạc Đại Xuân nói tiếp: “Thu Viễn, rốt cục trong lòng huynh nghĩ như thế nào? Nếu như là huynh đệ không còn gì để nói. Lư Huýnh từ sau khi tỉnh dậy, giống như vẫn đang đợi huynh, trong lòng huynh cũng biết. Nếu quả thật trong lòng huynh đối với muội ấy không có nửa điểm tâm tư, vậy hãy để đệ chăm sóc cho muội ấy!”

Tôi nương theo những lời của hắn nói, tim đập thình thịch, nhưng cùng với hắn chờ đợi câu trả lời của người kia. Một lúc lâu sau, thanh âm của Nhiếp Thu Viễn mới vang lên: “Đại Xuân, Lư Huýnh là nghĩa muội của ta. Ta đối với muội ấy không có chút tâm tư đặc biệt nào, mãi mãi không có.”

Ta đối với muội ấy không có chút tâm tư đặc biệt nào, mãi mãi không có!

Trong nhất thời tim tôi như bị rút xuống hằm băng. Tôi quên mất mình phải tìm nước uống, cũng không biết làm sao lại quay về phòng, nằm bẹp dí xuống giường, không muốn động dậy.

Cảm giác thật cô đơn, thật trống vắng, còn có chút đau lòng.

Tôi mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đã là nửa đêm.

Cảm thấy môi khô rát, hình như khô nứt hết rồi, yết hầu cũng đau quá, một mùi máu tanh xông vào xoang mũi. Tôi cố hết sức bò dậy, nhưng người bồng va vào một vật mềm nhũn.

Tôi muốn la lên nhưng miệng mũi bị bịt kín, một tấm mặt nạ hoa lệ được ánh trăng chiếu rọi, lẳng lặng nhìn tôi.

Này! Đây không phải là U Dạ Công Tử đã mất tích rồi sao? Sao tự nhiên xuất hiện khiến người khác giật mình.

Tìm tôi trở về nhịp bình thường. Hắn thấy tôi bình tĩnh lại, liền từ từ thả tay ra.

“Thế nào rồi? Đờ hơn chút nào chưa?”, ngày hôm nay Dạ cực kỳ ôn nhu, lời mắng chửi trên miệng tôi vọt ra.

“Huýnh đi đâu vậy?”, tôi gào lên. Bây giờ con giận tích tụ phát hết lên người hắn. Buổi tối hôm ấy, tôi gọi hắn khan cả tiếng mà không thấy hắn đâu. Nếu hắn đến, theo tôi đi tra án thì làm sao tôi bị rơi vào tay tên Nhậm Bình Sinh kia.

Trong tay tôi được nhét vào một chén con, là chén nước ấm.

Nước uống vào cơ thể như dòng suối mát thấm ướt thân thể đang khô héo của tôi. Tôi cũng dần dần bình tĩnh lại.

“Buổi tối hôm ấy, ta có việc, không có cách nào đến được. Xin lỗi!”, Dạ nhẹ nhàng nói, “Thu cũng rất day dứt vì hắn đã ra tay đánh muội.”

“Không sao!”, Tôi đáp lời, “Ta biết huynh ấy chỉ vì muốn bảo vệ ta mới đánh ta.”

Dạ kinh ngạc.

“Ta tối là muốn hỏi muội một câu. Trong lúc đó rốt cục Nhậm Bình Sinh và muội là phát sinh chuyện gì?”, U Dạ Công Tử do dự một hồi mới hỏi.

Đối với Dạ, tôi cảm thấy không có bất cứ điều gì phải giấu giếm hắn. Ở thế giới này Dạ là người bạn thân duy nhất, mà biểu hiện của hắn cho đến lúc này vẫn không phụ sự tin tưởng của tôi. Tôi liền đem câu chuyện vì sao tôi gặp Nhậm Bình Sinh, vì sao lại đi theo hắn nghiệm thi, cùng với tất cả mọi chuyện xảy ra sau đó kể hết cho U Dạ Công Tử từ đầu đến cuối.

Nghe xong, U Dạ im lặng một lúc rồi bỗng nhiên mở miệng nói: “Chân Chân, trong một số thời khắc đừng nên quá cố chấp. Phải biết biến hóa để cứu lấy mạng sống biết chưa?”

Tôi gật gật đầu, lại nghe thấy hắn nói tiếp: “Thật ra Đại Xuân rất tốt. Muội đừng nhìn về bề ngoài mà cho rằng đệ ấy là người xấu, chỉ vì một số nguyên nhân mà đệ ấy buộc phải làm thế. Ta biết muội không phải là Lư Huýnh, thế nhưng hãy dùng cặp mắt của mình mà cảm nhận, xem cái gì là tốt nhất cho muội!”

Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn.

Đại khái hắn bị tôi nhìn chăm chăm nên hơi bồn chồn, bỗng nhiên khôi phục bản tính, không nhận được nói: “Ý của ta là, để muội biết mà cách Nhiếp Thu Viễn ra một chút, tên đó là một kẻ nguy hiểm, dính vào hắn thì không phải là chuyện tốt. Lễ nào chuyện ngày hôm nay muội còn chưa hiểu?”

“Ta đến đây là vì huynh ấy!”, tôi nói chắc như đinh đóng cột.

“Thế nhưng tất cả người bên cạnh hắn đều sẽ chết, muội không hiểu sao?”, âm thanh của Dạ có thêm chút tức giận, “Không phải cha muội cũng đã chết rồi sao?”

Cha ta? Hắn không phải bị Tam nương cầm sừng? Viên Khuê sát hại sao? Cuối cùng còn liên quan gì đến Nhiếp Thu Viễn?

“Nếu như tam nương là người của Thiên Kính Môn thì sao?”, U Dạ công tử nói ra một câu như sấm sét giữa trời quang.

Tôi sửng sốt. Không sai, Nhậm Bình Sinh là người của Thiên Kính Môn, mục tiêu của hắn là Nhiếp Thu Viễn. Nhưng tại sao Thiên Kính Môn lại nhắm

vào Thu?

“Muội biết Nhiếp Thu Viễn đã trải qua bao nhiêu thân phận không? Muội biết bên cạnh hắn đã có bao nhiêu mạng người chết không? Nếu đã biết rồi còn dám ngây ngốc ở bên cạnh hắn nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: ĐÈN LÒNG MẪU ĐƠN [10]

“Tại sao lại như vậy?”, tôi cảm thấy đau khổ. Không phải vì những chuyện đó, mà tôi bỗng nhiên nhận ra, tại sao cuộc đời của Thu lại đau buồn đến vậy.

Chủ ý của U Dạ công tử hình như muốn gạt Nhiếp Thu Viễn ra khỏi đầu tôi, liền thẳng thắn nói: “Kẻ phản bội Thiên Kính Môn sẽ có kết cục như thế nào thì muội cũng đã nhìn thấy rồi. Cũng may người này, không phải bị Thiên Kính Môn tìm giết nên xem ra cái chết đối với hắn vẫn còn tốt hơn nhiều!”

Kẻ phản bội .. chẳng lẽ ...

“Không sai! Nhiếp Thu Viễn là kẻ phản bội lại Thiên Kính Môn. Mấy năm trước, sau khi hắn phản Thiên Kính Môn liền mai danh ẩn tích, nhưng cũng không tránh khỏi bị đám người của Thiên Kính Môn truy sát. Lần này bị Thanh Long phát hiện.”, U Dạ công tử nhìn vào mắt tôi, chậm rãi nói: “Nhiếp Thu Viễn là Huyền Vũ Sư của Thiên Kính Môn.”

Huyền Vũ Sư!

Tôi nhìn người đàn ông thông minh tiêu sái, phá án như thần Nhiếp Thu Viễn lại không phải là chỉ dính líu đến ân oán giang hồ khơi khơi. Mà hắn thân thủ cao cường, không thể nghĩ đến, tài năng của hắn tất cả đều được đào tạo từ hắc đạo. Làm gì là tích lũy từ trong cuộc sống cơ chứ!

Tôi kinh hãi đến mức không ngậm được mồm, không chú ý đến ánh mắt bị thương của U Dạ.

“Này ... Thiên Kính Môn sẽ cho người truy sát Nhiếp Thu Viễn sao?”, tôi sau khi sững sốt bỗng cảm thấy lo lắng.

U Dạ công tử lắc đầu.

“Bởi vì người phát hiện ra thân phận của hắn là Nhậm Bình Sinh. Ta đã điều tra, tam nương Lý Bảo Nhi là thuộc hạ của Nhậm Bình Sinh. Nếu là Nhậm Bình Sinh, hắn tuyệt đối sẽ không tiết lộ thân phận của Nhiếp Thu Viễn với người trong Thiên Kính Môn, bởi tên Nhậm Bình Sinh này vốn dĩ là kẻ kiêu căng tự phụ. Nguyên vọng duy nhất của hắn từ trước đến nay là có trận quyết đấu với Nhiếp Thu Viễn một lần, sau đó đem thu nạp dưới bàn chân.”

Như vậy chỉ cần đề phòng Nhậm Bình Sinh mà thôi!

“Thế nhưng tên này cũng là kẻ khó đối phó. Vì vậy, Chân Chân đừng đến gần Thu, cách hắn càng xa càng tốt. Như vậy mới có thể đảm bảo được an toàn cho muội!”

“Hắn muốn quyết đấu cùng Nhiếp Thu Viễn, nhằm vào ta làm gì?” Tôi mơ hồ.

“Đồ ngốc!”, Dạ hơi giận, “Người là một đồ vật có tình cảm. Muội không biết làm sao có thể cạy miệng một người sao? Ngán đao băm thây không có nghĩa lý gì, nhưng nếu đem bà mẹ 80 tuổi trở lại đem ra uy hiếp, người đó sẽ lập tức quy hàng. Là phản đồ bị tru diệt là điều đương nhiên. Nhưng người làm phản bây giờ lại là Huyền Vũ Sư, kết quả của hắn nhất định còn khốc liệt hơn rất nhiều so với người thường.”

U Dạ công tử nhìn vào mắt tôi: “Bên cạnh Thu ai cũng chết, cho dù đổi thân phận, bị tìm ra, lại cũng sẽ chết. Phàm là người quan tâm hắn, hay là người hắn để ý lại càng nguy hiểm hơn. Chân Chân, nếu muội không nghe lời cứ tiếp cận, muội nhất định sẽ là người kế tiếp!”

Nỗi kinh sợ trong tôi đã dần tan biến, nhiệt huyết lại sôi trào, càng ngày càng trở nên hưng phấn.

Đây chẳng phải là cơ hội của tôi sao?

“Tại sao ta lại là người kế tiếp?”, tôi giả bộ hỏi một câu thâm sâu, “Quan tâm huynh ấy đâu chỉ có mình ta. Hay là ý của huynh là huynh ấy để tâm đến ta?”

U Dạ công tử ngăn người, sau đó xì một tiếng.

“Tuyệt đối không có chuyện này!”, hắn vô tình đã kích tôi, “Chỉ có điều tính cách của Thu dễ kích động, sợ rằng không bảo vệ được cho muội. Muội là con gái duy nhất của nghĩa phụ, hắn phải phụ trách an toàn của muội.”

Tính cách của anh ấy mà dễ kích động? Hình như anh ấy so với cái hũ nút chẳng khác là mấy. Tôi chẳng thèm đá động đến hắn nữa.

“Muội không hiểu hán, cũng không cần thiết phải hiểu!”, U Dạ công tử tổng kết.

Tôi khinh bỉ liếc hán, nghiêm túc tuyên cáo: “Ta thích Nhiếp Thu Viễn, sẽ mãi đứng bên cạnh huynh ấy, bảo vệ huynh ấy!”

Ở thời này, con gái không được phép lớn mật tuyên bố tình yêu trước mặt người khác, nên hành động này của tôi khiến U Dạ choáng váng. Hán ngay ngốc đứng ở đó không nói lời nào. Một lúc lâu sau, rốt cục hán mới bỏ lại một câu: “Đúng là đàn gảy tai trâu!”

Tôi đắc ý cười lớn: “Không phải huynh là bạn tốt của huynh ấy sao? Đừng nên hi vọng huynh ấy xảy ra chuyện thì hơn! Vì vậy, huynh phải giúp ta!”

Dạ lạnh lùng: “Cứ mơ đi! Hán không bao giờ để ý đến muội, ta cũng không giúp muội. Muội biết điều nên lặn xa một chút!”

Thái độ của hán thái độ lạnh như băng khiến tôi hơi lúng túng và hoảng sợ.

Tôi giờ tay chà sát hai má cho tỉnh táo. Hình như là như vậy. Nếu tôi cứ cố đến cùng chẳng phải là kẻ mặt dày sao?

“Hai người các huynh ... sẽ không phải là ... GAY chứ?”

“GAY là vật gì?”, Dạ mù mờ.

Đầu óc tôi rối tung hết rồi, thời này biết cái gì là GAY chứ! Tôi nhanh chóng lục lọi trong đầu tìm từ cổ đại thích hợp điền vào chỗ trống.

“Ý là ... Long dương chi hảo? Đoạn tỵ chi phích?”

“Nói bậy!”, U Dạ công tử gào to, đứng bật dậy, sau đó ngẩn ra khoảng 20 giây, rồi từ từ ngồi xuống, thờ dãi một hồi.

“Thật không tài nào giải thích cho muội hiểu!” Hán kết luận.

Tôi cũng yên lòng, sau đó cười hi hi ngồi sát vào anh: “Vậy coi như huynh còn biết nặng nhẹ không dành người yêu với ta! Tương lai nếu có kết quả tốt, ta sẽ không quên đại ân đại đức của huynh!”

U Dạ công tử nhìn tôi đầy bất lực, gương mặt lộ ra hai chữ ‘Thất bại!’

“Khi ở cùng hán, nhớ cách hán ba trọng, không được ăn nói tùy tiện! Nhất là mấy lời muội vừa nói kia, không được phép nói ra với bất kỳ ai!”, U Dạ giống như ra lệnh.

“Thôi đi!”, tôi khịt mũi coi thường. “Huynh là cha huynh ấy sao? Lê mè!”

“Muội! Muội! Muội!” Lần thứ hai hán không thể thốt nên lời.

Tôi cười gian xảo. Đây mới chính là Dạ tôi quen biết, Dạ tôi tin cậy, là người bạn tốt nhất, là quân đồng minh!

Yên tâm đi Thu, lấy kỹ xảo của tôi làm sao lại làm chuyện không công khiến cho anh ấy khó xử đây! Tôi vẫn còn muốn diễn cho anh xem, diễn cho Nhậm Bình Sinh xem, có điều cũng phải thuận theo tự nhiên!

“Ngủ đi! Nếu như thân thể muội không sao, ngày mai sẽ xuất phát!” U Dạ công tử giận dữ đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi.

Mấy ngày nay có quá nhiều chuyện kích thích phát sinh, vì vậy tôi quên mất chúng tôi phải đi huyện Y Xuyên, để Nhiếp Thu Viễn nhậm chức.

Huyện Y Xuyên rất gần huyện Phong Huyền.

Sau vụ án giết người tại huyện Phong Huyền khiến quan phụ mẫu hai bên trở nên thân thiết hơn. Khi chúng tôi chuẩn bị xuất phát, huyện thái gia Cát Thanh Tùng đã chuẩn bị sẵn hành trang, còn cố ý phái người dẫn đường cho chúng tôi để đến được huyện Y Xuyên trong thời gian ngắn nhất.

Trong quá trình này chúng tôi không phát hiện ra tung tích của Nhậm Bình Sinh.

Thuê thuyền vượt qua một con sông lớn, là bước qua ranh giới huyện Y Xuyên. Cuộc sống mới đang chào đón chúng tôi ở phía trước.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến tôi choáng váng.

Nơi thuyền đình, tiết trời cuối tháng 8, cây cỏ tàn úa, trông thật hoang vu. Ngay khi chúng tôi bước lên mặt đất, một luồng không khí hôi thối đập vào mặt.

Thi thể, rất nhiều thi thể, ngang dọc đều có!

Ôi trời! Cái số mệnh của tôi là thế nào đây!

~~~~~

1. Đoạn tự chỉ phích: điển tích này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tự” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền.

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem.

2. Long dương chi hảo: Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng sàng cộng chẩm (ăn cùng ngủ cùng), rất được sủng ái.

Khách: Nội dung này bị ẩn, bạn cần trả lời để xem.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Huyện Y Xuyên [1]

Có hơn 10 thi thể, ngã lộn tung phèo trong các bụi cỏ hoang trên mặt đất, ở phía trước cách đó không xa chính là rừng rậm, thỉnh thoảng có vài con quạ đen bay qua, phát ra tiếng kêu “quạ quạ”.

Lần này, không phải là sự kiện giết người.

Đây là những lưu dân chết do đói khát, từ từ chỉ như da bọc xương, quần áo lam lũ trên người bọn họ, tình trạng di hài người một nhà dựa sát vào nhau mà có thể nhìn ra được.

Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng chua xót. Cảnh tượng như thế này tôi đã từng nhìn thấy trong phim tài liệu chiếu trên TV, nhưng bởi vì trong quá trình học tập phải tiếp xúc với cái chết quá nhiều nên bản thân đã trở nên chai lì đối với chuyện này. Tôi thật không ngờ rằng, khi mình chân chính đứng trước hiện trường như vậy, cảm xúc vẫn sẽ bị tác động nghiêm trọng đến thế này.

Thì ra huyện Y Xuyên là một nơi nghèo khó, dân sinh khổ cực.

Khi đoàn người chúng tôi cưỡi ngựa tiến vào thị trấn huyện Y Xuyên, những gì bày ra trước mắt càng chứng minh cho suy nghĩ của tôi. Bởi vì chúng tôi vừa đi qua huyện Phong Huyền, giờ so với Phong Huyền thì Y Xuyên quả thực thua xa.

Kiến trúc tổng thể của thị trấn tương đối cũ nát, không có một chút khí thế, đến con đường lát đá phiến ở trung tâm đều lồi lõm ghồ ghề, hiển nhiên là lâu năm không tu sửa. Cửa hàng không có nhiều, người đi đường mặc quần áo vừa cũ vừa quê, trên mặt ai nấy đều tang thương trầm lặng.

Nhận người ta làm huynh đệ kết nghĩa, giờ lại điều người ta đến loại địa phương này, trong lòng Hoàng thượng đến cùng là nghĩ như thế nào đây?

Cáo từ những người từ Phong Huyền đưa chúng tôi đến đây, chúng tôi không đến thẳng Huyện nha Y Xuyên, bởi vì Nhiếp Thu Viễn triệu tập một cái hội nghị nho nhỏ.

Anh lấy ra từ trong túi một mẫu giấy màu vàng đưa cho chúng tôi xem.

“Chuyện này chỉ có 4 người chúng ta có thể biết. Ta đã xin bí chiếu từ Hoàng thượng, bước tiếp theo trong kế hoạch của chúng ta cần phải thay đổi.”

* Bí chiếu: chiếu chỉ bí mật, mật chỉ

Chúng tôi vẫn không hiểu được ý của anh, đại khái ‘bí chiếu’ sẽ dùng thể văn ngôn để viết, cũng chính là ‘Ngài bảo gì tôi đều đồng ý’ mà thôi.

“Thân phận của ta đã bị Nhậm Bình Sinh phát hiện, cho nên ta đã trở thành một người nguy hiểm, không thể lại bị chức vụ quan phủ trói buộc, cần đảm bảo hoạt động linh hoạt. Từ hôm nay trở đi, về mặt công việc, thân phận của ta và Lạc Đại Xuân sẽ trao đổi cho nhau, Đại Xuân dùng cái tên Nhiếp Thu Viễn để xử lý chính vụ ở Y Xuyên Huyện. Như vậy tương đối an toàn, mặt khác ta cũng tiện hành động hơn.”

Lạc Đại Xuân ngây người một lúc lâu, vô luận như thế nào anh ta cũng không nghĩ đến trọng trách Huyện lệnh bỗng chốc sẽ rơi xuống đầu mình. Nhưng mà trải qua nhiều ngày quan sát, tôi phát hiện một chuyện rất kỳ quái, chính là đối với yêu cầu của Nhiếp Thu Viễn, dù là khó hay dễ, bất luận là đao sơn hay là biển lửa, Lạc Đại Xuân đều chưa từng cự tuyệt.

“... Được!” Lạc Đại Xuân cắn răng nói, “Nhưng mà phải nghĩ cách thông báo trước cho những người Bát Tử Sơn đến sau.”

“Yên tâm, thời gian mà chúng ta ở Y Xuyên Huyện hẳn sẽ không lâu. Chuyện chính sự huynh xem làm thế nào thì làm, đây là sở trường của huynh mà, ta sẽ âm thầm trợ giúp huynh một tay.”

Tôi thấy cách làm này giống như Thu không chịu trách nhiệm vậy. Nhưng mà tôi cho rằng, sở dĩ anh làm như vậy nhất định có lý do khiến anh lo lắng mà không thể không như vậy. Hơn nữa, chuyện này làm cho tôi cảm giác cực kỳ quái dị, bỗng nhiên tôi cảm giác có chút không đúng, nhưng mà vào lúc này

có nghĩ thế nào cũng không ra được đến cùng là không đứng ở chỗ nào.

Thị trấn Y Xuyên có vẻ thực cũ xưa nhưng Huyện nha thì lại rất mới, cho nên cực kỳ nổi bật trong khung cảnh bụi đất ngập trời, dù cách thật xa nhưng chúng tôi đã nhìn đến.

Lạc Đại Xuân nói rõ thân phận với thủ vệ, cũng đưa cho người gác cổng quan điệp ấn tín mà Nhiếp Thu Viễn đã giao cho anh ta trước đó, bảo hắn đi vào trong bẩm báo. Không bao lâu sau, một người mặc áo bào cổ tròn màu lục vớ vàng đi đến, người chưa tới mà tiếng đã tới trước:

“Y Xuyên Huyện thừa Vương Kim Trí, cung nghênh Tri huyện đại nhân!”

Vương Kim Trí dáng người không cao, hình thể gầy yếu, ước chừng hơn ba mươi tuổi, đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía. Hắn cúi đầu quỳ gối mặt kính cẩn, nhưng đôi mắt đen thui lùi lũi xem xét cùng phân tích bốn người chúng tôi.

Hắn chuẩn xác tiến lên một bước nói với Lạc Đại Xuân: “Tất cả đã được an bày sắp xếp ổn thỏa, chỉ chờ đại nhân giá lâm!”

Kỳ thật để tiện hành sự, dọc đường đi tôi và Hàn Mị Lan đều cải trang thành con trai, nhưng người này chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra hai người chúng tôi là nữ nên bài trừ đầu tiên. Tôi không nghĩ chuyện nhìn ra ai là Tri huyện đại nhân là chuyện gì quá khỗ khổ, bởi vì hai người con trai kia đều diễn quá xuất thần. Nhiếp Thu Viễn vai đeo túi hành lý, lúc này còn nắm dây cương của hai con ngựa, trong tình huống bình thường, bản thân Tri huyện sẽ không bao giờ làm việc này.

Huyện thừa là nhân vật cấp hai có địa vị gần với Huyện lệnh. Mặc kệ thế nào, Vương Kim Trí nhìn qua là người thông minh, ít nhất là rất biết ‘sát ngôn quan sắc’.

Nhưng mà vẫn có thể nhìn ra đằng sau nụ cười của Vương Kim Trí là sự giết mình không nhẹ. Giết mình cũng là tự nhiên, mấy người cùng tôi cứ như vậy đình đặc cười ngựa đến, hơn nữa Đại nhân đến nhậm chức lại là một mỹ nam trẻ tuổi, bên người còn dẫn theo một tên yêu nghiệt mỹ nam, loại chuyện này có xác suất còn thấp hơn cả trúng số đỏ chứ.

Vương Kim Trí và Lạc Đại Xuân sóng vai đi ở phía trước, chúng tôi dẫn theo ngựa đi vào bên trong huyện nha.

Huyện nha trong ngoài chia thành ba khu vực. Chúng tôi trước vòng qua chính đường, cũng chính là ‘công đường thẩm vấn’ thường gặp nhất trên TV. Lại đi tiếp là nhị đường, chính là phòng nghị sự dùng để tiếp khách. Phía sau là tam đường, là chỗ ở của Huyện lệnh cùng thân thuộc, chính là nơi chúng tôi được sắp xếp vào.

Dọc theo đường đi, Lạc Đại Xuân và Vương Kim Trí thoải mái nói chuyện với nhau. Lạc Đại Xuân vốn có tài ăn nói, qua lại vài câu đã nắm được đại khái tình huống ở Huyện nha.

Huyện lệnh tiền nhiệm của Y Xuyên là Lưu Tiến nửa năm trước đã đến tuổi nên cáo lão hồi hương, gần đây sự vụ trong Huyện nha đều do Vương Kim Trí xử lý. Người trong Huyện nha Y Xuyên không nhiều lắm, chủ sự lại khuyết thiếu không được đầy đủ. Huyện lệnh về hưu, vốn vị trí Huyện thừa cùng Chủ bộ đều do Vương Kim Trí một người kiêm nhiệm, càng xui xẻo là, một thời gian trước, Huyện úy đại nhân uống rượu say, nửa đêm ngã vào mương nước chết đuối.

Huyện úy tương đương với Cục trưởng Cục Công an thời hiện đại, là nhân viên hình sự tư pháp sự vụ, chủ quản cả một huyện về mặt an ninh trị an, dưới Huyện úy còn có khoảng ba mươi Bộ đầu, Bộ khoái. Thêm vào nhân viên tạp dịch, toàn bộ Huyện nha cũng chưa đến năm mươi người. Hiện tại năm mươi người chỉ do một mình Huyện thừa quản lý, trên không có đầu, dưới không có Huyện úy, hắn vẫn không thể nào làm chủ mọi việc, chính thế mà nói vẫn thực buồn bực.

“Một khi đã như vậy, vị tiền sinh Lạc Đại Xuân này cũng có công danh, ta sẽ báo lên trên cho hắn nhậm chức Huyện úy Y Xuyên Huyện này đi.” Nhiếp Thu Viễn giả chỉ vào Nhiếp Thu Viễn thật nói.

“Tuân lệnh, hạ quan sẽ đi thảo văn thư ngay.”

Huyện úy chính là một chức vị tương đương thích hợp, vừa điều thấp lại vừa vẫn có thể tra án, xem ra các phần tử phạm tội ở Y Xuyên Huyện sắp thảm rồi đây.

“Kim Trí, đưa các loại văn thư huyện chí huyện nội chủ yếu đến thư phòng ta, ta cần phải xem xét một lượt.” Hiện tại Lạc Đại Xuân không biết sao nhìn qua có chút xa lạ, có vẻ là vì – nghiêm cẩn?

*huyện chí: Ghi chép của huyện

Trong mắt Vương Kim Trí mơ hồ lóe lên tinh quang. Hắn cúi đầu nói: “Vâng.”

Mãi cho đến hiện tại, những gì diễn ra trước mắt đã chứng minh tất cả, chúng ta tiếp nhận chính là một cái cục nợ rối rắm không hơn không kém. Huyện Y Xuyên, không biết còn có bao nhiêu đáp án cần phải vạch trần, cũng không không biết có bao nhiêu đờ bản cần chúng tôi dùng hai tay tẩy trừ.

Lòng tôi khẽ động, chẳng lẽ, Y Xuyên, chính là một bài kiểm tra lớn mà Hoàng đế có ý chuẩn bị cho Nhiếp Thu Viễn sao?

Chương 39: Huyện Y Xuyên [2]

Kiểm tra bắt đầu.

Liên tục bảy ngày, hai người nam nhân không biết bận việc ở nơi nào rồi, đến thời gian chạm mặt bọn họ tôi cũng không có. Rơi vào đường cùng, tôi đành phải rảnh rỗi rủ Hàn Mị Lan đi dạo phố.

Vốn tôi cũng chẳng muốn đi cùng cô ấy đâu, nhưng mà bây giờ tôi không quen thuộc hoàn cảnh nơi này, võ công của cô ấy tương đối cao, rủ cô ấy đi cùng có vẻ an toàn hơn nhiều.

Thị trấn Y Xuyên không lớn, cho nên chỉ mất vài ngày hai chúng tôi đã lượn hết mọi ngõ ngách, cảm giác chinh thể chỉ có một chữ: Nghèo.

Cửa hàng nơi đây cực kỳ đơn điệu, đều là buôn bán duy trì sinh kế cơ bản, không có một chút bóng dáng ‘phồn hoa náo nhiệt’ của một thị trấn, lại càng không nói đến có người phú đầu óc mà nghĩ ra các chiêu thức thu hút khách hàng xúc tiến tiêu thụ. Hai chúng tôi muốn mua ít vải làm quần áo mới cho mọi người, kết quả tìm khắp các cửa hàng vẫn tìm không thấy một mảnh vải phẩm vị thời thượng một chút.

Nói là nghèo, nhưng ở đây lại có mấy nhà tráng lệ to bự chẳng, ở thị trấn có vẻ phá lệ nổi bật. Đây chắc là nhà mấy người có uy tín có danh dự ở Y Xuyên, người đi ra đi vào đều mặc lăng la tơ lụa, phòng chừng là nhập từ huyện khác về, bởi vì ở trong này căn bản mua không ra.

Tổng thể thì nghèo, còn có cách biệt giàu nghèo quá lớn.

Muốn xã hội phong kiến cổ đại lại không phân bản phú khảng định là phi thực tế, nhưng diện mạo tổng thể huyện Y Xuyên có thể biểu hiện sự thống trị trước đây ở huyện này quả thực là cực độ thối nát mục rữa.

Tệ hơn nữa chính là vùng nông thôn ở ngoại thành. Hai chúng tôi cưỡi ngựa hai ngày đã đi hết một vòng khu vực ngoại thành, phát hiện điều kiện tự nhiên ở khu vực này rất kém, tương đối khô hạn, đất đai đều nứt cả ra. Hiện tại chính là mùa thu hoạch lương thực, nhưng mà mùa thu hoạch năm nay rõ ràng là thất thu, bởi vì vô cây đều bị dân chúng đói khát lột hết cả rồi.

Tôi nhớ đến những thi thể nhìn đến khi vừa xuống thuyền, mà tim ‘pha lê’ Hàn Mị Lan đã rom róm nước mắt.

“Luu Huỳnh, tỷ nói xem, chúng ta có thể làm gì đây?!” Cô ấy vừa nói vừa nức nở làm tôi phiền chết đi được.

Tôi nhẫn nhịn ôn hòa nói: “Mị Lan, an tâm một chút đừng nóng vội, chúng ta trở về trao đổi một chút với hai vị ca ca, nhất định bọn họ có chủ ý. Ta nghĩ, đến lúc đó những việc mà chúng ta có thể làm sẽ rất nhiều, chỉ sợ sẽ bận ngập đầu đầu.”

Hàn Mị Lan hít sâu một hơi, gật đầu một cái thật mạnh, dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn tôi.

Kết quả hôm nay lúc trở về huyện nha, chúng tôi nhìn thấy Lạc Đại Xuân tươi cười tiễn một người ra cửa. Người đàn ông kia tầm bốn năm mươi tuổi, quần áo hoa lệ bắt mắt, đáng người đây đây, nhìn qua đã biết là kẻ có tiền.

“Từ Viên ngoại đi thông thả, thứ cho không tiễn xa được!”

“Nhiếp đại nhân đừng khách khí như vậy, mau mau dừng bước!”

Hai người diễn cứ như là đã thành bạn thân của nhau vậy.

Lạc Đại Xuân mặc quan phục màu lục, cổ tròn màu đen, màu sắc này không hiểu sao lại tôn thêm khí chất cho anh ấy, nhìn rất đẹp mắt. Nhiếp Thu Viễn được phong làm chính lục phẩm, lục phẩm thất phẩm đều có quan phục màu lục. Tôi đã từng tưởng tượng một chút bộ dáng Nhiếp Thu Viễn mặc quan phục thể này, còn cảm thấy màu xanh cóc này ắt hẳn sẽ rất kỳ cục, kết quả thực tế lại tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi.

“Lạc đại ca, đó là ai vậy?” Tôi thấy người nọ đi xa liền cùng Mị Lan đi theo Lạc Đại Xuân vào trong.

Lạc Đại Xuân cười xấu xa nói: “Mới có nhậm chức vài ngày đã có người đưa tặng lễ đến cho chúng ta! Đi, đi xem một chút!”

Bát bảo lễ hộp đã được đưa đến tam đường, là một cái rương gỗ không nhỏ, còn khắc hoa văn thật tinh mỹ. Chỉ riêng cái rương này chỉ sợ giá cũng không bèo đâu.

Mở rương ra, bên trong là các loại lụa là đủ màu sắc. Lật xuống phía dưới, aida, bên dưới lộ ra toàn là bạc trắng!

Chúng tôi đếm qua, có năm ngàn lượng bạc. Cái này, chỉ là lễ gặp mặt quan mới nhậm chức thôi đó!

“Mọi người xem đi.” Lạc Đại Xuân nâng cằm, ý bảo chúng tôi nhìn xung quanh.

Khoảng chừng có đến mười mấy cái rương có quy cách, hình thái không mấy khác biệt.

“Người khách này không biết đã là người thứ mấy ta tiếp hôm nay rồi!” Lạc Đại Xuân cười nói.

“Lạc đại ca, huynh... Cứ nhận như vậy sao?!” Tôi ghen một lúc lâu, rốt cục nhìn không được mà lên tiếng hỏi. Đây là nhận hối lộ nha!

“Nhận. Thế nào? Người ta có ý tốt dâng tặng, chúng ta không nhận sao?” Lạc Đại Xuân nhìn tôi như nhìn kẻ ngốc.

“Này, này...” Tôi không biết nói cái gì cho phải.

“Biểu ca! Ca như vậy là không đúng!” Hàn Mị Lan kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ bừng. Cô ấy rất ít khi nói như vậy, rõ ràng là không quen. Nhưng mà những gì cô ấy nói chính là những gì tôi đang nghĩ.

Không phải nhân phẩm tôi cao thượng gì mà khinh thường số vàng bạc tài bảo này, ngược lại, tôi cảm thấy như vậy rất thực tế. Nhưng mà là một cô gái hiện đại, lòng tôi biết thế nào là cân bằng, tôi hiểu được đây là chuyện phạm pháp.

Lạc Đại Xuân nói: “Bỏ đi, các tiểu cô nương không cần lo đến những chuyện này. Hai người bọn muội đi sắp xếp, chuẩn bị cho ta mấy bàn tiệc rượu, ba ngày sau cửu cửu trùng dương, các ca ca muốn tại huyện nha này tiếp khách.”

*cửu cửu trùng dương: Tết trùng cửu 9/9 Âm lịch, Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương

Tôi cùng Hàn Mị Lan cứ như vậy bận rộn suốt ba ngày. Kỳ thật Huyện nha đều đã có tôi tớ và đầu bếp, công tác chủ yếu của hai người chúng tôi là quy hoạch thiết kế. Đương nhiên, kỹ thuật của hai chúng tôi cũng chẳng kém gì đầu bếp, cho nên tự mình động thủ cũng là chuyện rất thường xuyên. Chuẩn bị một phen, thực đơn, hương vị thức ăn, bày biện trang trí đều khiến tôi cảm thấy thật hoàn mỹ.

Lúc thu xếp địa điểm yến khách, chúng tôi phát hiện trong nhà đã chật ních các chậu hoa cúc, đủ loại màu sắc, trên mười loại cúc đua nhau khoe sắc, đẹp hết chỗ nói luôn.

Trùng dương, hợp mùa nhất chính là hoa cúc. “Niếp đại nhân” mới nhận chức này ẩn tượng tạo cho người khác là người phong tao, cho nên những người giàu có trong huyện đều vội vàng chọn thượng phẩm, thiện giải nhân ý tặng đến, mong chờ có thể khiến “Niếp đại nhân” hài lòng.

Tôi cùng Hàn Mị Lan lựa chọn hoa viên phía sau để làm nơi tổ chức tiệc, bố trí các loại đèn trang trí ở nơi này, sau đó chuyển hết số hoa cúc cao thấp các loại vào đặt trong hoa viên. Như vậy ngẩng đầu lên có thể ngắm trăng, cúi đầu ngắm hoa cúc, kèm theo rượu ngon đồ ăn ngon, quả là tuyệt mỹ.

Lúc này tôi ngủ không được, một mình đi đến nhìn xem nơi tổ chức tiệc ngày mai. Nhìn vườn hoa cúc nở rộ dưới ánh trăng sáng rọi, tôi không khỏi xúc động. Từ lúc hoa cúc bị cải biến hàm nghĩa trong thời đại của tôi, tôi liền có tâm lý bài xích đối với hoạt động ngắm hoa cúc. Nhưng mà biển hoa đẹp thế này thật đúng là làm người ta tâm linh lay động.

Một đóa hoa cúc trắng muốt bỗng nhiên xuất hiện trước mặt tôi, phả ra mùi thơm thoang thoang.

“Cảnh hoa này tên là ‘Tàn tuyết kinh hồng’, không nghĩ đến nơi này có loại hoa cúc đẹp như thế này.” Giọng nói thật trầm hậu, nhu hòa mà quen thuộc.

Hiện tại chẳng phải canh ba, nhưng U Dạ Công Tử lặng lặng đứng sau lưng tôi, trong tay cầm cành hoa cúc trắng kia. Cánh hoa cúc dài nhỏ như tơ, trắng trong như ngọc, những cánh hoa nhỏ bao lấy nhụy hoa cũng là màu vàng tơ nhàn nhạt, hết sức động lòng người.

“Huynh đến rồi?” Trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy vui sướng.

Anh gật đầu: “Mấy ngày nay, ta đang âm thầm tra xét toàn Y Xuyên Huyện, phát hiện ra dấu vết ám điểm của Thiên Kính Môn. Thiên Kính Môn cực kỳ mất cảm đối với những kỹ năng của muội, cho nên muội làm việc phải trăm ngàn lần cẩn thận, không cần khiến cho bọn họ chú ý.”

Tôi lắp bắp kinh hãi. Cánh của Thiên Kính Môn thật đúng là trải rộng khắp thiên hạ, đến một cái thị trấn nhỏ nhỏ cũng không chừa. Nói đúng là, lúc phát sinh vụ án, không muốn cho tôi đi thám thính thăm dò tình hình trước đúng không?

“Huynh yên tâm, ta có chừng mực. Nhậm Bình Sinh... Cũng sẽ đuổi đến đây sao?” Tôi càng cảm thấy hứng thú với người này hơn.

“Căn cứ tình báo mà ta có được, Nhậm Bình Sinh phải đi Giang Nam xử lý sự vụ, cho nên đại khái chúng ta có thể yên bình một thời gian. Vô luận như thế nào, những chuyện có liên quan đến Thiên Kính Môn phải cực độ lưu tâm, bảo vệ tốt chính mình.”

Anh ấy đang lo lắng cho sự an nguy của tôi đây mà, trong lòng tôi ấm áp.

Anh nhẹ nhàng cười: “Trước cứ mặc kệ những chuyện này đi, ngày mai Đại Xuân sắp diễn một hồi kịch hay. Không phải muội rất thích xem kịch sao? Ngày mai, hãy cứ chờ xem trò hay.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: HUYỆN Y XUYÊN [3]

Đêm Trùng Dương, thưởng cúc dưới ánh trăng.

Tiệc rượu cực kỳ náo nhiệt, âm thanh yến tiệc linh đình không ngừng. Tôi cùng Hàn Mị Lan cái nam trang đứng ở bên cạnh hầu hạ. Thứ nhất, chúng tôi muốn chú ý đến các việc nhỏ nhặt trong buổi tiệc, không muốn làm hỏng công sức mấy ngày nay chuẩn bị, thứ hai là chúng tôi đều vô cùng tò mò lý do tổ chức bữa tiệc này.

“Thức ăn mỹ vị như thế này, chung quanh lại bày biện cúc hoa, ý cảnh thanh nhã, cũng chỉ có phủ đệ của đại nhân Nhiếp Thu Viễn mới làm được thôi!”

Những lời khen ngợi chúng tôi như thế này, đêm nay tôi đã nghe rất nhiều.

Tại trong bữa tiệc này, tôi cảm giác Lạc Đại Xuân thật đúng là một nhân tài. Một chuyện vô cùng vô cùng bình thường anh ấy đều có thể ba hoa chém gió, lại hiểu theo những lời người ta hứa theo nữa thì đến phân ngựa cũng trở nên xinh đẹp, thật không giống một người lỗ mãng xuất thân giang hồ mà giống một người lỗi đời am hiểu quan trường.

Rượu qua ba tuần, người dự tiệc đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ. Đúng lúc này, Lạc Đại Xuân bỗng nhiên giơ lên chén rượu, cao giọng nói:

“Các vị đều là danh môn vọng tộc Y Xuyên Huyện, nói đến cùng chính là sống lưng của cả huyện Y Xuyên này. Thu Viễn bắt đầu nhậm chức lại được chư vị ưu ái như thế, thật sự là cảm động đến rơi nước mắt. Việc chư vị bỏ ra một số tiền lớn giúp đỡ dân chúng Y Xuyên vực dậy thương nghiệp, lại nông canh, thân là quan phụ mẫu, Thu Viễn đại biểu dân chúng tạ qua chư vị.”

Dứt lời, Lạc Đại Xuân ngẩng cổ uống cạn ly rượu.

Những người dự tiệc đều choáng váng một lát, bởi vì bọn họ không ai từng quyền tiền cho dân chúng cả. Tôi bỗng nhiên hiểu ra, khó trách anh ấy không hề cự tuyệt tất cả số tài vật dâng đến cửa, thì ra đây là muốn cướp của người giàu chia cho người nghèo!

Người ta đưa tiền đến cho quan trên là muốn sau này quan trên tạo thuận lợi, làm cho bọn họ không chút cố kỵ cướp đoạt mồ hôi nước mắt của dân. Nhưng mà lần này, ‘Huyện thái gia’ biểu lộ rõ ràng lập trường của mình: Tiền của các người ta không cần, số tiền này ta sẽ thay các người trợ cấp cho dân chúng mua gia dụng, cho nên ta không tính là bị các người thu mua nhà!

Thấy trong bữa tiệc mọi người biểu hiện từ mê hoặc đến hiểu ra lại không dám trao đổi với nhau, trong lòng tôi cảm thấy thật sự rất buồn cười. Nhưng mà lần này có tính là đắc tội với toàn bộ giới giàu có trong huyện Y Xuyên không đây?

Lạc Đại Xuân đứng lên, cầm lấy một vò rượu bắt đầu đi kính rượu từng người.

“Lư Viên ngoại, nghe nói Thái Phong Lâu của ngài làm ăn không tệ, hôm khác tiểu đệ nhất định sẽ đến thưởng thức một lần. Chỉ nghe nói là ác đồ Hắc Bang thường đến làm những chuyện tay chân không sạch sẽ? Có chuyện gì cần đến tiểu đệ giúp, ngài đừng ngại mà cứ nói ra nha!”

Sau này tôi mới biết được, Thái Phong Lâu căn bản là cấu kết với Hắc Bang mới có thể đưa việc buôn bán đến mức phát đạt như vậy. Bọn họ còn bao che ác đồ, che giấu chứng cứ án mạng, thay Hắc Bang rửa tiền. Nếu quan phủ nghiêm cần điều tra nhất định sẽ hốt cả ô.

“Trần Viên ngoại, ngài khí sắc không sai. Nghe nói gần đây Tam công tử dàn xếp rất khá nên giảm bớt không ít tâm tư.”

Vụ Tam công tử gây án bỏ chạy, theo ý của Lạc Đại Xuân thì anh ấy đã làm rõ được vị Tam công tử kia đang trốn ở đâu.

Một vòng kính rượu, gần như mỗi một người đều bị Lạc Đại Xuân nhắc đến chuyện nhà, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười, cười đến cực kỳ miễn cưỡng.

Lại một lần nữa tôi có đánh giá mới về chỉ số thông minh của Lạc Đại Xuân, cảm tắc trước cảm vương, đánh rắn đánh đập đầu, cho dù là người lợi hại đến đâu cũng có nhược điểm, huống hồ đám người này cũng chỉ là đám phạm tặc toàn thân không sạch sẽ. Mới đến huyện Y Xuyên có vài ngày mà các loại thể lực, các loại chỗ dựa, chỗ nào kiêng kỵ đều sớm bị hai vị ca ca nắm rõ trong lòng bàn tay.

Bữa tiệc này ăn xong đều khiến ai nấy toát mồ hôi như mưa, dường như mùa hè qua đi đã trở lại. Mọi người đều nâng chén, khen ngợi tri huyện đại nhân có tài cán, còn tỏ vẻ mình góp sức lực vì dân chúng vẫn còn ít, sau này nhất định sẽ quyền thêm.

Tôi cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười. Buồn cười là vì, hai người họ cứ như vậy thu phục một đám thổ hào, vừa ra tay đã nắm thóp, đánh một trận ra oai phủ đầu. Tức giận là vì, biến mọi chuyện thành như vậy thì ai còn có tâm tư thưởng thức đồ ăn ngon, khiến cho mấy ngày ti mỉ an bài của bọn tôi trở thành phí công vô ích, đây chẳng phải là thuận tiện ‘chơi’ luôn hai chúng tôi chứ gì nữa!

Tôi không biết được kết quả này là chủ ý của ai, chỉ cảm thấy hai người này quả thực rất lợi hại, hơn nữa là bộ đôi hợp tác tuyệt hảo. Nhưng mà, chuyện như vậy có lẽ chỉ có chúng tôi mới có thể làm, đổi thành người khác chỉ sợ làm không được. Bởi vì chúng tôi có tiền, có chỗ dựa vững chắc, có võ công

lại có đầu óc. Trong tay chúng tôi là một đồng ưu thế, chỉ cần đóng vững đánh chắc, chướng ngại cũng không lớn, hoàn toàn có thể làm chủ một cái huyện Y Xuyên nho nhỏ.

Tôi không biết Nhiếp Thu Viễn vì sao lựa chọn con đường này mà không phải mai danh ẩn tích giang hồ, tôi tin tưởng anh ấy có suy nghĩ riêng của mình, bởi vì thực rõ ràng, anh ấy thực để bụng chức vị ‘Huyện lệnh’ này. Tóm lại bước tiếp theo chính là giải quyết vấn đề làm sao kiến thiết phát triển huyện Y Xuyên.

Tiền bước khách nhân, nhóm phục dịch thu thập tàn cục, Nhiếp Thu Viễn gọi ba người chúng tôi lại rồi mở một cái hội nghị nho nhỏ.

Hội nghị do Nhiếp Thu Viễn chủ trì, chủ yếu là thảo luận quyết sách tiếp theo, đến tôi cùng Hàn Mị Lan cũng bị gọi đến tham gia, bọn họ vẫn tương đối tôn trọng nữ tính.

“Những chuyện tiếp theo cần phải làm sợ là hơi nhiều, cho nên, Lưu Huýnh, Mị Lan, ủy khuất hai người từ lúc này sẽ cải nam trang những lúc xuất hiện ở những trường hợp công khai, dù sao trong một số việc, nữ tính ra mặt không tiện cho lắm.”

Xem ra thật là có mọi chúng tôi có thể dùng võ, trong lòng tôi có một chút hưng phấn, đồng dạng trên mặt Hàn Mị Lan cũng thể hiện rõ điều này.

“Hai chúng ta mấy ngày nay đã tra ra rất nhiều chuyện, phát hiện trước đây Y Xuyên Hiện không có bao nhiêu tệ nạn, bắt đầu từ vị Huyện lệnh tiền nhiệm Lưu Tiến, nơi đây xuất hiện rất nhiều tệ nạn, hiện tại đúng là ‘mầm bệnh’ tiền nhiệm bắt đầu phát tác.”

Vấn đề chủ yếu ở huyện Y Xuyên tập trung ở lại trị và dân sinh. Toàn bộ huyện lý quan lại hủ bại hống hách lộng hành, đút lót nhận hối lộ thành phong trào, bất luận là ngành nào, dù là làm một việc nhỏ mà không đưa chút lễ vật thì sợ làm cũng không thành. Đám thân hào đến tham gia bữa tiệc hôm nay, người người đều mang theo danh hào “XX Viên ngoại”.

“Viên ngoại” danh cũng như ý nghĩa, chính là ‘viên’ bên ngoài ‘quan viên’. Tuy rằng từ đời nhà Minh trở về sau, loại chức quan này là có thể tùy tiện mua, chỉ cần tài phú có liên quan, nhưng về lý luận ở đời nhà Đường thì không phải như thế. Nhà Đường là rập theo nhà Tùy, viên ngoại cũng phải có biên chế đủ tiêu chuẩn. Nhưng nhìn đám thân hào này xem, quan vị rõ ràng là mua đến.

Quan lại tham ô hủ bại thối nát, dân sinh tự nhiên sẽ rất khổ cực. Địa thế huyện Y Xuyên tương đối cao, song ngòi cũng ít nên thường gặp khô hạn, mùa màng thường xuyên không tốt. Ấy vậy mà ‘sưu cao thuế nặng’ ở huyện Y Xuyên lại là cao nhất trong khu vực, dân chúng nghèo khổ không nói nổi.

Dân chúng khổ, sẽ kêu oan. Nhưng mà Huyện lệnh tiền nhiệm Lưu Tiến lại cho bắt giam toàn bộ dân chúng đến trước Huyện nha đánh trống, xưng là “Vô lý điều dân”. Sau này có dân chúng tính toán vòng qua Huyện lệnh mà đến cấp cao hơn để ‘kêu oan’, kết quả đều bị huyện nha ngăn chặn, tóm vào đại lao. Cho nên hiện tại những người được nhốt trong ngục giam ở huyện Y Xuyên có bao nhiêu người là thực sự có tội thì không nói trước được.

“Ta xem vị Huyện thừa kia cũng không xấu xa.” Lạc Đại Xuân nói, “Tra xét hẩn của cái thì không phát hiện có điểm nào đáng ngờ.”

Ấn tượng của tôi đối với Vương Kim Trí là không xấu, hoàn toàn xuất phát từ trực giác, bởi vì ánh mắt của hắn khi nhìn về phía chúng tôi có man theo một chút gì đó tên là “Hi vọng”.

“Không sai, đương nhiệm Huyện thừa rất khôn ngoan cũng biết đối nhân xử thế. Ở hoàn cảnh như thế này mà hắn vẫn có thể hành sự thuận lợi, chưa từng dính vào một vũng bùn nào, không thể không nói, hắn ta phải là người có năng lực có kiên nhẫn.” Nhiếp Thu Viễn khó được nở nụ cười, “Những việc cụ thể trong Huyện nha có thể giao cho hắn làm, hắn là không có vấn đề gì.”

Kế hoạch bắt đầu, chúng tôi đều có phân công cụ thể công việc của mỗi người.

Lạc Đại Xuân là Tri huyện, phụ trách trị dân cùng hưng thương; Mị Lan mềm lòng, giỏi về mặt câu thông với người khác nên phụ trách chân tai cùng trấn an dân chúng. Nhiếp Thu Viễn thì không cần phải nói, anh ấy là Huyện ủy, phải phụ trách điều tra án kiện; Kì quái nhất vẫn và phân công nhiệm vụ của tôi.

“Lưu Huýnh, Y Xuyên Huyện địa thế không tốt, rất dễ gặp khô hạn, dân chúng làm ruộng rất gian nan, mọi phụ trách giải quyết vấn đề này nhé.” Nhiếp Thu Viễn thân nhiên nói.

Miệng tôi mở ra khép lại đều nan. Xin nhờ, vấn đề khô hạn lại bắt tôi đi giải quyết? Chuyện này hắn là đi tìm Long Vương chứ???

Đây là nói, kỳ thật tôi là bị làm bình hoa mà không dùng?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Huyện Y Xuyên [4]

“Đại nhân! Oan uống quá!”

Hoàn toàn là lời kịch kinh điển trong mấy vở kịch cổ trang tham án.

“Oan uổng?” Vị quan gia với khuôn mặt lạnh tuấn mỹ vô luân đảo mắt nhìn, phàm là nữ nhân trong đám dân chúng xem náo nhiệt xung quanh, tâm tư đều không ở vụ án giết người, “Ta nói người giết vợ rồi giả tạo hiện trường, như vậy là oan uổng người sao?”

Nông dân Trương Nhị “bịch” một tiếng quỳ xuống, “Đại nhân, ngài phải làm rõ phải trái, vì dân chúng làm chủ! Đây, đây rõ ràng là đạo phi vào nhà cướp của, còn cố ý lãng nhục nương tử nhà thảo dân...”

Trong nhà, cái bàn bị đẩy ngã, tủ bị mở toang, xung quanh bừa bãi. Một cô gái trẻ nằm trên mặt đất, thân thể cứng ngắc, quần áo hỗn độn, quần trong bị cởi xuống một nửa, trông rất khó nhìn.

Mỹ nam trẻ tuổi mặc quan phục màu lục lãnh liệt nhìn Trương Nhị: “Đến cùng trong nhà đã mất vật gì, người biết chứ?”

“Đây... Thảo dân từ trong vườn trở về thì nhìn thấy tình cảnh này nên bị hoảng sợ đến hồn phi phách tán, ngay sau đó đã đi báo quan nên vẫn chưa kịp kiểm tra!”

“Mấy tên đạo phi này đúng là có chút nhân nghĩa, tất cả các tủ đồ trong nhà đều bị mở toang mà lại quên tìm kiếm! Chắc là do nương tử nhà người ngày thường đức hạnh, sắp xếp ngăn kéo học tủ ngay ngăn chính tề nên đám đạo phi mới luyến tiếc bới lên?” Quan gia nhẹ nhàng thông thả bước đi, mở rộng thêm ngăn tủ vốn đã bị mở ra trước đó. Trong ngăn tủ, quần áo vật phẩm tuy rằng không nhiều lắm lại được xếp ngay ngắn, không có một chút dấu vết bị động qua.

“Người nói người trở về thì thi thể nương tử đã cứng rắn, có thể thấy được đạo phi lưu lại ở trong nhà người cũng đủ lâu. Nếu hắn đã có ý thì bạo đối với nương tử người, vậy quần áo sao lại được cời đến chừng này? Cởi như vậy còn có khả năng ‘hành sự’ sao? Nếu đã có thời gian, vậy tại sao lại không thi bạo, hay là do bỗng nhiên lương tâm trời dậy?”

“Chuyện này... Đại nhân, đây là chuyện của đạo phi, ngài hỏi thảo dân thì làm sao thảo dân biết được ạ!”

“Như vậy người thật sự đi Điện Trung trông rớt sao?”

“Thật là vậy thưa đại nhân, thảo dân đi từ lúc tờ mờ sáng, đến trưa mới trở về nhà!”

“Nhà người canh tác loại nông sản nào, người mang loại nông cụ nào đi?”

“Nhà thảo dân trồng đậu, thảo dân mang theo cuốc...” Chữ ‘cuốc’ còn chưa nói xong, Trương Nhị bỗng nhiên ngây ngẩn cả người. Bởi vì lục bảo đại nhân đã thông thả đi đến bên cửa sổ, cầm lên cây cuốc được dựng đứng ở bên cửa sổ.

Cửa sổ đối diện cửa chính, là chỗ cách cửa chính xa nhất.

Đại nhân nhếch miệng cười nhạt: “Trương Nhị người quá khiêm nhường, nói là cả kinh hồn phi phách tán, vậy mà vẫn kịp chạy đến bên cửa sổ đặt cây cuốc cho ngay ngắn, sau đó mới đi nghiệm thi thi thể nương tử của mình.”

Trương Nhị ngạc nhiên, chàng mỹ nam cũng không chịu buông tha: “Trời chưa sáng hắn đã đi làm, cho đến buổi trưa mới về, vậy có ít nhất ba bốn canh giờ. Người ra sức làm việc như thế, vậy tại sao lại không mặc quần áo ngắn gọn gàng mà lại đi mặc bộ thường phục rộng rãi, mà trên quần áo lại không có một chút mồ hôi hay bùn đất? Đây, là có dụng ý gì?”

Đại nhân ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng cầm lấy tay phải người chết: “Trong móng tay lưu lại vết máu, vậy là do cào tên hung thủ lưu lại. Trương Nhị, người thay bộ quần áo tay rộng này để che đi, nhưng đáng tiếc lại chọn sai màu sắc. Nếu người mặc đồ tối màu thì đã không rõ ràng như vậy được!”

Mọi người chăm chú nhìn sang, đúng là chỗ xương quai xanh và khuỷu tay trái của Trương Nhị mơ hồ đang chảy máu.

Trương Nhị mặt như màu đất, lại nghe nam tử nói tiếp: “Bên hông của người có lộ ra một túi thêu hoa, giống như tín vật đính ước giữa nam và nữ. Nghe người nói hai vợ chồng người kết hôn nhiều năm, bình thường lấy nhau lâu như vậy còn mang theo thứ này sợ cũng chẳng có mấy người đâu.”

Một câu này đã chỉ ra được động cơ giết người.

Trương Nhị lại quỳ phịch trên mặt đất, run rẩy không ngừng. Người chung quanh đều ngây người, mỹ nam lại chuyển hướng sang nói với một mỹ nam áo lục khác: “Nhiep đại nhân, tiếp theo sẽ lấy khẩu cung, thỉnh đại nhân xử lý.”

‘Nhiep đại nhân’ lạnh lùng hừ một tiếng, chỉ nói ngắn gọn hai chữ: “Đẫn về!”

Lúc này, một người phụ nữ lớn tuổi xông ra từ đám đông bên cạnh, vừa đánh đòn đập lên người Trương Nhị vừa khóc than: “Người là tên súc sinh, trả tính mạng nữ nhi của ta lại đây! Nữ nhi nhà ta tự nguyện theo người, ấy vậy mà một ngày hạnh phúc cũng không có, kết quả còn bị người hại chết! Người là tên súc sinh không bằng cả heo chó!”

Lúc này bên cạnh lại lao ra một cậu bé rất đẹp trai, khuôn mặt nộn nộn, cậu bé vững vàng đỡ người phụ nữ. Đứng nhìn nó nhỏ tuổi mà cho rằng nó yếu ớt, khí lực không phải nhỏ đâu, người phụ nữ có cố sức giãy giụa thế nào cũng không thể lại gần Trương Nhị.

Cậu bé dùng giọng nói nhu hòa của mình mà nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Bà bà, nén bi thương, người chết không thể sống lại, bà bà xem đi, cháu bà đang ở bên cạnh nhìn đây!”

Thì ra là cậu bé phát hiện trước đó người phụ nữ này dẫn theo hai đứa bé gái, mặc dù chưa hiểu chuyện nhưng đều mở to đôi mắt đen láy hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Bà bà, nén bi thương, đừng làm các bé sợ, các bé đều rất đáng thương.”

Tâm tư người phụ nữ thành công chuyển dời đến trên người hai đứa bé, xúc động biến thành nước nớc. Các vị hương thân chung quanh cũng tiến lên đỡ người phụ nữ, người một lời ta một lời bắt đầu khuyên nhủ.

Tôi lẳng lặng nhìn hết thấy, thẳng cho đến khi ‘Nhiếp đại nhân’ thở dài một hơi, nói: “Về phủ.”

Đây là chuyện hằng ngày chúng tôi phải làm ở huyện Y Xuyên.

Từ khi cầm rễ ở huyện Y Xuyên, bởi vì chuyện phải làm rất nhiều, cho nên cuộc sống có vẻ bận rộn mà phong phú. Trải qua hơn một tháng, trong huyện thu tiêu sưu cao thuế nặng, giảm nhẹ lao dịch, chỉnh đốn trị an, phúc thẩm lại phạm nhân trong ngục, vận mệnh huyện Y Xuyên bắt đầu có hơi thở mới.

Buồn bực chỉ có mình tôi, bởi vì căn bản tôi chẳng giúp được gì, kỳ thật, là không dám giúp. Giống như hôm nay, xử án là chuyện của Nhiếp Thu Viễn, xử lý sự vụ là chuyện của Lạc Đại Xuân, an ủi gia đình người bị hại là chuyện của Hàn Mị Lan, còn tôi thì sao? Chỉ đứng ở một bên xem mà thôi!

Tôi không thể nào xông lên nói: “Huynh xem đi, trong móng tay nàng có dấu vết cào người đó! Nàng chết đã bao lâu rồi, hiện trường này nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái!” Nói như vậy, bọn họ chắc hẳn sẽ coi tôi là quái vật mất. Hơn nữa, có Nhiếp Thu Viễn ở đây, những điều này cũng chẳng cần đến tôi phải nói ra.

Thời gian này U Dạ Công Tử có đến vài lần, cơ bản đều là tôi gọi anh ấy đến. Kết quả gọi anh đến cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là tùy tiện hàn huyên tán gẫu. Chỉ có một lần, anh mang theo một tập hồ sơ khám nghiệm tử thi khá cũ đến cho tôi xem, nói là Thu có chút không chắc chắn lắm nên anh ấy mới lén trở đến cho tôi xem.

Bởi vì tình huống loại này tôi đã từng học qua trước đó, cho nên lúc này liền vạch ra những điểm cần lưu ý cho anh biết. Anh ấy vui mừng đầy mặt, còn nhin không được mà khen ngợi tôi vài câu.

“Haiz, ta muốn tham dự phá án, chỉ sợ chỉ có thể dựa vào anh mà thôi. Huynh phải tận tâm tận lực giúp Nhiếp Thu Viễn đó nha. Nếu gặp phải cái gì cổ quái, nhớ phải vụng trộm mang đến cho ta xem thử, không biết chừng ta có thể giúp được đâu. Huynh trăm ngàn phải nhớ kỹ nha!” Tôi nhắc nhở U Dạ Công Tử.

Anh ấy cười nói: “Muội yên tâm đi. Ta thấy bọn họ cảm thấy muội vô dụng nên mới không an bày việc gì cho muội làm. Vậy nên muội mới nhàn rồi, không phải vừa vận hồ tử xử án sao?”

Tôi cũng không rõ câu này là đang khen tôi hay là mắng tôi nữa.

Tóm lại một câu, một tháng đầu này đối với tôi mà nói vẫn tương đối nhàm chán, cho nên lúc rảnh rỗi tôi bắt đầu lo lắng một vấn đề cực kỳ đặc sắc, chính là làm sao đảm nhận chức trách của Long Vương, làm cho huyện Y Xuyên không còn gặp phải tình cảnh khó hạn như vậy nữa.

Ngay tại lúc tôi còn đang miên man suy nghĩ, bất tri bất giác tôi đã trở về đến Huyện nha. Chúng tôi còn chưa đi đến nhị đường nghỉ xả hơi, đã thấy Vương Kim Trí hoan hỉ cầm đến một quyển trục.

Khi hắn đứng nghiêm đến trước mặt chúng tôi, hắn buông một tay ra, quyển trục liền mở ra, thì ra là một bức tranh vẽ.

“Bức họa của Đại nhân đã được hoàn thành, họa sĩ lần này tài nghệ thật là tốt!”

Bức tranh vẽ giống đến nghiêng trời lệch đất này đã khiến tôi chấn động, tôi như hóa đá trước bức tranh.

Từ lúc đặt chân vào huyện Y Xuyên, tôi luôn có một cảm giác không đứng ở chỗ nào đó. Tại thời khắc này, tôi rốt cục đã hiểu ra, chỗ không đứng đó là chỗ nào.

Lần đầu tiên nhìn đến bức tranh vẽ Nhiếp Thu Viễn trong hồ sơ lịch sử tôi đã thích anh ngay lập tức, sau này đọc tiểu sử cuộc đời anh, về phương thức anh làm quan, xử án như thần, lúc đó tôi đã bị hấp sâu vào mà không có cách nào tự kiềm chế.

Đúng vậy, bức tranh mà tôi đã từng nhìn thấy chính là bức tranh ngay trước mắt tôi bây giờ! Trước đó là tôi nhìn bản in trong sách, bởi vì niên đại quá lâu mà sớm mờ hồ không rõ, chỉ có thể cảm nhận được khí chất của người trong tranh là vô cùng tốt. Nhưng hiện tại, tôi đã thấy rất rõ ràng, chỉ là người trong bức tranh này không phải là Nhiếp Thu Viễn, mà là Lạc Đại Xuân!

Bỗng nhiên tôi cảm thấy cực độ mê hoặc. Người con trai tôi yêu, cũng là động lực giúp tôi phấn đấu suốt tám năm qua, anh ấy thật sự tồn tại sao?

Mỹ nam ẩm áp trong tranh không phải Nhiếp Thu Viễn. Bởi vì hai người họ trao đổi thân phận cho nhau, cho nên những gì tôi đọc được từ lịch sử khả năng cũng không phải về Nhiếp Thu Viễn.

Như vậy, anh ấy là Lạc Đại Xuân sao?

Hình như cũng không phải. Bởi vì trong lòng tôi bỗng nhiên nhận ra, nam thân mà tôi ái mộ, bất tri bất giác đã bao hàm vài cá nhân trong đó, đã biến thành một tập hợp thể. Nhiếp Thu Viễn, Lạc Đại Xuân, Hàn Mị Lan, đúng vậy, U Dạ Công Tử cũng có ở trong đó. Phương diện này, còn bao gồm chính tôi.

Nam thân mà tôi ái mộ bấy lâu nay giờ đã không phân rõ được là ai, thậm chí, trong ‘cơ thể’ người đó còn bao gồm chính ta! Kết luận này chẳng những khiến tôi tam loạn như ma mà còn khiến tôi dờ khóc dờ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Giải Phẫu Học* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.